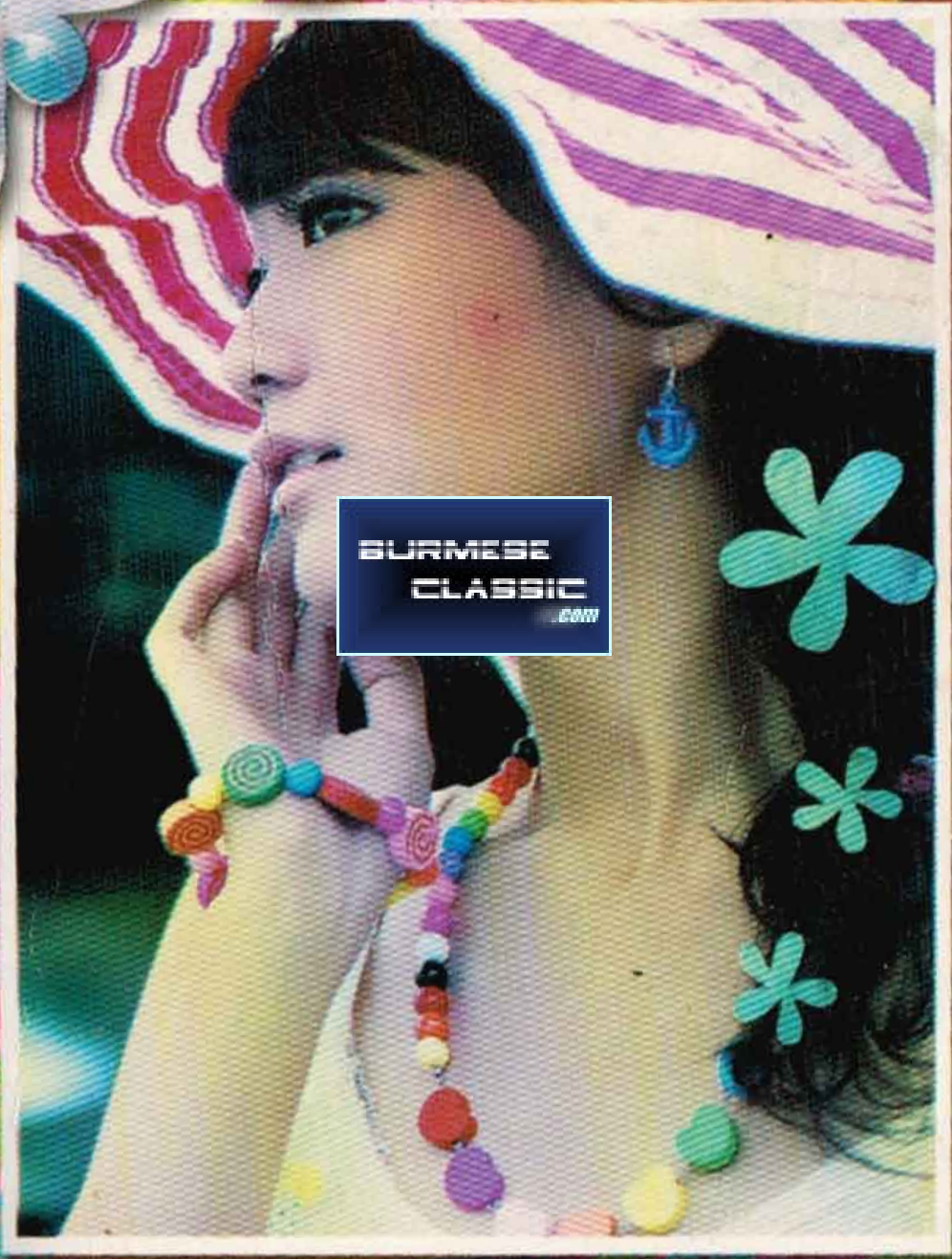

မယ်ခိုင်

အချစ်ဆုံး : ရန်သူ

BURMESE
CLASSIC
.COM

(အချစ်ဆုံး : ရန်သူ | ၂၀၀၈)

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ယထာပ အကြိမ်၊

၂၀၁၃၊ ဩဂုတ်။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၀၅၂)

ရွှေဥမာပေလိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ တိမ်တော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ရွှေဥမာပေသာအောင်ဆက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ဖြူး

- ၁၃၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

- ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

အချစ်ဆုံးရန်သူ

ရန်သူ

မယ်ခိုင် ရတနာ-စာ
 အချစ်ဆုံးရန်သူ / မယ်ခိုင်။ - ရန်ကုန်
 ရွှေဥမာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။
 ၃၀၄ - စာ ၊ ၁၂၃ x ၁၈ စင်တီ ။
 (၁) အချစ်ဆုံးရန်သူ

ကရစ်လမ်းလေးက ပဉ္စလက်ဆန်စွာ ပေါ်လာခဲ့ပါ၏။ ထိုကျောက်ခင်းကွန်ကရစ်လမ်းလေး၏ လက်ဝဲဘက်တွင်မူ ဖန်တီးပြုလုပ်ထားသော ရေတံခွန်ငယ်နှင့် မြက်ခင်းစိမ်းတို့ရှိနေပြီး လက်ယာဘက်တွင်မူ သစ်ခွံ၊ နှင်းဆီအစရှိသော ပန်းမျိုးစုံတို့ ဥယျာဉ်တစ်ခုတည်း လူးလွန်၍နေခဲ့ပါသည်။

တံခါးဝကိုကျော်လွန်ပြီးတာနဲ့ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ခြင်းရနံ့ကို ရှူလိုက်ရပေမယ့် ထိုအေးချမ်းခြင်းနောက်ကွယ်မှ အိမ်နီကြီးကို ဘွားခနဲမြင်တွေ့ရပါလျှင် စိုးရွံ့ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ မဝံ့မရဲဖြစ်ခြင်းတို့က ရင်ထဲ၌ တစ်သိကြီးပေါ်သွားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နန်းတော်တိုင်လုံးတမျှ ခမ်းနားလှသည့် ကျွန်းတိုင်လုံးများနှင့်စိတန်းကာ အိမ်အဝင်ဝကျက်သရေကို ခမ်းနားနားနားယူထား၍ပဲဖြစ်ပါသည်။ ထိုတိုင်လုံးများ၏နောက်ကွယ်တွင် ကနုတ်များ ခပ်နိပ်ထားသည့်ကျွန်းတံခါးချပ်ကြီး။

ထိုကျွန်းတံခါးချပ်ကို ကျော်လွန်ပါက ပထမဆုံးမြင်တွေ့ရမည့်အရာမှာ ခမ်းနားသက်ဝင်နေသော နှစ်ဖက်ဆုံလှေကားကြီးဖြစ်ပါသည်။ လှေကားထစ်များကို နီညိုရောင်ကတ္တီပါခင်းထားကာ လက်ရန်းများပေါ်တွင် ဥဒေါင်းကြီးပုံသဏ္ဍာန်ကနုတ်ဆင်ထားပုံမှာ သာမန်လူအနေနှင့် လှေကားပေါ် ခြေမချပုံအောင်ပင်

ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုလှေကားနှစ်စင်းဆုံရာ နံရံတွင် ခမ်းနားသော ဇာမဏီဝက်ပုံပန်းချီကားက သေသေသပ်သပ်နေရာယူထားပြန်ပါသည်။ ထိုပန်းချီကားထဲမှ ဇာမဏီဝက်သည် တောင်ပံခတ်၍ အမြင့်သို့ပျံတက်နေသည်ဆိုတာ သိသာလွန်းနေခဲ့ပါ၏။

လက်ဝဲဘက်လှေကားခြေရင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်မူ ရွှေရောင်ကွပ်ထားသော ကနုတ်ဘောင်စံခြယ် ထိုင်ခုံကြီးများကို တန်းစီ၍ နှစ်ဖက်ဆင့်ထားသည်ကိုတွေ့ရပြီး ခုံအားလုံးထက်ပို၍ခမ်းနားကာ တစ်မူကွဲထွက်နေသော နောက်ရှိရှည်ခုံမြင့်ကြီးကို ခုံများတို့သခင်အဖြစ် တွေ့ရပြန်ပါသည်။

လက်ယာဘက်လှေကားခြေရင်းမှာတော့ တံခါးချပ်ကြီးကိုသာ တွေ့ရပြီး အခြားဘားကိုပု ထူးထူးဆန်းဆန်းမတွေ့ရဘဲ ထိုတံခါးချပ်ကြီးဘေးမှ လှုပ်သဏ္ဍာန်သစ်သားရုပ်တုကြီးကသာ လျှင် အဓိပ္ပာယ်များစွာပါသောမျက်နှာနှင့် ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ခေါင်းပေါင်းစကို ဟန်ပါပါပေါင်းထားပြီး တောင်ရှည်ပုဆိုးစကို လက်ဝဲလက်နှင့်မြှောက်ကိုင်ကာ မာန်ပါပါကြည့်နေသော ထိုအကြည့်က တစ်စုံတစ်ဦးကို အမိန့်ပေးနေဟန်လည်း ရှိသလို နားလည်ခွင့်လွတ်တတ်ဟန်လည်း ရှိနေပြန်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအပြုံးက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ နာကြည့်ပုန်းတီးနေတာလား။

www.burmeseclassic.com

ကြင်နာသနားနေတာလား။ စိတ်ချွတ်အားလျော့နေတာလား။ ခွင့်လွှတ်နေတာလား ဒါမှမဟုတ် အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပဲဆိုသည့်သဘောလား။

“ဥယျာဉ်တော်ထံ ဆင်းတော်မူပါနဲ့ ထိုင်ထားလေးဖုရား၊ မယ်မယ်ကြီး ပြန်လာရန်အဆိုသင့်ပြီဆို စံအိမ်တော်ထဲမှာသာ စံစားလှည့်ပါ ထိုင်ထားလေးဖုရား”

“အို... သအိုစာရယ်၊ ငါ စန္ဒြိမာတုလျာက ကကြားရုပ်တဲ့လား။ စံအိမ်တော်ထဲပြန်ရသည့်မှာ ခြေလက်တွေ မအိသောရီလှပါရဲ့”

“ထိုင်ထားလေး၊ ညောင်းညားကိုက်ခဲလျှင် သအိုစာက နှိပ်နယ်ပေးပါမယ် ထိုင်ထားလေးဖုရား”

“မကြာပါဘူး သအိုစာရယ်၊ ခဏထိ”

ဟုဆိုပြီး ကတ္တီပါပုံတော်စီနပ်ခေါညှိစိမ်းရောင်နှင့် ခြေဖဝါးလှလှတို့က နီညိုရောင်ကတ္တီပါလှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း နင်း၍ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ ထိုခြေလှမ်းတိုင်းက ညင်သာလွန်းစေပြီး ရေညှိစိမ်းရောင်ကတ္တီပါစိမ်းများထိမှ ခြေချောင်းဖောင်းဖောင်းအိအိလေးများမှာ ဝင်းဝါဖူးကြ၍နေလေတော့သည်။ ထိုခြေချောင်းဖောင်းဖောင်းလေးများကို ထမ်းပို့ထားသည့်ခြေဖဝါးပိုင်မှူးလည်း

ခြေထောက်လေးတစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်တိုင်း သွေးခြည်ဥနေသည့်အလား ဖဲ့ဖဲ့ရှိ၍နေလေတော့၏။

ထိုသို့ခြေလှမ်းတိုင်းတွင် လှုပ်ခါသွားသည့် သွေးသွယ်သောခါးကျွန်းဆေးမှာလည်း စွင့်ကားသောတင်လုံးလေးထက်တွင် ပါးစိမ်းနွဲ့၍နေခဲ့ပါသည်။ ရေညှိစိမ်းရောင်ချိတ်ထဘီကို ရေညှိစိမ်းရောင်ဆိုင်လွန်းပါးစေ၍ ချုပ်ထားသောရင်ဖုံးလက်ရည်ကလေးဖြင့် တွဲအက်ဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ လေအလာတွင် လူးလွန်းသွားသည့် ပင်ဖျားမှ ငှက်ဖျားရွက်ငယ်လေးလို ပေါ့ပါးတည်ကြည်၍နေပါတော့၏။ ခေါင်းဆောင်းလက်ပွအင်္ကျီ၏ လက်ကောက်ဝတ်တွင် ခြေနှားလေး ကွပ်ထားသည်မှာ မဟာဆန်ပြီး လှချင်တိုင်းလှနေပါတော့သည်။

“ထိုင်ထားလေး၊ ခဏပဲနော်”

ဟုနောက်ဆုံးတွင် သခင့်အလိုကျ သအိုစာမှာ လိုက်လျော့ပြန်တော့လည်း သခင့်အနားတွင် အပါးတော်မြဲအဖြစ်နှင့် အလိုတူအလိုပါ ကပ်ပါပြစ်ပြန်ပါတော့သည်။

“ထိုင်ထားလေး၊ ဘယ်များကြမြန်းမလို့လဲ”

ဟု လက်ယာသက်လှေကားရင်းရှိ တံခါးရွက်ကိုဖွင့်ပြီး မေးလာသူက စန္ဒြိမာတုလျာ၏ခနာက်၍ ရပ်နေသော သအိုစာ

ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုအကြည့်က အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာသည့် ထိပ်ထားလေးကြောင့် အများကြီးဆက်နွယ်နေပေလိမ့်မည်။ ထိုအရာကို ထိပ်ထားလေးဘာလည်း သိနေသည့်သဘောနှင့်...

“ဥယျာဉ်တော်ထဲ ခဏလင်းလျှောက်မလိုပါ ဘာရဏရဲ့၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

“ကျွန်တော်မျိုးလိုက်၍ နောက်ပါသည့် ခဏခွင့်ပြုပါ ထိပ်ထားလေး”

“ရတယ် ရတယ် ဘာရဏ၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ။ ဒါနဲ့ ဖခမည်းတော်နဲ့မယ်တော်တို့ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မလဲ”

“အထောက်တော်ခံမိက မုန်းဝင်လာခဲ့တာတော့ နောက်တစ်နာရီလောက်ဆို ပြန်ရောက်မယ်ပြောပါတယ် ထိပ်ထားလေး”

ဟု ဘာရဏကဆိုသဖြင့် ဘာရဏကိုဖြတ်ကျော်ဟန်ပြုတော့ ဘာရဏက ကြီးမားကျယ်ပြန့်သောခန္ဓာကြီးကို တျံ့ပေးလိုက်ပါသည်။

“သင်လုပ်စရာရှိသည်ကို လုပ်ပါ ဘာရဏ၊ ထိပ်ထားရဲ့ ဘေးမှာ သအိုစာက ရှိနေပြီနဲ့ ထိပ်ထားအတွက် ပြည့်စုံပါ့မယ်”

ဟုဆိုပြန်၍ ရှေ့တိုးချင်နေသောခြေလှမ်းများက အမိန့်

များအောက်တွင် ငြိမ်သက်သွားပြန်ပါသည်။

ကတ္တီပါပိနပ်ခေညီဝိမ်းအောင်လေးမှာ ကြွကြွလေးပင် ခပ်မှန်မှန်လှမ်းလာခဲ့ပြီးမှ ပန်းဆွားနှင့်ဝေသာနေသောဥယျာဉ်တော်တွင်း ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ စိုက်ပျိုးထားသောမြက်ခင်းပြင်မှာ စိမ်းဖန်းစိန်စိန်လေး စိုလွှင့်နေသည်မို့ ထိုမြင်ခင်းပြင်ပေါ်မှ သူမက ကီနွဲ့ချီတစ်ပုံးနယ် သက်ဝင်၍နေခဲ့လေသည်။ ထိပ်ထားလေးဆိုသည့်သူမက အဖြူအရောင်အိန်းလေးပေါ် ညင်သာစွာထိုင်ချလိုက်တော့ သအိုစာက အထိုက်သိစွာပင် အိန်းလေးကို ညင်သာစွာလှုပ်ရမ်းလိုက်ပါသေးသည်။

“မနက်ဘက် နေပြည်သာလေးကိုခံစားရပြီး ညနေခင်း ဂူတုတ်နေမင်းခဲ၊ လေးနက်ခြင်းကိုမြင်ရတာ ကြာသွားခဲ့ပြီ သအိုစာရယ်”

ဟု ကျနေ၏ရူးရှသောအပူရှိန်ကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် သအိုစာက ကန္တာရုစံအိမ်တော်ထိပ်ခေါင်တင် မင်းသမီးလေးကို ကြင်နာစွာကြည့်နေမိပါသည်။ ထိုအကြည့်ထဲတွင် သနားကြင်နာခြင်းတို့က အပြည့်အဝပျော်ဝင်နေခဲ့ပါသည်။ လှပတဲ့မိန်းမပျိုလေး ဖြစ်ပေမယ့် ခံအိမ်မှာပဲ ဘဝကိုအကုန်ချစ်ထားရသည့် ထိပ်ထားလေးက လောကစိုတင်လည်း ဘာမှန်းမသိ၊ လူသားဆိုတာကို

လည်း ဘာမှန်းမသိ၊ ဘဝဆိုတာသည်း ဘာမှန်းမသိပါဘဲ လျောင်း အိမ်ထဲ ပိတ်မိနေသောငှက်ငယ်တစ်ကောင်နှင့် တူလှပါသည်။

“မည်းတော်နဲ့မယ်တော်တို့က ဒီနေ့မှာ ဘာဖြစ်လို့ အတူ တူထွက်သွားကြတာလဲ၊ မျိုးနွယ်ပုအစည်းအဝေးက လိုသေဘာယ် မဟုတ်လား”

“ရှေ့လထဲမှ မျိုးနွယ်စုစည်းဝေးပွဲ နေမှာပါ။ သအိုစာသီ သလောက်တော့ တိုင်းရေးပြည်ရာနဲ့ စီးပွားရေးရာတို့နဲ့ပတ်သက် တဲ့ညစာစားပွဲ တက်ရောက်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

“ဪ... ဪ... အင်း... ဘာလိုလိုနဲ့ အစ်မ တော်ဖုရား လွန်သွားတာတောင် ဆယ်မိုးကျတော့မယ်”

“စိတ်ကိုဖြေပါ ထိပ်ထားလေး၊ သတ္တဝါတစ်ခုတစ်စုံ ခုပေါ့။ သေသောသူက အနိစ္စ ရှင်သူတွေက နက္ခတ်”

“အင်း... သေသောသူ ကြာရင်မေ့ဆိုပေမယ့် ထိပ် ထားရင်ထဲမှာတော့ တစ်နေ့မှမေ့မရဘဲပါဘူး သအိုစာရယ်”

“ထိပ်ထားလေးက တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံရသွားရင်တော့ မေ့သွားနိုင်မှာပါ”

“ဆိုစမ်းပါဦး သအိုစာရယ်”

“ရွှေချည်ထိုးလက်မှုပညာ၊ ယုန်းအတတ်နဲ့ အချုပ်

အသုပ္ပညာတစ်ခုခုပေါ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဖြစ်သေးပါဘူး... ဒီကိစ္စ ဖမည်းတော် နဲ့မယ်တော်တို့ထံ လျှောက်တင်ပြီးမှပဲ။ အတီးအမှုတ်က ထိပ်ထား နဲ့ ယဉ်ပါးလာတာ ကြာပေါ့”

လေအငွေ့တွင် သင်းသုံးလာသောရနံ့တစ်ခုကို စကြွမာ တုလျာ ရှုရှိုက်မိသွားကာ... .

“သအိုစာ၊ အသင်းရနံ့လေးတစ်ခု မရရှိဘူးလား”

ဟုဆိုသော် သအိုစာက အနံ့ကိုရှုရှိုက်ရင်း...

“မွှေးတယ် ထိပ်ထားလေး”

“ဒီရနံ့မျိုး ထိပ်ထား သိပ်နှစ်သက်တာပဲ၊ အဲဒီရနံ့က ဘယ်ကလာတဲ့ရနံ့ဖြစ်မယ်လို့ သအိုစာ ထင်သလဲ”

“ရေမွှေးတစ်မျိုးဖြစ်လိမ့်မယ် ထိပ်ထားလေး”

“ရေမွှေး! အဲဒါက မွှေးသောနေရာဟုတ်လား၊ ပုလင်း ငယ်လေးနဲ့ ထည့်သိမ်းထားတဲ့အရာလေ။ ဟွန်း... ကောင်း လိုက်တာ၊ မွှေးကြိုင်တဲ့ပန်း ပန်စရာမယ့်၊ နဲ့သာကို အချိန်ကုန် ခံပြီး မွှေးစရာမလိုတော့ဘူး။ အင်း... ပြောသာပြောရတယ်၊ ထိပ်ထားမှာက အချိန်များစွာ ပိုနေပါတယ်လေ”

“ထိပ်ထား အဲဒီရနံ့ကိုကြိုက်ရင် သအိုစာ မွှေးမှာက

ဝယ်ပေးမယ်လေ”

“နေပါဝေတော့သား သအိုစာရယ်၊ ဂျီစေတော့ ဒီလို ကြာညိုရနဲ့ဆိုတာမျိုးက မင်းယောက်ျားတွေနဲ့သာ လိုက်ဖက်ညီ လှပါတယ်။ ထိုင်ထားအကွတ်တော့ မလိုအပ်တဲ့အရာပို့ ပို့ခါစေ တော့ သအိုစာ၊ ကဲဘဲ... မယ်ထော်နဲ့မည်ထော်တို့ ပြန် ရောက်ချိန် နီးကပ်လာပြီပို့ စံအိမ်ထံ မြန်းကြူနို့လား”

ဟုဆိုရင်း ညင်သာစွာထရင်တော့ ဒါနိုးဖြူဝလနာ မထီ မသာလှုပ်ရမ်းရင်း ကျွန်ရစ်နေခဲ့၏။

“ပြင်ပဝေကို ဂျူလိုက်ရလို့လားမထီဘူး၊ သအိုစာရယ်၊ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားဘယ်”

ဟုဆိုရင်း ဥသျှာညီတော်ထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်တွင် ဝင်လာသောအဖြူရောင်ကားတစ်စီးနှင့် ထန်းထိုးပါ၏။

ဒါက မယ်တော်နှင့်အမည်းတော်တို့ စီးနင်းသည့်ယာဉ် မို့ စန္ဒြိမာတုလျာနှင့်သအိုစာတို့က ဒူးညှုတ်ကာ အရိုအသေပြု လိုက်သည်တွင် ကားလေးမှာ သူ့ခတ်ရှေ့ လျှောခနဲထိုးရပ်သွား ရပါသည်။ ထို့နောက် ကားတံခါးလေးမှာ ကလပ်ခနဲဖွင့်သွားပြီး ယာဉ်မောင်းညှိဒီဗေက ရှေ့ခနဲချပြေးဆင်းလာကာ တံခါးရွက်တို့ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်တွင် နောက်ခန်းထဲမှ အနီရောင်ကတ္တီဝါဒီနှင့်

နှင့် လှပသောခြေထောက်တစ်စုံက ဦးစွာ မြေပြင်ပေါ်သို့ သက် ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ ပြီးနောက် တံခါးရွက်နောက်ကွယ်မှ အင်မတန် ကျောက်သရေရှိပြီး မာန်တစ်မျိုးထင်းနေသော အမျိုးသမီးကြီးတစ် ယောက်၊ သူက စန္ဒြိမာတုလျာ၏မယ်ဘော် သတ္တဒေဝီသခင်မ ပြစ်၏

“သမီးတော်က ဘာကြောင့် ဒီနေရာရောက်နေခဲ့လဲ သအိုစာ”

ဟု အပိနိုးဆန်ဆန်ပင် ပြစ်ထင်ပြောဆိုတော့ သအိုစာ မှာ ခေါင်းမင်းမဖော်ပုံတော့သေ့။ ထို့ကြောင့် စန္ဒြိမာတုလျာကဲ့၊

“လေကောင်းလေသန့်ရှူတာပါ မယ်မယ်”

“သမီးတော်ရဲ့အခန်းခေတင်က အနံ့အသက်မကောင်း ညစ်ညမ်းညှော့နေပါသလား”

“မဟုတ်ရပါ မယ်မယ်ရရား”

“ဘရဏ သယ်ရောက်နေလဲ”

မယ်ထော်က အသံမြင့်ပြောတော့ ဘရဏက ကြီးမား ကြံ့ခိုင်သောခန္ဓာကြီးနှင့်မလိင်ဟက်စွာ ထိထိထိတ်လန့်လန့်ပြေး ထွက်လာပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ရပ်နေခဲ့ပါသည်။

“ရိုပါတယ် သခင်မရရား”

www.burmeseclassic.com

ဟုဆိုသော ဘုရားထံသို့ သတ္တုအပိအင်အကြည့်များက မြားတစ်စင်းနယ် ရောက်ရှိသွားပြီး...

“ဘုရားလည်း သိပ်ကိုပေါ့လျော့နေပြီနော်”

မယ်တော်က အစေခံများကိုပြောဆိုလေသော အပြစ် မကင်းသည့်စန္ဒြေမာတုလျာမှာ အနေခက်ရပ်သည်။ ထို့ကြောင့်

“သမီးတော်ကြောင့်ပါ မယ်မယ်ဖုရား၊ ဒီကိစ္စ ဒီလောက် နှဲပဲပြီးပါစေတော့။ သမီးတော့ ကတိပြုပါတယ်။ ခနာင်ဈား အမိန့် မပါဘဲ တယ်တော့မှ ဥယျာဉ်ထဲမဆင်းတော့ပါဘူး။”

ဟု မိမိနှုတ်မှ ကတိပြုလေသောမှ တင်းထန်နေသော မယ်တော်၏မျက်နှာမှာ လျော့ကျသွားပြီး ဘုရားထံကြည့် ကာ...

“နောက်တစ်နာရီကြာမှ မင်းတို့သခင်ကြီး ရောက်လိမ့် မယ်။ ရေခဲစားစိမ့်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ပါ ဘုရား”

“အမိန့်တော်အတိုင်း နာခံပါမယ် သခင်ခဏအား”

ဟုဆိုကာ ဘုရားက နောက်ဆုတ်ထွက်ခွာသွားသော မှ မယ်တော်က သူမကို မေတ္တာမပါသောမျက်လုံးဆီမ်းမျိုးနှင့် ကြည့်ကာ ကျော့ကျော့လေပင် ခံဒိင်တော်ထဲ ဝင်သွားခဲ့ပါ၏။

“သအိုစာရယ်၊ ဘာမှန်းမသိပါဘဲ ထိပ်ထားရင်ထဲ ဝမ်း

နည်းမိငါတယ်”

“ထိပ်ထားလေးရယ်”

“ဇနားနုဂုဏ်လေးတစ်ကောင်လို တောင်ပံတွေသာ လို ချင်မိပါတော့တယ်။ မယ်တော်ရဲ့မေတ္တာတွေက ထိပ်ထားကို အကျဉ်းချထားသလားလို့ ထိပ်ထားထင်မိပါရဲ့”

“မဟုတ်ဘူးဘူး ထိပ်ထားလေးရယ်၊ ထိပ်ထားလေးရဲ့ နှလုံးက နူးညံ့လွန်းလို့ ပြင်ပလေကြင်းဒဏ်ကို သခင်မဖုရားက ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းမည်သလိမ့်မယ်။ ကဲကဲ... အိမ်ထဲဝင်ကြ ပို့ ထိပ်ထားရယ်။ ဥထုက အေးစပြုလာပြီ၊ ထိပ်ထားလေးက လေစိမ်းဒဏ်ကြာကြာခံလို့ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုရင်း သေးသွယ်သောခန္ဓာလေးကို သအိုစာက ထိန်းမပေးနေရပါသည်။ နုလုံးသားနုသလို ခန္ဓာလည်း လေအဝေ မခံနိုင်သည့် ယူပသောခိန်းကလေးကို သအိုစာကြည့်ရင်း သက် ပြင်းချရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါဖြစ်တော့၏။ အစေခံနှင့် အရှင်သခင်ဆီသည်မှာ ဘဝချင်းခြားလှသဖြင့် သအိုစာမှာ သက် ပြင်းချရုံမှတစ်ပါး အခြားခတ်တိုနိုင်ပါချေ။ သအိုစာကိုသာ ကံ ကြမ္မာက မျက်နှာသာမေးပြီး အရှင်သခင်မျိုးနွယ်ဖြစ်စေပါကမူ နန်းမြင့်စံသည် မြေမနင်းမင်းသမီးလေး စန္ဒြေမာတုလျာကို လွတ်

လပ်စွာ ပျံသန်းခွင့်အခရာ ကြီးပမ်းမည်မှာ မလွဲကောက်ဖြစ်တော့
၏။ သို့သော် ကြမ္မာမလှသည့်သင်္ချာက အစေခံချိုးနွယ်ခဲ့ ဘာ
ဆိုတာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ချေပြီတာကား။

ကုကုကု

အစန်း (၂)

ပြတင်းထမ်းရွက်နှား ပျံဝဲလာသော နို့ပြည်စုတ်ငှက်
လေးတိုင်းက...။

“ဒီစံအိမ်ကြီးရဲ့ပြင်ယမှာ လူတွေ ဘယ်လိုနေထိုင်ကြ
သလဲမသိဘူးနော်”

ဟုပြောတမ်းသံလေးနှင့် ခပ်တိုးတိုးဆိုတော့ အိပ်ရာခင်း
များကို အသစ်အပေါင်းလဲနေသူ သင်္ချာက စန္ဒြီမာတုလျှာကို
စောင်းခွဲကြည့်ကာ...။

“ထိပ်ထားလေးက ထူးထူးဆန်းဆန်းပေးခန်းတွေ ယုတ်
နေပါချေလား”

“လူတွေအားလုံးက ထိပ်ထားတို့လိုပဲ အမြဲနေပုံမရဘူး”

“ဒါပေါ့ ထိပ်ထားလေးရဲ့၊ လူတစ်ယောက် ဘဝတစ်မျိုးနဲ့ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြရတယ်”

“တစ်ခါကအားထုတ်ရင် ချိုးနွယ်စည်းစဉ်းကို ထိပ်ထား မြန်းတုန်းက လူတွေပြေးသွားနေကြတာ ချွေးသံခွဲခွဲနဲ့ ထိပ်ထားတွေ့လိုက်ပါရဲ့။ ဟွန်း... ဘာကြောင့်ပြေးလွှားနေသလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားပါလျက်တယ်နဲ့ ကားကမောင်းထွက်လာတော့ ထိပ်မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ထိပ်ထားလေးက မျိုးဆိုးမြင့်မြတ်သူမို့ ခုလို အသားကို နေမခံ၊ လေမတိုးဘဲ စံအိမ်ထဲမြန်းနေနိုင်ပေမယ့် ငြိမ်ပလောက်မှ တိုင်းသူပြည်သားတွေတွေ့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ထိပ်ထားလေးရယ်။ ငွေဆိုတဲ့အရာကို အသက်ရင်းပြီး ရှာကြရတယ်”

“ငွေ... ဟုတ်လား”

“ထိပ်ထားလေး နားလည်အောင်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အသပြာပေါ့ ထိပ်ထားလေးရယ်”

“ဘာကြောင့် သူတို့က အသပြာကို အသက်ပေးရှာဖွေနေကြတာလဲ”

“စားဝတ်နေရေးကြောင့်ပေါ့”

“ထိပ်ထားတော့ စားဝတ်နေရေးကြောင့်ဆိုတော့ အသပြာ

အတွက် အသက်မပေးနိုင်ပါဘူး။ နေဖို့အတွက် တောထဲသွားပြီး သစ်ခုတ်ဝါ၊ ခုတ်ပြီး အိမ်ဆောက်မယ်၊ စားဖို့အတွက် လယ်ယာ နိုက်ပျိုးမယ်၊ ဝတ်ဖို့အတွက်တော့ ဗိုင်းဆင် ဝါဖတ်မယ်လေ။ ဘာလဲ... ထိုင်းသူပြည်သားတွေက ဗိုင်းဆင် ဝါဖတ်မတတ်ကြဘူးလား”

“ဒီအကြောင်း ထိပ်ထားလေး နားလည်အောင်ရှင်းရရင် အရမ်းကိုရှည်သွားလိမ့်မယ်။ ငြီးတော့ သဒ္ဓါစာက စာပေကျမ်းဂန်မှာ ထိပ်ထားလေးလောက် မနဲ့စပ်သူမို့ ထိပ်ထားလေးကို ရှင်းပြနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“သဒ္ဓါစာ ရှင်းပြနိုင်လောက်တဲ့အထိ ပြင်ပလောက်က ရှုပ်ထွေးနေသလား”

“ရှုပ်တာပေါ့ ထိပ်ထားလေးရယ်၊ ရံဖန်ရံခါ မယ်ပ နေမကောင်းလို့ သဒ္ဓါစာက ဈေးသွားပေးရရင်တောင် အသွင်ဆန်းတွေ ခြင်နေရတယ်”

“ဘယ်လိုအသွင်ဆန်းမျိုးလဲ သဒ္ဓါစာ”

“ယောက်ျားနဲ့မိန်းမက ပလီပနုနေကြတယ်လေ”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ သဒ္ဓါစာ၊ ထိပ်ထားရှင်းအောင်ပြောပါဦး”

“နေကြသူတွေဟာ သယ်လိုမုန်းမသိပေမယ့် ပြောရတာ တောင် ရှက်ပါရဲ့ ထိပ်ထားလေးရယ်။ ဒီလိုထိုင်ထားရဲ့၊ ယောက်ျား နဲ့မိန်းမက လူတွေတွေ့မှာ ဖက်ဖက်နမ်းနမ်းရယ်”

“အို! နားရက်လို့က်တာ”

ယောက်ျားပျိုဆို၍ မျက်လုံးချင်းဆတောင် မဆင့်ခဲ့ပေသော စန္ဒြိမာတုလျာ၏ပါးအိုလေးများမှာ ရဲတက်၍သွားခဲ့ပါပြီ။

“ခေတ်ကာလကြီးက မကောင်းပါဘူး ထိပ်ထားလေး ရယ်။ ဒါကြောင့် ပြင်ပလောကကို စိတ်မဝင်စားပါနဲ့။ ဈေးတုန်း ကများဆို ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ကြမ်းတမ်းပြေးထည်းတောင် အတူ ထိုင်ရန်ခက်တဲ့ခေတ်။ ခုများနဲ့တော့ ကွာခြားလွန်းပါတယ်”

“ဒါဆို ပြင်ပလောကကြီးက ဣန္ဒြေမရှိ ပျက်ပြားကုန် ပြီပေါ့”

“အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး ထိပ်ထားလေးရယ်။ လူ ကောင်းလူမွန် လူရည်သန်မျိုးတွေလည်း ငိုကြွပါစာမယ်”

ဟုဆိုပြီး သအိုစာ၏မျက်လုံးခံတွဲမှာ လှုပ်ရှားသွားရပါ ၏။ သအိုစာနားထဲ ခြေသံထိုးတိုက် ကို သဲ့သဲ့လေးကြားနေရ၍ဖြစ် ပါသည်။

“သခင်မဂုရား အဆောင်တော်ဘက် မြန်းလာပြီထင်

တယ်”

ဟုဆိုကာ စန္ဒြိမာတုလျာနှင့်စကားလက်ဆုံကျနေရာမှ နံရံဘက် တိုးရပ်ကာ ကိုယ်ခန္ဓာကိုကျုံ့ထားလိုက်ပါသည်။ စန္ဒြိ မာတုလျာကလည်း ပြင်ပကို ငေးမောနေရာမှ ဣန္ဒြေသည်ကာ ဟန်မပျက်နေခဲ့ပါသည်။ သာဗိုလဲခိုတော့ အစေခံများနှင့် ရော နောနေသည်ကို မယ်တော်က သဘောမတွေ့လှကြောင်း သိနေ လို့ပဲဖြစ်၏။

နားသိပ်ပါးသော သအိုစာ၏ယုဆချက်က သိပ်ကိုမှန် ကန်နေခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းမှာ လူမဝါမြင်ကွင်းထဲသို့ ကျက် သရေအပေါင်းတို့နှင့်ပြည့်စုံသည့် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးကြီးက ရောက်ရှိပေ ချုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးက သအိုစာအား အကြည့်စူးစူးပေး လိုက်သည်ဆိုလျှင် သအိုစာက ခေါင်းလေးငုံ့ ခါးကုန်းကာ ခန်း အောင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ မယ်တော်ခေါ် မယ် မယ်ဖုရား သတ္တဒေဝီက သူမဘေးတွင် ငင်ထိုင်ပါသည်။

“မယ်တော်က မလာဖူးအလာထူးလို့ အဘယ်အရေး ကိစ္စများ ပါလာခဲ့ပါသလဲ”

ဟုဆိုကာ ကိုယ်ခန္ဓာကိုကျုံ့ပေးတော့ ဒေါသတူဒေဝီ

က သင့်တော်သောနေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး...

“သမီးတော် ယခုအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နတ်တော်လဆန်းကိုချက်ဆိုရင် နှစ်ဆယ်သုံး ဩဠာပါ ဖြီ”

“သမီးကညာ အခါမလင့်စေချင်တဲ့ဘာအတိုင်း မယ် မယ်တို့ဘက်ကလည်း စီစဉ်စရာရှိတာကို စီစဉ်နေရပြီ”

သူမအံ့ကြသွားရပါသည်။ တစ်နေ့တော့ အိမ်ထောင်ပြု ရမည်ကို သိနေခဲ့ပေမယ့် ယခုလိုဆိုင်းမဆင်မဲ့မဆင် မယ်တော် နှုတ်မှထွက်လာသည်ကို မိမိနားနင့်တိုက်ခိုက်ကြားရပြန်တော့ ရင် ထဲ၌ ဟာတာတာဖြစ်ရပါသည်။

“ဆွေတော်မျိုးတော်တွေဟာကလေးလည်း ဒါကိုလှထိပေး လာပြီလေ။ မယ်မယ်တို့လဲမျိုးရိုးမြင့်မြတ်သူတွေက မျိုးဆုတ်ရိုး ဂုဏ်ကိုထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမှာတ ဘာဝန်ကြီးတစ်ခုလည်းတယ် သမီးတော်”

ဝမ်းနည်းသည်။ ဝမ်းသာသည်ဆိုတာ သူမ မိမိမျှ ခွန်း တို့မပြန်မိပါ။ သူမရင်ထဲ၌ ဝမ်းနည်းနေတာလား၊ ဝမ်းသာနေ တာလားဆိုတာမျိုးတွေက ငွေ့ရခက်နေသောကြောင့်ပါ။

“အဘိုးတော် ရုက္ခဒေဝ မကွယ်လွန်ခင် သမီးတော်တို့

ရဲ့ ဘိသိက်မကံသာကို ပြုသွားချင်စားလို့ ဆိုလာပါတယ်”

ဟုတ်ပေသာပါ။ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏အကြံအကဲ အသောတော် ရုက္ခဒေဝဟာ ခုဆိုလျှင် အသက်ကိုးဆယ်ကျော် ခဲ့ပြီလေ။

“သမီးတော်ကို ဇန့်တ္တရစ်အိမ်မျိုးဆက် ရာဇလက္ခဏီ မင်းသားနဲ့ ထိမ်းမြားပေးလိုတယ်”

“ရာဇလက္ခဏီ! ဟုတ်လား မယ်တော်။ ဒါ သမီးတော် မကြားဖူးပါလား”

စံအိမ်ထဲမှ မြေငေါ်သို့ပင် မြေချသည့်သူမက မျိုးဆက် နွယ်စာအုပ်ကြီးမှတတ်ပုံနှင့် ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းများကို နှိပ်စဉ် အနွယ်ဝင်များကိုတော့ ငစုစုစပ်စပ်သိနေခဲ့သော်လည်း ရာဇ လက္ခဏီကိုတော့ မသိတာအမှန်ပါ။ မြီးတော့ ဇန့်တ္တရစ်ဆိုသည့် စံအိမ်။ ဒါက ဘာလဲ။

“ဟုတ်တယ် သမီးတော်။ အဲဒီဇန့်တ္တရစ်ဆိုတဲ့မျိုးဆက် ကို ရှာတွေ့တာသိပ်ကြာသေးဘူး။ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာတွေထိန်း ရင်း မျိုးဆက်ပြတ်တော့မယ်လို့ ထင်နေတဲ့ခနာက်ဆုံးမျိုးဆက် ရာဇလက္ခဏီက ကံကောင်းစွာနဲ့လည်း အဘိုးတော်နဲ့ချိတ်ဆက် မိခဲ့တယ်”

www.burmeseclassic.com

“သူတို့ကော သမီးတော်တို့လို ကုန်းသောင်နန်းဆက် နွယ်ဝင်တွေပဲလား”

“ဒါပေါ့၊ ဇန့်တ္တရအမတ်မင်းက ကနောင်မင်းသားကြီး ရဲ့အမွေတော်ပဲ။ ကနောင်မင်းသားကြီးလွန်ဆုံးက မဲဆိုင်ဘက် ခရီးလွန်နေခဲ့တယ်။ ကနောင်မင်းသားကြီးသတင်းကိုလည်းကြား ရော မဲဆိုင်မှာ ဇာတ်ပြုပ်နေထိုင်ခဲ့လို့ သူလိုတွေ ကွင်းဆက်ပြတ် ကုန်ရတာပဲ”

“ဒါဆို သူက မင်းဆွေမင်းမျိုးတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အမတ်မျိုးနွယ်လေ၊ ဇန့်တ္တရဆိုတဲ့အမတ်မင်းက သိပ် ကို ပညာဉာဏ်ကြီးမာတာ။ ဇန့်တ္တရအမတ်မင်းရဲ့အမွေကိုဆက် ခံတာကတော့ ရာဇလက္ခဏာမင်းသားပဲ။ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာတော် သင်ပြီးပြန်ရောက်တာ ချေ့လစနန်းပိုင်းကပဲ။ အဘိုးတော်က ရာဇ လက္ခဏာသာလျှင် သမီးတော်ရဲ့အိမ်ဦးနယ်ဖြစ်သင့်သူလို့ သတ် မှတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းသားနဲ့သမီးတော်တို့တွေ့ဆုံပေး ဖို့ အနွယ်တော်တွေက အသုံးစီးဝင်ပြီးနေပြီ”

သူမရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွားသလို၊ ရှက်တာလားကြောက် တာလားဆိုတာ တိတိကျကျမသိပေမယ့် ခကျနပ်မျိုးတော့ မရှိ ပါ။

“ကဲကဲ... သမီးတော်လည်း နားပါဦး၊ သမီးတော်သိ အောင် မယ်မယ်က ကြီးပြောထားတဲ့သဘောပဲ။ တွေ့ဖို့က လို ပါသေးတယ်။ အနွယ်တော်တွေရှိသည့်မှာမို့ အချိန်ယူပြီး စိစဉ် ရမယ်။ အခုက လူဆန်းဆိုတော့ လူပြည့်ကျော်ငါးချက်လောက် မှု ဖြစ်လာမှာပဲ။ အဲဒီပစ္စ သမီးတော်တို့ဝတ်တဲ့ကို မယ်မယ် ကိုယ်တိုင် ရက်လုပ်မှာမို့ ဒီကြားထဲ မယ်မယ် သမီးတော်ထံလာ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ထရပ်ပြီး ထွက်သွားတော့ သူမ ဘာစကား မှ ထင်မဆိုလိုက်တော့သလို အဆောင်ထိရောက်သည်ထိလည်း မယ်တော်အား မသိဆောင်နိုင်ပါတော့ချေ။

“ထိပ်ထားလေး”

မယ်တော်ထွက်သွားပြီးသည့်နှင့် ထပ်ပြိုက်နက် အပြေး တစ်ပိုင်းဝင်လာသူ သအိုစာအား ပျော့တော့စွာကြည့်ပြီး...

“ရင်ထဲမှာ မချိဘူး၊ သအိုစာရယ်”

“စားဖို့အောင်မှာ ကြားခဲ့တဲ့သတင်းက မှန်နေပြီထင် တယ်”

“ထစ်ခွေးကြုံတွေ့ရမှာပဲလို့ ကြုံတွေ့ထားခဲ့ပေမယ့် အဲ ဒီနေ့ကိုရောက်လာတော့ ရင်ထဲခံနိုင်ရည်မရှိသလိုပဲ”

“ဇွတ်တူရချိုးဆက်ဆို”

“အင်း”

“အနွယ်တော်တွေထဲမှာ တော်တော်အထင်တရရှိနေ သူပဲ”

“ဘယ်လို! သအိုဇာ”

မိမိက ဇွတ်တူရကိုမသိပေမယ့် သအိုဇာက ထိုချိုးဆက် ကို ကြိုသိနှင့်သဘောပြောနေ၍ မိမိရင်ထဲ မအံ့ဩဘဲ မသန့်နိုင် ပါတော့ချေ။

“ဇွတ်တူရထက် ရာဇဝေက္ခဏီက ပိုနာမည်ကြီးတာပေါ့ ထိပ်ထားလေချဲ့၊ လာမသင့်ဆွေတော်ချိုးတော်အစည်းအဝေးဦးမှာ တောင် မင်းသားရာဇဝေက္ခဏီက အကြီးတော်ရာထူး ဆက်ခံရ မယ်လို့ အနံ့တွေထွက်နေတာ”

“ဘယ်လို! ရာဇဝေက္ခဏီက အကြီးတော်ရာထူးရမယ် ဟုတ်လား”

အကြီးတော်ဆိုသည်မှာ ဆွေတော်ချိုးတော်များ၏ခေါင်း ဆောင်အဖြစ် တင်မြှောက်ခံရသူဖြစ်ပါသည်။

“မျိုးနွယ်စဉ်ဆက်မှာတော့ ရာဇဝေက္ခဏီမင်းသားသာ အကြီးတော်ဖြစ်လို့ကတော့ အသက်အငယ်ဆုံးအကြီးတော်ပဲ”

“သူက အသက်မကြီးသေးဘူးလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့လက ခုနစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပြည့်ပြီးခဲ့တာလို့ ဆို တာပဲ။ ဟွန်း! ထိပ်ထားလေးက မင်းမျိုးနွယ်ဆိုတော့ ထိပ်ထား လေးနဲ့သာ ရာဇဝေက္ခဏီမင်းသားလေးတို့ လက်ဆက်ရရင် မင်း သားက ကျွန်းဝေပေါက် အကြီးတော်ဖြစ်မှာပဲ။ အဘေးတော် တာ ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့။ မင်းသားလေးကိုလည်း မြှောက်စားချင် လို့ ထိပ်ထားနဲ့ထိမ်းမြားပေးချင်တာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ထိပ်ထားလေး သဘောတူမှာပဲ။ အချင်းငါ့မက အဆင်းပါ ပြည့်စုံသူလို့နာမည် ကြီးလာပါတယ်”

သအိုဇာက ခုလိုဆိုပြန်တော့လည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ဖင် သူမရင်ထဲ သာယာသွားပေါ၏။ မိန်းကလေးဆို ကုန်မြဲဆောင် ခံနေရပါသော်လည်း ရာဇဝေက္ခဏီအား တွေ့နေချင်မိပါသည်။ ရာဇ ဝေက္ခဏီက သူမ၏အိမ်မက်ခင်းသားလေးဖြစ်ပါစေဟု အကြိမ် ကြိမ်ဝင် ရင်ထဲ၌ဆုတောင်းနေမိပါသည်။ ထိုသို့ဆုတောင်းသမှု ပြုမိတော့ ပါးအိုလေးမွှား ရဲတက်၍သွားခဲ့ပါပြီ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမရဲ့အိမ်စက်ချိန်တိုင်းတွင် နိ ရဲပြေပြစ်သောနှုတ်ခမ်းတစ်သွားက ပေါ်လာတတ်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ကြင်နာနွေးသွေးသော လက်တစ်ဖုံနှင့် သူမက ရွှေလက်တံဆွဲ

www.burmeseclassic.com

ပန်းညယျာဉ်ထဲ ပြေးသွားခဲ့ရသည့်လေး သူမ သိပ်ကြည်နူးရပါ
သည်။ ထိုသို့မြင်မက်သည့်နေ့များဆိုလျှင် အိမ်ရာထက်မှ မနီးထ
ချင်မိသည်က သူမ၏ဆန္ဒဖြစ်ပါသည်။

အိပ်ခက်ထဲ သူမကိုပြုစားနေသူက ရာလေကွက်မျှား
လား...

ဂျုံ ဂျုံ ဂျုံ

စာစဉ် (၉)

“မောနင်း မာမီ”

“မောနင်း မိုင်ဆန်း”

ဟု သားအမိနှစ်ဦးမှာ ပါးချင်းအပ်ကာ အပြန်အလှန်
နှုတ်ခတ်ပြီးမှ သူက မာမီမျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင်ထိုင်ကာ ကရား
အိုးထဲမှထောက်မိကို ခွတ်ထဲဋဲ့လှိုက်ပါ၏။

ဒေါ်စန္ဒီချိုက စားပွဲပိုင်းအလယ်ရှိ ပန်းကန်ပြားထဲမှ ဖေါင်
မုန့်တစ်ချပ်ကိုဆွဲယူကာ ချိတ်သုတ်ပေးပြီးမှ ဖေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကိုကပ်
ကာ သားခြစ်သူကို ကမ်းပေးပါ၏။ ဤသည်ကို ကွန်းပလေးက
ဆွဲယူပြီး ထောက်မိနှင့်အတူရောနှောစားရင်း...

“မာမီ တယ်တော့ပြန်မလဲ”

“ဘာကြောင့်မေးတာလဲ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ဟိုမှာ မာဒီမရီရင် ဒက်ဒီတစ်ယောက် တည်း ပျင်းနေလိမ့်မယ်”

“သူ့မှာ ပျင်းခိုအချိန်မရှိပါဘူး။ မနက်ဒိပ်ရာထဲ ကိုယ် လက်ထဲရိုင်းပြီး မနက်စာစား၊ အလုပ်သွား၊ ညနေခိုးချုပ်မှုပြန် လာ ညစာစား၊ စာကြည့်၊ မပြီးသေးတဲ့အလုပ်တွေလုပ်၊ အိပ်ရာ ဝင်း၊ သူ့အချိန်တွေက အပိုအလိုမရှိဘူး”

“မာမိခင်ဒက်ဒီဘဝက ပျင်းခိုကောင်းလိုက်တာ၊ အိမ် ထောင်ရေးအဖွဲ့သံသရာလည်း မမြင်ဘူး”

ဟု သူ့က ဘာမှမခံစားရသလိုပြောနေပေမယ့် မာဒီရဲ့ အကြည့်တစ်ခုကိုတော့ လက်ခံရရှိလိုက်ပါသည်။ ထိုအကြည့်က စူးစမ်းမှုအပြည့်ပါနေ၍ သူ့အဖေခနက်သွားပါသည်။

“ဘာမှားလို့လဲ ဟမ်”

“တွန်းဝလေးက မြန်မာပြည်ပြန်လာတာ ငါးနှစ်ပဲရှိသေး တယ်။ မြန်မာငန့်တွေ ထွက်လာပါလား”

“သားက မြန်မာလူမျိုးလေ”

“ခဲယူတာက မြန်လှချည်လား၊ သားဒက်ဒီက အင်္ဂလန် နိုင်ငံသားအစစ်ကြီးနော်”

“မာမိက မြန်မာပဲ၊ ပြီးတော့ သားက မြန်မာလူမျိုးဖြစ် ချင်တယ်။ မြန်မာပြည်က အဘိုးအဘွားက ကောင်းတယ်”

“မြန်မာလေးကိုယူဖို့များ၊ စိတ်ကူးနေပြီလား၊ မိုင်ဆန်း”

“ခုထိတော့ ဘယ်လိုမှမတွေးထားသေးဘူး၊ တွေ့ခဲ့ရင် လည်း ယူမှာပေါ့။ သူတို့လေ့လေးကိုကြိုက်တယ်။ အခု သား ငါဦးစာပေတွေသင်နေတာ ပြီးတော့လည်း မသိသေးတဲ့ယဉ်ကျေး မှုအကြောင်းတွေ လေ့လာနေတယ်”

“မြန်မာပြည်မှာ နေဖို့များစိတ်ကူးထားသလားကွယ်”

“ဒီမှာနေရတာကိုကြိုက်တယ်”

“သားဒက်ဒီတော့ သားကိုလွှမ်းနေတော့မှာပဲ”

“စိတ်ရက်ကျတော့ ဒက်ဒီနဲ့မာဒီ ဒီကိုအတူလာလည် ကြဦးလေ။ သားက မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု၊ အနုပညာနဲ့ စာပေတွေ သမိုင်းတွေအကြောင်း ရှင်းပြမယ်လေ”

“အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ အများကြီးသေ့လာထား ခဲ့တာပဲ။ အင်း... မာဒီများသွားပြီလားမသိဘူး။ အစကတည်းက သားကို မြန်မာစကားနဲ့မြန်မာစာ မသင်ပေးခဲ့ရင် ခုဆို မိသားစု သုံးယောက်လုံး ဒက်ဒီလန်မှာ ထပ်စုတည်နေကြရမှာ”

“မာမိက မြန်မာမိန်းကလေးမို့ထင်တယ်၊ အတွေးအခေါ်

www.burmeseclassic.com

က အနီးတစ်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို သားကြီးကပ်ပါတယ်”

“သားတို့သိချင်းဆိုနေထယ်ဆို၊ အဲဒီကိစ္စရော”

“မာမိကလည်း အဲဒါတော့ မြန်မာ့ဆန်ပြန်တော့ဘူး။

အခု သားက အဆိုထော်တောင်ဖြစ်နေပြီ”

“အိုး! မိုင်းဂေါ့”

“သုံးယောက်အဖွဲ့မှာ သားက ခေါင်းဆောင်ပဲ”

“အောင်မြင်ခဲ့လား”

“မာမိသတိပြုမိလို့တဲ ပြန်ပါလိမ့်မယ်။ မီးပွင့်တွေတော်တော်များများမှာ သားတို့သုံးယောက်ပုံက တော်တော်လွှမ်းမိုးနေတယ်လေ”

“မာမိညွှန်မှန်း သားနဲ့မှပဲသိတော့တယ်။ ဟိုရောက်ရင်တော့ သားဒက်ဒီကိုကြွဆရာစကားလုံး ရတားပေး၊ ဒါနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံတင်ပဲလား”

“မကဘူး အများကြီးလုပ်ဖို့ကြိုးစားနေပြီ”

“အဘိုးအဘွားတို့ရော ဘာပြောသလဲ”

“တရားသမာဓိတွေပဲ၊ ဘာမှပြောဘူး”

“အဘိုးနဲ့အဘွား မျင်သွားကထွက်လာရင် မာမိပြန်တော့မယ်”

မယ်”

“ဒါဆို နောက်နှစ်ရက်တည်း လိုတော့တာပဲ”

“အင်း... လေယာဉ်လက်မှတ်တောင် သွတ်ကင်လုပ်ပြီးနေပြီ”

“သားအချိန်ရရင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ လာခဲ့ပါဦးမယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘောလုံးပွဲသိပ်ကြိုက်တာလေ”

“မာမိမျှော်နေပါ့မယ်”

“မာမိ ဒီနေ့ဆဲပြင်ထွက်ဦးမှာလား”

“နေ့လယ်မှပါ”

“ဒါဆို သားအရင်သွားပြီနော်”

ဟုဆိုကာ လက်ကနုနက်ဖိကိုမော့ချကာ အိတ်ဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့တော့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက သူ့စီးရန်ဖိနပ် ချပေးပါသည်။ ထိုသို့ချပေးထားသောဖိနပ်ကို သူက ကောက်ယူကာ စင်ပေါ်သို့ပြန်တင်လိုက်ပြီး...

“နောက်ဆို အဲဒီလိုတွေမလုပ်ပေးပါနဲ့၊ တခြားကိစ္စတွေပဲလုပ်ပါ။ အိမ်သန့်ရှင်းရေး ထောင်ချက် အဝတ်လျှော်... ဟုတ်လား။ ဒါတွေက ကိုယ့်ဘာသာလုပ်လို့ရတဲ့အလုပ်တွေပါ။ ပြီးတော့ လူပုခွင်းနှိပ်ချဆက်ဆံတဲ့ခေတ်က ကုန်သွားပြီ။ သဘောပေါက်တယ်နော်”

၃၆ တို့ ခေတ်စိုင်း

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ထက်အသက်အနည်းငယ်ကြီးပုံရသော မိန်းကလေးက ဟုတ်ကဲ့ဟု သူ့အား တလေးတစားပြောနေပြန်သော သူ့အတွက် နေထိုင်ရအဆင်မပြေဖြစ်ရသည်မှာအမိန့်ပါ။

သူ့က သုတိပြိုင်ကားအပြာရောင်လေးပေါ် ခုန်တက်ပြီး ကားစက်နှိုးက တာနုလွတ်သည့်ကားတစ်စီးနယ် ဣတ်ခနဲမောင်းထွက်လာခဲ့ပုံသည် သူ့ဦးစွာလိုက်သည်မှာ သူတို့စုဝေးနေကျ Studio သို့ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီမှာ သံတပ်တွေကိုရှာကြသည်။ သီချင်းတွေကို ရေးကြားမည်။ ပြီးတော့ ကားကွက်ဆန်းအမျိုးမျိုးကို တီထွင်ကြဆဲရင်း သမိုင်းနှင့်ပတ်သက်တာတွေ၊ ယဉ်ကျေးမှုနှင့်ပတ်သက်တာတွေနှင့် ယခုလူနေမှုအဆင့်အမျိုးမျိုးတွေကိုပြောရင်း ဝေပန်ကြမည်။ စကားတွေထဲကမှ စာသားတွေကိုနှိုက်ထုတ်ရင်း သီချင်းဖန်တီးကြမည်။

ပြီးတော့ စိတ်ကူးပေါက်ရင်ပေါက်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ခရီးထွက်ကြမည်။ ဒါကလွဲ၍ ဘာအကြောင်းအရာကမှ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့်မှ ရုပ်ယုတ်ခတ်အောင် ဝင်လောကြပေ။ ဒါက နာမည်ကြီးတဲ့သူတို့အဖွဲ့ခံ လျှို့ဝှက်ချက်လားဆိုတာ မည်သူမှမသိနိုင်ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

တောင်ချောလေး သုံးဆယ့်ကိုး ဖွဲ့ထားသော Blue Boy ဆိုလျှင်ပင် ကောင်မလေးတွေ သည်းသည်းလှုပ်ရှားကြသည်ထိ သူတို့အဖွဲ့က အောင်မြင်မှုရနေခဲ့ပါပြီ။ အောင်မြင်နေသောသူတို့အနားကို အချို့သောကောင်မလေးတွေက ကပ်လာကြပေမယ့် အနေတည်ပြီး လိမ္မာငါးနှစ်စွာ ရှောင်ကွင်းတတ်၍ အရှုပ်အရှင်းတင်းထုပါသည်။

ပြီးတော့ သူတို့အဖွဲ့နေနေကျမပုံက တော်တာကြောင့်လည်း ပါဝေလိမ့်မည်။ မပုံက အချို့သမီးပေမယ့် ကိုယ်ရံတော်ကောင်းတမျှ အားတိုးရပါသည်။ မြူးစစ်ကို ခံစားနိုင်စွမ်းမြင့်သည်။ ဒီဇိုင်းကို ဝေဖန်စွမ်းအားရှိသည်။ ကကွက်များကို မြင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိသည်။ လူမှုရေးကောင်းမွန် ၇၇ နှင့် အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်မပုံက သူတို့၏မိခင်နှင့်မိခြား အားကိုးရာသူဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ဘာလည်း မပုံ၏ဦးဆောင်မှုအတိုင်း လိုက်လာခဲ့ရာမှ ခုလိုအချိန်တိုအတွင်း အောင်မြင်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့က အနုပညာသမားများဖြစ်တာကြောင့် ငွေကြေးကိစ္စကို မပြောလိုကြပေ။ သူတို့နှင့်မပုံက သိပ်လိုက်ပတ်ညီပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့မကိုင်တွယ်လိုသည့်ငွေကြေးကိစ္စကို မပုံက တာဝန်ယူထား၍ မပုံက နေနေကျဖြစ်သလို ဘဏ္ဍာရေးမှူး

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

လည်းမည်ပေ၏။ မပျိုနိုင်ချေသာ သူတို့ အပြင်ကိစ္စတိုစိတ်မဝရောက် ဖြစ်တော့တဲ့ အနုပညာအလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်နေသည့် ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ သူတို့ရဲ့ Blue Boy အဖွဲ့အတွက်တော့ မပုံဟာ ဘုရားပေးတဲ့လက်ထောက်ဟု ဆိုချင်လိမ့်မည်။

သူ Studio သို့ရောက်သွားချိန်တွင် မပွဲနှင့်အဝင်အထွက် ဆုံပါသည်။

“မောင်မင်းကြီးသား နောက်ကျလှချည်လား”

သူက မပွဲရှေ့မှာပင် ကားတိုက်တာ ကားပေါ်မှခုန်ထင်း လိုက်ပြီး...

“မပွဲ ဒီနေ့ ဒီမှာမနေဘူးလား”

“ရူးများသွားပြီလား ကွန်းပလေးရယ်၊ နောက်သုံးရက် နေရင် ရှိပဲခိုတယ်လေ။ အဲဒါ ခင်အနေအထားကို ဒီနေ့ကြည့် မှ ဖြစ်မယ်လေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ ဟိုကောင်တွေရော ချောက် ကြပြီလား”

“မင်းထစ်ယောက်ကသာ နောက်အကျဆုံးပါ ထမရင် နီရယ် နဝင်းရယ်က သီချင်းကိုနှစ်ကျော့တောင် ပြန်ပြီအေးပြီ”

“ဒီကောင်တွေက ဝိသိယသီလားလား”

“ကဲကဲ... သွားတော့”

ဟုဆိုလျှင် သူက မှန်ချပ်ကိုတွန်းဝင်လိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့ မင်းကို လာမယ်တောင်မထင်ဘူး”

သူတို့မြင်မြင်ချင်း နဝင်းကပြောလျှင် သူက အိတ်ကို စားခွဲပေါ်ပစ်တင်ကာ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုချွတ်လိုက်ပြီးမှ...

“ဘာကိစ္စကြောင့်လောရမှာလဲ မင်းကိုလည်း ကျည် ဆန်မပုန်ထားဘဲနဲ့”

“မင်းရဲ့မားသားကြီး မပြန်သေးဘူးလား”

“နောက်နှစ်ရက်”

ဟုဆိုပြီး စာတင်ပြားတစ်ခုကိုယူကာ စက်ထဲထည့်လိုက် ပါသည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် သီချင်းသံက အခန်းထဲ ညံသွားရ ၏။ သုံးယောက်သားမှာ ဘာစကားမှမဆိုဖြစ်တော့ပါဘဲ သီချင်း တွင်သာ စီးစရာနေကြပါသည်။ ဤတွင် ကွန်းပလေးက ချက် ချင်း စက်ကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာလိုလို့လဲ”

“ငါတို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အလှကိုခွဲတဲ့သီချင်း ဖျိုးစရာရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်လိုစိတ်ကူးရသွားတာလဲ”

“ငါ့စိတ်ကူးထဲ သံစဉ်တစ်ခုရှိနေတာကြားပြီ။ သူက ငြိမ်ညောင်းတယ်”

“ငါက အဲဒီလိုမဖွဲ့တတ်ဘူး မိန်းမတွေရဲ့အလှကို မခံစားတတ်ဘူး။ ခံစားတတ်အောင်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က မိန်းမတွေတွေက မဆွဲဆောင်နိုင်ဘူး”

ဟု နှင်းကပြောလျှင် သူက နံရံတွင်ကပ်ထောင်ထားသော ပန်းပုရုပ်ကလေးကိုကြည့်ကာ...

“အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးဆိုရင်တော့ ငါ့ကိုဆွဲဆောင်နိုင်မလားမသိဘူး”

ဟုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ယောက်လုံးပါ ထိုပန်းပုရုပ်ကိုကြည့်လိုက်ကြပြီး...

“ရှားများသွားပြီလား တွန်းပလေးရယ်။ ဒီလိုမိန်းကလေးက ထယ်လိုကြောင့် အပြင်မှာရှိနိုင်မှာလဲ”

ဟု ဆွမ်းတော်အုပ်ကိုကိုးပြီး သိင်္ဃမ္မေဋ္ဌာ ရုပ်နေသော ပန်းပုရုပ်အား ရည်ရွယ်ပြောလျှင်...

“မိန်းကလေးတွေ ဘာကြောင့် အဲလိုမသတ်ကြတာလဲ။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို အဲလိုထုံးဖွဲ့ထားရင် လှရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့် ဂောတိုလေးမှ ကြိုက်နေကြတာလဲ။ အဲဒီလိုလေးတော်ရင်လည်း

လှရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့်များ”

“အော်... တွန်းပလေး အော်၊ ဖုံးကွယ်လွန်းရင် ဆွဲဆောင်မှုမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ခေတ်ကို ချောက်ခေတ်ပြုလေ”

“အဲဒါတွေက ခန္ဓာပြုစားသူတွေအတွက်ပါကွာ။ အဲဒီဝကားက အခြားဆင့်တွေအတွက် လက်ခံနိုင်ကောင်းလက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့အပူအခက်ကတော့ အရှက်ကိုလုံအောင် ဖုံးသင့်တယ်ထင်တယ်”

“အခြားသူတွေသာကြားရင် မင်းကို မြန်မာပြည်ဖွားအစစ်ကြီးလို့ ထင်သွားပါဦးမယ်။ မင်းကိုတော့ တကယ်စံတင်တယ် တွန်းပလေးရာ”

“နေဝမ်းပါဦး ကွန်းပလေး။ မင်းတု ဘာကြောင့် မြန်မာပြည်မှာ နေချင်တာလဲ။ ငါ့အတော့ ဘာကြောင့် ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲတဲ့အတွေးတွေ ရှိတာလဲ။ အဲဒါ အကြောင်းအရင်းတော့ ရှိရမယ်”

“မခရရာတဲ့အဖြေကိုပဲ ပေးရမှာပဲ။ စိတ်ပေါ့၊ ငါက မြန်မာ့ရုနဲ့ကိုကြိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဘိုးနဲ့အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားရတာလည်း ကြိုက်တယ်။ မလေးကိုကြိုက်တယ်။ နွေးထွေးတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင်တောင် မြန်မာမလေးကိုပဲ ခိုနှိပ်

www.burmeseclassic.com

ကူးထားတယ်”

“အဲဒီလောက်စိတ်ကူးရင့်သန်နေမှတော့ ရည်းစားလေး တစ်ယောက်လောက် ထားကြည့်ပါလား”

“ခံစားဘဝလို့ အနုပညာခန်းကို လျှောက်လှမ်းနေမှ တော့ ရင်ထဲဝင်လာမှ လက်ခံလို့ရမှန်းပေါ့”

“ရှင်မရန်သေးဘူးဘူး။ သက်နှင်းကို ကောသွယ်တို့ရော ကွာ။ သူတို့ မင်းကိုကြောင့်ရအယ်။ သက်နှင်းက ဖူဝါမော်ဒယ်လ် နော်၊ စိတ်ကူးမလွန်နဲ့၊ ကောသွယ်ကလည်း ဒီနိုင်ငံလောကမှာ ဆရာ ကြီးပဲ”

“သူတို့က ငါ့စိတ်ကူးထဲက ငုံ့ခံချိုးမဟုတ်ဘူး။ ဧဝော် ပြီကွာ။ ဒီအကြောင်းရင်ကြာပို့။ ဆက်ပြောရင် မိန်းကလေးတွေရဲ့ သိက္ခာကိုထိခိုက်လာနိုင်တယ်”

“မင်းနဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့အချိန်ကစလို့ ငါတို့လည်း ယဉ် ကျေးလာရတော့တာပဲ”

“မင်းရင်ထဲကမိန်းကလေးပဲက ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ”

“ငါ့ပြောချင်တာ အဲဒါပဲ။ ငါတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးရမယ်။ ငါတို့တွေရင်ထဲမှာ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုပုံမျိုး ချီကပ်နေသလဲ ဆိုတာကို ဆန်းစစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲချိတဲ့အတိုင်း မကျည်

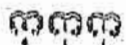
တဲ့စာသားမျိုးထည့်ပြီး ငါ့ဆီမှာရှိနိုင်ပြီးသားသံစဉ်နဲ့ပေါင်းမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီစိတ်ကူး ကောင်းတယ်”

နဝင်းကဆိုတော့ ရင်နေရာမှ ကီးဘုတ်ရှေ့ ခုန်ဝင်လိုက် ပြီး လက်တလေးများကို မြေပေါ်ပွာပင် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားလိုက် တော့ လှပသောသံစဉ်လေးများ ဖြစ်ပေါ်လာရပါသည်။

အချိန်ရလျှင် စာဖတ်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကိုကုန်ဆုံးစေ သည့်ကွန်းမလေးက ဝိတနှင့်ပတ်သက်သည့်ကွန်ရိယာအတော်များ များတွင်လည်း ဆရာကျသူရှိ ကွန်းပလေးကို နဝင်းနှင့် ထရော နီတို့က မသိမသာ ဆရာတင်လေ့ရှိပါသည်။

ထိုသို့ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေသော ကွန်းပလေးထံ တွင် အပူဆီတာလည်းမရှိသလို ဖြသနာဆိုတာလည်း မရှိခဲ့၍ ကွန်းပလေး၏ဘဝက တန်ဆောင်အလား တည်ငြိမ်၍ပင် နေခဲ့ပါ သည်။

www.burmeseclassic.com

အစန်း (၅)

တင်ပတ်လျှို့ဝှက်ဆုံးလေးကိုထုံး၍ ပိုနေသောဆံပင်အဖျား
ပိုင်းလေးကို ရှေ့သို့သို့ကာ သင်ပန်းသုံးခက်ကို ဆံထုံးနောက်
ဦးတွင် ပန်ဆင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ မှန်ထဲတွင် ကျက်သရေရှိ
သော အလှထစ်ခုက ပေါ်လွင်၍နေခဲ့ပါပြီ။

“ထိပ်ထားလေးကို ဆင်းလာခဲ့လို့ သခင်မကြီးအပိန်ရှိ
လိုက်ပါတယ်”

မယ်ပကပြောလာတော့မှ တင်းထားသောစိတ်ကို ဖြေ
လျော့ကာ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပါသည်။

အဖြူရောင်ခေါင်းလောင်းလက်ရှည်လေးကို အဖြူပေါ်
အစိမ်းကင်သည့်ကြိုးကြိုးချိတ်နှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည့်အခါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အလှက မဟာဆန်စွာပင် မှန်ထဲ၌ ကျက်သရေရှိနေခဲ့ပါသည်။

နို့နှစ်ရောင်ကတ္တီဝါပုံတော်စိန်လေးကိုစီးကာ ကျောက်စိမ်းဘာယက်ကလေး ဆင်မြန်းလိုက်သည်ဆိုသောအခါ မျိုးစုံစဉ်တော်ချမ်းသာလာခဲ့သူမှန်း သိပ်ကိုသိသာသွားရပါပြီ။

လက်ယာဘက်လှေကားကျယ်မှတစ်ဆင့် လှေကားထစ်များအား တစ်ထစ်ချင်းနှင်း၍ ဆင်းခဲ့သည်တွင် လူအများ၏အာရုံစိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည်။ အတေးတော်ပုရားနှင့် အနွယ်ဝင်အကြီးအကဲများအားလုံး ခုံညီနေချိန်မှစ၍ ငြိမ်သွင်းများကို သတိထားလျှောက်လှမ်းနေရပါသော်လည်း အပျိုစင်လေး၏ရင်ထဲ၌ နှလုံးစည်းချက်များတော့ မမှန်ချင်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထိုထိုများပြားသောမျက်လုံးများထဲတွင် သူမနှင့် ဘိသိက်ဆုံမည့် ရာဇလက္ခဏီမင်းသားစရာ ပါနေသည်မဟုတ်လား။

သူက ကြွရောက်လာကြသောသူကြီးမင်းများအား အရိုအသေပြုကာ မိမိထိုင်ရန် သတိပေးထားသည်ခုံတွင် ထိုင်ထိုင်လိုက်ချိန်အထိ သူမ ခေါင်းမငေးခုံတော့ပါချေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်တွင် ရာဇလက္ခဏီက တည့်တည့်ကြီးရိုးနေမည်ကို အတတ်သိနေ၍ခြင်ပါသည်။

ကူခြေဆောင်သည့်ခိန်းမဂျီလေးဆို ယောက္ခိယျာတစ်

ယောက်၏မျက်နှာကို ရဲ့ရဲ့ကြည့်ခဲ့ပါချေ။ ကြင်ယာလောင်းမို့ တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ်လေးရှိပေမယ့် သူမကြည့်ခွင့်ပါချေ။ မျက်လုံးချင်းလည်း မဆုံခုံပါချေ။

“ဧန္တုဟတုသျှာတိမတူတော တစ်နှစ်ကြာသွားခဲ့ပြီပဲ”

ဒါက ဘေးထော်ဘုရား မြည်တစ်ခကြားဆိုလိုက်တာပါလားဆိုတာ သိလိုက်သော်လည်း လူကြီးသူခက် ရှိသေရင်းစွဲရှိသည့်သူမက ခွန်းတုံးမပြန်မိပါချေ။

“ကဲ! ဒီဧည့်ကတော့ အားလုံးသိပြီးဖြစ်လို့ ရှည်ရှည်ဝေး

ဝေးမပြောလို့တော့ဘူး။ ဒီပွဲဘုန်းပရတော်အကြောင်းရင်းက နံပါတ်တစ် အနွယ်တော်တွေ မျက်နှာစုံညီချင်လို့ နံပါတ်နှစ် ထိပ်တားလေးစန့်မာတုလျားနဲ့ မကြာသေးခင်ကမှ ဆိုက်ဆက်မိခဲ့တဲ့ ဇနီးထွေအမတ်မင်းအနွယ်ဝင် ရာဇလက္ခဏီမင်းသားတို့ကို တွေ့ဆုံပေးသွင်းလို့။ ကျုပ်မကွယ်လွန်မီမှာ အချင်းရှိတဲ့ နှလုံးရည်လက်ရုံးရည်ခွဲပြည့်စုံတဲ့ ရာဇလက္ခဏီကို အကြီးတော်ရာထူးလွှဲပေးပြီး စန္ဒြမာတုလျာမင်းသမီးနဲ့ ထိမ်းမြားပေးသွားချင်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ခုလိုမျက်နှာစုံညီခေါ်ပြီး အားလုံးရဲ့ဆန္ဒကို အလေးထားတောင်းခံဖို့ပါ။ ကျုပ်အဆိုကို ကန့်ကွက်မယ့်လူရှိရင် ကန့်ကွက်နိုင်ပါတယ်။ ဒေး... မကန့်ကွက်ခင် ထစ်ထစ်ပဲပြီးပြောချင်

www.burmeseclassic.com

တယ်။ အနွယ်ဝင်တွေထဲမှာ ရာဇလက္ခဏာထက် အချင်းရှိတဲ့သူ ရှိတယ်ဆိုမှ ကန့်ကွက်ကြပါ။”

ယုဂဉာဏ်ကြီးမားထက်မြက်လွန်းသည့် အဘေးတော် စကားအသုံးမှာ ခန်းဆောင်တစ်ခုလုံးတွင် အင်ကျသံမျှကြားရ အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ ထိုတိတ်ဆိတ်မှုက အတန် ကြာနေရာသုတားပြီးနောက်...

“ကဲ! ကန့်ကွက်မယ့်သူမရှိရင် အထည်ပြုမယ်”

ဟု အဘေးတော်ဘုရားက ဩဇာသံအပြည့်ငါဝင်သော အသံပါကြီးနှင့်ဆိုတော့ သူမ၏နုလုံးချိန်နုနုမှာ စံနုနုထက်ပိုချိန် လာရပါသည်။ ထကယ်ပဲ ဘယ်သူမှမကန့်ကွက်တော့ဘူးလား။ အဲဒါဆိုရင် သူ့ကေ ဇော်မလွှဲ ချာလေကွယ်ဆိုသူကို လက်ထပ် ရတော့မှာပေါ့။

“အနွယ်တော်တွေအားလုံးက မကန့်ကွက်ဘူးဆိုတော့ ဒါအားလုံးသဘောတူပါသယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ ကဲ! အခုမေးမှာ ကဲ ကာယကံရှင်တွေရဲ့ဆန္ဒပဲ။ ဆန္ဒဆိုသည်တို့က တစ်ကြိမ်ပြီး ပြောထားမယ်။ ဒါက အနွယ်တော်တွေရဲ့ဆန္ဒကြီးမို့ ကာယကံရှင် တွေက အလေးထားကြပါ။ နို့မဟုတ်လို့တော့ ဒါက အနွယ်တော် ကို အလေးမထားတာ မလေးစားတာပဲ။ ကဲ! ရာဇလက္ခဏာ

အရင်ပြောပါ”

သူမ၏နုလုံးချိန်သံတွေမှာ တဖိန်းဒိန်းနှင့် ဆူညံ၍နေခဲ့ ပါသည်။ ရာဇလက္ခဏာ၏ခြေထံတို့ မကြားရသေးခင် သူမနုလုံး များ ပွင့်ထွက်တော့မည်ထင်ပါရဲ့။

“မင်းသမီးစန္ဒြိမာတုလျာအား ငြင်းပယ်ရန်မပင့်ပါဘူး။ မင်း သမီးနဲ့ ထိသိက်တော်ဝင်ရမည့်အရေးကို ဝမ်းမြောက်မိကြောင်း ပါ”

အစဉ်အလာများကိုထိန်းသိမ်းပြီး လေယုလေသိမ်းမှန် မှန်နှင့် စကားလုံးက ထွက်ကျလာတော့ သူမအနေနှင့် ရာဇလက္ခဏာ ထိအား မကြည့်ဘဲမနေနိုင်တော့၍ သူမက ငဲ့နေသောခေါင်းကို မော့ကြည့်မိလိုက်ရာ သားနားသန်ပြန့်သောရှုပ်သွင်တစ်ခုကို တွေ့ လိုက်ရပါသည်။ နဖူးပြင်ကျယ်ကြီးကိုပေါ်လွင်စေရန် အပြောင် သိမ်းထားသောဆံပင်ပုံက သူ့ကိုခန့်ငြားဆစ်ခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။

ပြီးတော့ ကြည့်ပါဦး။ သူမကိုကြည့်နေလိုက်တာများ သူ့အကြည့်တွေက စွန်ရဲတစ်ကောင်လို စူးရှတောက်ပနေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းက ပြူးနေတာလား တည်ထင်နေတာလား။

“ကဲ! ရာဇလက္ခဏာရဲ့ပြတ်ပြတ်သားသား မင်းယောက်ျား စကားကိုကြားပြီးပြီဆိုတော့ မင်းသမီးစန္ဒြိမာတုလျာရဲ့နှုတ်မှအသံ

www.burmeseclassic.com

၅၀ ၇၅ ဝေခိုင်

ကိုလည်း ကြားချင်ပါတယ်။

သူမ ဘာပြောနိုင်မှာမို့လဲ။ ချည်းပြတော်ပိုင်းပြောလာတဲ့ အသေးတော်၏စကားကို သူမက ဘယ်လိုအင်အားမျိုးနှင့် ခိုက်ရှားရဲဆန်ဆန် အံတုဝံမှာလဲ။

“သမီးတော်”

မိခင်ဖြစ်သူကတော့ သတိပေးသည့်သဘောနှင့် ထိပြီး ထောက်ပေးပါ၏။ သူမကတော့ အနွယ်တော်များ၏ ထစ်ယောက်ချင်ဆီမျက်နှာအား ခြုံငုံကြည့်နေမိပြီး ရာဇလက္ခဏီထံ အကြည့်တို့က ရပ်သွားခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ ငြင်းမယ်ဆိုလျှင်တောင် ရာဇလက္ခဏီအား အငြစ်ရှာရာမရှိပါ။ မင်းယောက်ျားတို့၏ ခြုံငုံညှိုးသော အညည်အဆင်းများကို ရာဇလက္ခဏီ၏မျက်လုံးတွင် အထင်းသားတော့မြင်နေရပါသည်။

“အဘေးတော်တို့ ဆန္ဒရှိသလိုစီစဉ်ပါ”

ဟုသာ စကားလှပေးနှင့် ဖြေကြားလိုက်ပါ၏။ သူမ၏ ဖြေသံအဆုံးတွင် သက်ပြင်းချသံများက မသိမသာဆိုသလိုပင် ဟိန်ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ သူမသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ သူမနှင့် ရာဇလက္ခဏီတို့လက်ဆက်ဖို့အရေး အနွယ်ဝင်အားလုံးက ထိ

လာနေကြပါသည်ဆိုတာပေါ့။

“ကဲကဲ... အထောက်အကူပြုဖို့ အစီအစဉ်တွေတွေကြရအောင်၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်က ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်။ ရာဇလက္ခဏီနဲ့ ဖြေမဟဘာလျာဘို့က ခုမှဆုံဖူးကြတာမို့ ရင်းနှီးမှုတော့လိုလိမ့်မယ်။ အခြေအခံတွေမပါဘဲ ဥပဒေပြုတော်ထဲစကားပြောနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးကြစမ်း”

ဟူသော အတေးတော်၏အမိန့်အောက်တွင် သူမနှင့် ရာဇလက္ခဏီတို့က ဥပဒေပြုတော်ထံ စကားပြောဖို့မြစ်လာကြပါသည်။ အသေးတော်ကိုလည်းကောင်း၊ ရာဇလက္ခဏီအားလည်းကောင်း၊ သူမကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြေကြီးပေါ်ခြေချဖို့ခဲယင်းလွန်းသည့် သူမရဲ့ခြေထောက်များက မြေပေါ်နင်းပြေမို့ပါ။

အပါးတော်မြဲဖြစ်သော သဒ္ဒါဇာက နောက်ပါးတွင် ပါမလာခဲ့သည်မို့ သူမအဖို့တော့ ဟာတာတာကြီးခံစားနေရပါသည်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားချိုတစ်ယောက်၏ရှေ့မှာမို့လည်း အနေခက်လှပါသည်။ သူဟာ မိမိ၏ကြင်ယာလောင်းဆိုတာ သိနေပေမယ့် စိတ်ထဲ၌ မှတ်မေ့နိုင်လှသည်။ ခလအခွေတွင် သူမနစ်သက်သော မွှေးရနံ့မျိုးက သူ့ထံမှလွတ်ငြိမ်းလာရ၏။

www.burmeseclassic.com

တာ စန္ဒရင်မှာ တစ်ချို့ပဲ”

“အပြင်ထွက်ရတာကို နှစ်သက်သလား”

“နှစ်သက်ပေမယ့်...”

သူမ၏နှုတ်ဖျားက မည်သို့သောအကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမှ ထွက်ခွာလာတော့မည် သူ့သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ အမျိုးဂုဏ်ကိုယ်နီးသိမ်းတယ်ဆိုတဲ့ခေါင်းဆိုင်အောက်မှာ စန္ဒရင်ဟာ လျှာက အကျဉ်းသားဖြစ်နေရပါလားဆိုတာ သူ့သဘောပေါက်သွားမိပါသည်။

“စန္ဒရင်ဟာလျှာအား သနားကြင်နာမိပါသည်။”

“ဆက်ပြောပါ စန္ဒရင်ဟာလျှာ”

“မခံပါဘူး။ အဆေးတော်ကုရာမှာ ကြွယ်ယာဘက်လို့ သတ်မှတ်လိုက်ပေမယ့် စန္ဒရင်ထဲ ခုချိန်ထိ မဝံ့ခဲ့သေးပါဘူး”

“စန္ဒရင်ဟာလျှာရဲ့အကြောင်းအရာတချို့ကို ကိုယ်ထိထားပါတယ်။ ထို့အတူပဲ ကိုယ့်အကြောင်းအချို့ကိုလည်း စန္ဒရင်ထိမိမယ်လို့ ယူဆပါတယ်”

“ဟတ်ကဲ့၊ နည်းနည်းပြောပြထားပါ”

“စန္ဒရင်က ချောင်းအိမ်ထဲထိပ်ထိခေတဲ့ ယုန်သူငယ်လေးလိုပါပဲ”

“စန္ဒရင် မရှင်းဘူးဆိုပေမယ့် ထပ်မမေးတော့ပါဘူး”

“ကိုယ့်ရင်ထဲကို တစ်ခဏအတွင်း စေတနာတွေ ဝင်လာစေတယ်”

“ရှင်!”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုစွဲမဟုတ်ရင် စိတ်မဝင်စားတတ်တဲ့လူစားမျိုးပါ။ ပြီးတော့ သူတစ်ပါးအကြောင်းကို ဆင့်ပွားထွေးထွေးခေါ်ပို့ဆို ဝေးရာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စန္ဒရင်ဟာလျှာကိုတော့ စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ ငြီးတော့ စေတနာထားနေမိတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပါလား”

ဟုဆိုနေသော ရာလေကွဏီအား နားမလည်နိုင်စွာပင် ကြည့်နေမိပါသည်။ ရာလေကွဏီက ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘာကိုရည်ညွှန်းနေတာလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့လဲ။

“ကျယ်ငြော့လှတဲ့လောကကြီးကို မြင်အောင်ပြသချင်တယ်”

“ကျယ်ပြောလှတဲ့လောကကြီး”

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်တမ်း လက်ရှိလောကက စန္ဒရင်ဟာလျှာအင်အားကုန်တာအုပ်ထဲကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ အရာရာပြောင်းဆဲနေပြီး လူနေမှုအဆင့်တွေလည်း စာအုပ်ကြီးနဲ့ဘာမှ

www.burmeseclassic.com

မဆိုင်တော့ဘူး”

စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆိုလာသောရာဇဝင်ကဏ္ဍအား အားကိုးတကြီးနှင့်ကြည့်ကာ...

“စန္ဒြေလည်းစိတ်ကုန်ပေမယ့် မယ်တော်က ဆန္ဒရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်အများကြီးကူညီနိုင်မယ်ဆိုရင်ရော”

“ဒီက ရာဇဝင်ကဏ္ဍစီမင်းသားကို တွေးစူးတင်မှာပါ”

“ကိုယ့်ကို စည်းကမ်းကြီးနဲ့မခေါ်ပါနဲ့လား၊ စန္ဒြေမာတုလျှာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်တို့က ကြင်ယာဖတ်တွေလေ။ အများ ရှေ့မှာတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနည်းနဲ့ချင်းရှေ့မှာတော့ စိမ်းနေသလိုဖြစ်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ မောင်အထစ်အရား၊ အဲ... မောင်ကြီးလို ခေါ်ပါရစေ”

“ဘာလို့လဲ”

“ခဏအတွင်းမှာ အစ်ကိုတော်တစ်ယောက် ရောက်ရှိ လာသလိုခံစားရလို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ကိုယ်ကလည်း စန္ဒြေမာတုလျှာကို နှမလိုခေါ်ပါ့မယ်”

“အောင်ကြီး သဘောကွဲပါ”

ပါးအိုလေး ရဲတက်အောင် လှပါသောစန္ဒြေမာတုလျှာကို အမှတ်တမဲ့ငေးနေပြန်ပါသည်။ ပြစ်မျိုးမို့မထင်အလှမျိုးဆိုတာ စန္ဒြေမာတုလျှာကိုများရည်ညွှန်းပြီး ပြောသေသလားဟုထင်မှတ်မိ ပါသည်။

စန္ဒြေမာတုလျှာက အကြမ်းဖျင်းကြည့်လျှင်ပင် နေမထိုး လေခေသော အသားအရေနေဖွေးဖွေးဖြူကို ထင်းခနဲတွေမြင်ရပါ သည်။ မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးခေကျဲအား ခပ်မှန်မှန်လှူးထားရုံမှ တစ်ပါး ဆေးမကူသောနှုတ်ခင်းတစ်လွှာက နိရိုရိန္ဒာ သဘာဝ အတိုင်း ဖူးဖူးနုနုလေး လှနေခဲ့ပါသည်။

ပြောစဉ်စင်အသင်္ဃာတို့တုန်းအောင် ကောသကလည်း ထူထဲ ပြီး မျက်နှာနှင့်လိုက်ဖက်အောင် ကျက်သရေရှိနေခဲ့ပါသည်။ တဲဥ ပုံမျက်နှာကလေးနှင့်လိုက်ဖက်အောင် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သေးသေး သွယ်သွယ်လေး လှနေပါ၏။ ငြိမ်မာဆန်စွာ သိမ်မွေ့လွန်းသော အလှတွင် သနပ်ခါးမျော၍နေမိပါသည်။

စန္ဒြေမာတုလျှာအား မြင်မြင်ချင်းနှစ်သက်ခဲ့သောသူက စန္ဒြေမာတုလျှာ၏ရိုးရှင်းသောဘဝခြေတံကျော်မှုများကို သိလိုက်ရ မတော့ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ချစ်မိသွားခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။

ခုလို စန္ဒြမာတုလျာနှင့် အတူရှိနေခြင်းအပေါ် တော့နှစ်
ပိတိုဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ ငြိမတော့ ခုလိုပဲ စန္ဒြမာတုလျာနှင့် အချိန်တိုင်း
အတူရှိချင်မိပါပြီ။

သူ လောဘများကြီးသွားလေပြီလား...

ကု ကု ကု

အမန်း (၅)

"မင်းနဲ့ဆင်ချင်လို့တဲ့ ငါ့နားချဉ်းကပ်လာတာပဲ။ ပေါ်တင်
ပြောပြီး ပေါ်တင်ဝင်လာတာ။ ကွန်းပလေး၊ ငါသာလုပ်ရမှာလဲ"

"ခိန်းကလေးမဟုတ်လား"

"သိလှသည်လား"

"အရှင်ကြီးပဲ။ ဘာမှမသိစရာအကြောင်းမရှိဘူး"

ဟုဆိုကာ စားပွဲပေါ် ခြေထောက်တင်ပြီး ထိုင်ခုံပေါ်
လျှောလှဲလှဲလှဲမှီခိုချလိုက်ပါသည်။

"ခွန်းခြေတဲ့... ချစ်ခွန်းခြေတဲ့"

"မော်ဒယ်လ်အသစ်လေး မဟုတ်လား။ ဟေ့ကောင်
ကွန်းပလေး။ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်။ သူ့က အရမ်းကိုအပျံ့စားလှဲ

ကပဲ”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူ့လောကက စည်းချင်းရည်းကမ်း တွေကို ငါမုန်းမိတယ်။ နာမည်ကြီးချစ်တဲ့ထက်ထစ်စတွေက နာမည်ကြီးနေတဲ့လူတွေနား ချဉ်းကပ်တယ်။ အဲဒါက အလွယ်ဆုံး နည်းလမ်းပဲလေ။ ဝေါဖြူလာနဲ့ဘာလိုလိုဆို အလိုလိုပေါဖြူလာ ဖြစ်ပြီးသားပဲ။ ငါက အဲဒီလို သူများအနင်းခံ ခလုကားထစ်စင်း မဖြစ်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ငါတို့ကလေးကလည်း ဘယ်သူ့အပေါ်မှ ထက်မနင်းချင်ဘူး။ စစ်မှန်စွာနဲ့ကြိုးစားစမ်းပါ။ ကိုယ်နဲ့ထိုက်တန် မှုက အဆင်သင့်စောင့်ကြိုနေပါတယ်”

“အမှန်တော့ ကွန်းပလေး၊ ဝမ်းဗိုင်း စာရေးဆရာလုပ် သင့်တာ”

“လုပ်ဖို့ချင်လွယ်တာပဲတယ်။ ငါက မြန်မာစာတို့ အခြေခံပညာကအစ မသင်ခဲ့ရလို့ အများကြီးလော့လာနေရတာ။ နို့ပဟုတ် လို့တော့ ဒီအချိန် စာအုပ်ထောင် ဖြန့်ပြီးနေပြီ”

“အရှုံးပေးပါတယ်ကွာ”

ဟု ထရော်နီက လက်မြှောက်ပြီလားတော့ သူ့က နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန် ဖို့ရဲ့အင်္ဂါကိုမတွေ့ရသေးပါလား”

“မပဲ့တော့ ဘာတွေအတွက်ရွှေနေပြန်လဲမသိဘူး”
ဟု သူတို့က မပဲ့ကို ဝေဖန်ရေးဆင်းဆည်ဟု ကြံရွယ် ခိုက် အခန်းဘဲခါးမှာ ဝန်းခနဲတွဲသွားရကာ မပဲ့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“အသက်ရှည်ဦးမယ်”

“ဘာတွေကို မဟုတ်ကဟုတ်က မြောနေကြလို့လဲ”
ဟုဆိုကာ လွယ်ထားသောအိတ်ကြီးကို ခုံပေါ်ပစ်တင်ပြီး ကုတ်တစ်ဘူးကို ဖွင့်သောက်လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ခုထိနေလယ် စာမစားရသေးဘူး”

“ကွန်းပလေးဆွဲအရွပ်ပေး၊ အဲဒါလိုက်ရှင်းနေရတာ”

“ကျွန်တော့်အရွပ်ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က ဘာတွေ ရှုပ်ထားလို့လဲ”

“မင်းမရွပ်ပေးမယ့် ဟိုက လိုက်ရွပ်နေတယ်ဟေ့”

“ဘယ်သူလဲ”

“ချစ်သူနဲ့ခွဲကြွယ်”

ဟုဆိုတော့ သူတို့သုံးယောက်လုံးမှာ မျက်ခုံးတွေ ပင့်ကုန်ကြပါသည်။ ဒါကိုပဲ မပဲ့က ထအံ့တကြလုပ်တာ...

“မင်းတို့က ချစ်သူနဲ့ခွဲကြွယ်အကြောင်းပြောနေကြတာလား”

“အမှန်ပဲ”

“ဒီတစ်ယောက်ကတော့ တောက်တဲ့ရှုလောက်ထယ် ကွန်းပလေးရယ်။ မရွှင်တာ အတောင်ဆုံးပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဘာမဟုတ်ဘူး၊ ခုလည်း ငါ့ကိုအတင်ဆင်ချောနေလို့ ငါမနည်းရှင်းထုတ်ခဲ့ရတယ်။ အခုမှအချိန်ယူပြီး ဝိုင်းဝန်းဝါစပြစ် တဲ့ ငါတို့ Blue Boy ကို ကောလဟာလအထွက်မခံနိုင်ဘူးဟေ့။ ကောင်လေးတွေနော်၊ ယောက်ျားပီပီ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့နေနိုင်ပါမှ တန်ကာကုမ္ပဏီ၊ ခုခေတ်ကောင်မလေးတွေက လွယ်တာဟုတ် ဘူး။ ကိုရီးယားကားတွေကြည့်ပြီး အချစ်သူကောင်လေးချစ်နေ ကြတာ။ ဟွန်း... တော်တော်မလွယ်ဘူးဘဲ”

“ဘာတွေကို အဲဒီလောက်ထိ ခောနေတာလဲ မဉ့်ရာ”

“ဟဲ့! တော်ရုံဆို ဒီလောက်မောပါ့မလား၊ အခုဟာက တော်ရုံမဟုတ်ဘူးနဲ့”

“ဟာချာ... ဒီကိစ္စမျိုး ခုကြားဖူးတာကျလို့ ကိုယ့် ဘက်က အနေရင်းရင် အားလုံးအေးဆေးပါ။ ကွန်းပလေးက ရေခဲတုံးကြီးဆိုတာ မယုံသိသေးနဲ့”

“သိလို့ခက်နေတာပေါ့၊ ခုချိန်ရည်းစားရိုက် ချောထွက်

ပြု။ အဲဒါဆို ပြဿနာက ရှင်းပြီ”

“ဘာလဲ၊ မဉ့်က ချစ်ခွန်းခြွေခွဲသဘောမတူလို့လား”

“တူစရာလား၊ ကွန်းပလေးရဲ့အနေအထိုင်ကို ငါတို့ အတုနဲ့ပဲ။ အဲဒီချစ်ခွန်းခြွေဆိုတဲ့မော်ဒယ်လေးက ရုပ်ကလေး သာ စက်စက်ယိုအောင် လှပမယ့် သတင်းတွေက လောက် ထက်နေပြီ။ ဒါကိုသဘောတူစရာလား၊ ခုတောင် အရှက်မရှိ ကွန်းပလေးက သူ့ရဲ့အိပ်မက်မင်းသားပါလို့ ကျနယ်ထံ အင်တာ ဗျူးဖြေထားလို့”

“ဟ့!”

“မဟုန်း ဒီကိစ္စက ငါ့ခေါင်းပေါ် မြွေရောက်နေပြီ။ ဘယ် အချိန် ပေါက်အသတ်ခံရမလဲမသိဘူး”

“လွယ်မယောင်နဲ့ခက်၊ တိမ်မယောင်နဲ့ခက်ဆိုတဲ့အခြေ အနေကို ချောက်နေပြီ ကွန်းပလေး”

“တံဆိပ်ဘုံးမရိုက်ရုံတမယ်ပေါ့၊ ဘာထူးသေးလို့လဲ”

“သတ္တိကတော့ လက်လန်တယ်”

ထရော်နီနှင့်နဝင်းက အမျိုးမျိုးပြောဆိုနေကြပါသော် လည်း ကွန်းပလေးကတော့ ငြိမ်သက်၍နေခဲ့ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်! ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဆွဲအသွားပြီလား”

“အံ့ဩလွန်းလို့ပါ။ မှန်နန်းဆရာဝင်မှာ ငါ့ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေနဲ့ အခုလက်ရှိတွေက ငြားနားလွန်းတာကို တွေးကြည့်မိတာပါ”

“ရာဇဝင်တွေကို ခေါက်ထား သူငယ်ချင်း၊ ဒီကိစ္စကို မင်းဘက်က ဘာထပ်ပြောမလဲ”

“ဟုတ်တယ် သဘင်သမားတွေက မကြာခင် မင်းဆီ ရောက်လာကြမှာပဲ”

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို ချစ်ခွန်းခြေမဝင်နိုင်ပါဘူး။ ဒါမှ မဟုတ် ကျွန်တော်က ချစ်ခွန်းခြေတိုမကြိုက်ပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ချစ်ခွန်းခြေက ကျွန်တော့်ခွဲအိမ်မက်နတ်ဝမ်းမပြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါက အဲဒီလိုဖြေရမှာလား”

“ဖြေသင့်ခြေရမှာပေါ့။ မဖြေလို့ ခေါင်းငုံ့ခံနေရင် မင်းက တိုင်းသိပြည်သိ ချစ်ခွန်းခြေရဲ့ချစ်သူဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုဖြေလိုက်တော့ဆရာ ဘာတွေကောင်းလာစရာ ရှိလာနိုင်မှာလဲ။ ချစ်ခွန်းခြေလည်း ဒီခလားကထဲ အများကြီးကို လျှောက်လှမ်းရဦးမှာပဲ။ ငါက သူ့ခြေထောက်တွေကို ရိုက်ခွိုး မပစ်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ သူဟာ ဘယ်လိုခဲခြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးလေး။ သူ့ရဲ့ဘဝရပ်တည်မှုနဲ့သိက္ခာကို ငါ့ဧည့်စားလေ့မို့မယ်”

“အဲဒီတော့ မင်းက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ခဏတော့ ခရီးထွက်ရင်း ရှောင်နေလိုက်မယ်။ သွေးအေးသွားတော့ နည်းလမ်းကောင်းတွေ ထွက်လာမှာပေါ့”

ဟု သူဟာဆိုတော့ အားလုံးမှာ ခေတ္တငြိမ်ကျသွားရပြီး မညံ့က လက်ဖြောက်တစ်ချက်တီးကာ...

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒါကောင်းတယ်။ မင်းတို့လည်း ပွဲပမ်းတော့ အနားယူသင့်တယ်။ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဘုရားဖူးရင်း လိပ်ငှာတူးဆို့သလို ပုဂံဘက် ဘုရားဖူးသွားကြပါလား။ အဲဒီမှာက ဆွဲညံ့သံကင်းဝေးတယ်လေ။ အလှည့်သင့်ရင် ဘီချင်းကောင်းလေးတွေ ငါ့ချင်ပါလားမှာ”

မေ့တ အကြံပြုတော့ နဝင်းက မပုံကိုကြည့်ကာ...

“မပုံရော မလိုက်ဘူးလား”

“ငါက အခြေအနေကြည့်ရမယ်လေ၊ စိတ်မပူပါနဲ့။ အားလုံးအဆင်ပြေရပါစေမယ်။ ဟိုတယ်ကို ဘွတ်ကင်လုပ်ပေးမယ်။ အနေအထိုင် အစားအသောက် အသွားအလာ ဘာမှအခက်အခဲ မရှိစေရဦး။ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ငါတို့ချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားတော့ပေါ့။ ငါလည်း ပုဂံကိုသွားချင်နေတာ”

“တောင်လေး၊ စကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော်။ စေတနာပျက်အောင်မလုပ်နဲ့။ ဘာ ငါတို့ချင်း လွတ်လွတ်လင်းလင်းလဲ”

“အမှန်က မသုံးက ယောက်ျားလေးပြစ်မှားချ”

“ထော်ငါပြီဟယ်၊ ငါ့တဝနဲ့ငါ ကျေနပ်နေပါပြီ။ ဘာလဲ၊ မင်းတို့က ယောက်ျားလေးမန်နေဂျာပဲ လို့တာလား”

“ဟာဗျာ... မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်မကြီးကလည်း”

မသုံးက စိတ်ဆိုးဟန်နှင့်ပြောတော့ သူတို့သုံးယောက်လုံးမှာ ပြုံးပြီးငြိမ်းခြပ်သွားချပြန်ပါသည်။

မသုံးစိတ်ဆိုးနားတော့ သူတို့နှိုးခိုင်းရပါသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မသုံးက သူတို့အတွက် အာလာဒင်မို့ပါ။

အခန်း (၆)

“မယ်ဇုရား... ကျန်းခန့်သာလို့ မာပါလေစ”

“ပို့သတဲ့မေတ္တာကြောင့် ကျန်းအရွှင်လန်းလျက်ပါပဲ”

အချင်းချင်းနှုတ်ထက်ကာ ခုံပေါ်တွင် ပျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြပါသည်။

“အကြီးထော် သစ္စဒါပထိက နိုင်ငံခြားခရီးထွက်သွားထယ်လို့ကြားပါတယ်”

“စက်ရုံအတွက် အထည်တွေကိစ္စပါ။ ဒါနဲ့ ရာလေကွထိက မန္တလေးမှာရှိတဲ့ဘိုးထော်ဘုရားဆီ သွားမှာဆို”

“နောက်နှစ်ရက်နေမှပါ။ အခုက ဒီမှာကိစ္စလေးတွေ မပြတ်သေးဘူး”

“ကောင်းတယ်ကွယ် ကောင်းတယ်၊ မင်းသောတို့အဖို့ တာက အပတ်ပတ်ကတူချွန်တာကောင်းတယ်။ စာပေကျမ်းဝန် သူရသတ္တိ၊ အားလုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီခေတ်တော့ တစ်မျိုးထင်တိုး ပြန်ရော။ ဇီးပွားရေးအမြင်ရှိတာ ပြည့်စုံပါတယ်။ ရာဇဝင်ကတော့ အနွယ်ထင်များရဲ့အကြီးတော်ရာထူးကိုရဖို့ အတိုက်တန်ဆုံးလှ ပါ။ အဲဒါမှ အနွယ်ဝင်ထဲမှာ ဆင်းရဲနိမ့်ငါးသူ ရှိမှာကိုး။ ဒါနဲ့ ရာထူးကို ဘယ်တော့အပ်နှင်းမယ်လို့ ဘိုးတော်ဘုရား အမိန့်ချ သလဲ”

“စန္ဒြမာတုလျာနဲ့ထိမ်းခြားတဲ့နေ့လို့ ဆိုပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်။ တကယ်တော့ မယ်စုရားတို့လည်း သမီးတော်အတွက် စိတ်အေးချင်လှပြီ။ ရာဇဝင်ကတည်းဆိုတော့ စိတ်ချရပါပြီ။ အမှန်ကိုမတွယ်ဝှက်တမ်းဆိုရင်တော့ မျိုးဆက် ပြတ်မည့်အရေး တွေးပူထိတ်လန့်မိတယ်။ ကုန်းဘောင်မင်းဆက် ထဲမှာတော့ စန္ဒြမာတုလျာမင်းသမီးက နောက်ဆုံးပဲ။ ကံကြောင့် ဆိုလေမလားပဲ။ မျိုးဆက်များက သက်ဆိုင်မှုရှိကြတာ။ ဝန်ကြီးစာ များ မိလေသလားလို့တောင် သံသယဝင်မိခဲ့ပါတယ်”

“ဟတ်ကဲ့ အမိန့်နဲ့ပါ မယ်စုရား၊ ဒီအကြောင်းကို တွန့် တော်လည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ဘိုးတော်ဘုရားက ဝေပန်းမင်းထရားကြီးရဲ့မြှေးတော် ဆိုတာ ရာဇဝင်ကတည်းသိပြီးသားပါ”

“ဟတ်ကဲ့”

“ဘိုးတော်ဘုရားထံ သားနှစ်ပါးဖွားမြင်ခဲ့တယ်။ တစ်ပါး က ခေတ်ခကောင်းချိန်နဲ့ ဝိုင်းထိသေဆုံးခဲ့ပြီး တစ်ပါးနဲ့နေလာ ခဲ့ရာက အနွယ်တော်ဝင်တစ်ဦးနဲ့ ဘိသိက်ခံပြီး သုံးရက်မျှ ပေါင်း သင်းရပါသေးတယ်။ ခေတ်ခကောင်းချိန်နဲ့ ဝိုင်းထိပြန်ရော။ ဘိုး တော်ဘုရားမှာ သောကဝေခဲရတာပေါ့ကွယ်။ မျိုးဆက်ပြတ်ပြီ ဆိုပြီး စိတ်ကောင်းခြင်နေရာက ကံကောင်းချင်တော့ မောင်တော် သစ္စဒါပတိကို ပဋိသန္ဓေတည်ခဲ့ပြန်ရော။ ခတ်တာက သားဆက် နည်းတော့ မယ်စုရားတို့မှာ သမီးဆက်လေးနှစ်ပါး ဖွားမြင်ခဲ့ပါ တယ်။ ငိုနွတ်တို့မင်းသမီးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သွန်ပြန်ရော။ အဲဒီအချိန်မှာ စန္ဒြမာတုလျာက အသက်ငါးနှစ်ပဲရှိသေးတာ။ ကိန္နရ တာရီနဲ့ စန္ဒြမာတုလျာက ဆယ့်သုံးနှစ်ကွာတယ်။ မျိုးဆက်ကိုတွေး ပူမိတာကြောင့် ပိုးကောင်လေးနဲ့ခြား စန္ဒြမာတုလျာကို တယု တယုပေးခဲ့ရတာပဲ။ စန္ဒြမာတုလျာက သွေးသားနုတယ်။ လေ ကြွေးအိတ်မခံနိုင်ဘူး။ ဟွန်း... မြှေးတော်လေးကိုမြင်ရမှပဲ သက် ပြင်ချချင်တော့မယ်။ ဘိုးတော်ဘုရားကလည်း တိတော်လေးကို

www.burmeseclassic.com

မြင်ရမှ မျက်လုံးဆိတ်နိုင်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

“မယ်ဖုရားထိုက အဲဒီလိုတွေ့တော့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ဆိုပေမယ့် စန္ဒြိမာတုလျာအနေနဲ့ အနေကြင်လှတယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဘာကိုပြောချင်တာလဲ ရာဇလက္ခဏာ”

“နားနဲ့နား ပေါင်းနဲ့နားယူတော်မူပါ မယ်ဖုရား”

“ပြောပါကွယ် ပြောပါ”

“ပြင်ပလောကနဲ့အေးကွာလှပြီဖြစ်တဲ့ စန္ဒြိမာတုလျာကို ကျွန်တော့်ထံအပ်နှံလှည့်ပါ။ စန္ဒြိမာတုလျာကို ဗွဲတစ်ပေါက်မခွန်းစေရဘဲ စောင့်ရှောက်ပါမယ်”

“မင်းသားရဲ့စေတနာတို နားလည်ပေးမယ့်လည်း တာဝန်ကြီးလှပါတယ်”

“စန္ဒြိမာတုလျာက ကျွန်တော့်ရဲ့ကြင်ယာဖက်သို့ ခုလိုစည်းကျော်ပြီး လျှောက်တင်ခြင်းဖြစ်ပါတယ် မယ်ဖုရား။ အဲဒီလို မျက်နှာပူပူနဲ့ အကြောက်တရားကင်းခွဲစွာဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့လျှောက်ထားမှုကို အလေးအနက်ထားပေးပါလို့ ထပ်ပြီးတောင်းဆိုပါရစေ။ စန္ဒြိမာတုလျာကို ပြင်ပလောကနဲ့ထိတွေ့ပေးစေချင်ရုံပါ မယ်ဖုရား။ ရင်ထဲကအဝံ့တနာရင်းဖြစ်ပါ”

ဟု သူ့က မယုတ်မလွန်ဆိုတော့ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့

ထွက်ပေါ်လာပြီးမှ...

“ကောင်းပြီ၊ ရာဇလက္ခဏာ အဲဒီလောက်စိတ်အားထက်သန်နေမှတော့ ဘိုးတော်ဘုရားနဲ့တိုင်သင်ရတော့မှာပေါ့ကွယ်။ အနွယ်တော်တွေရွှေ့မုက်မှာလည်း ကြောင်းလမ်းပြီးသားဆိုတော့ ဘိုးတော်ဘုရားက ခွင့်ပြုပေးတော့ ထင်တာပဲ။ မယ်ဖုရား အနေနဲ့တော့ သမီးတော်လေးကို ရာဇလက္ခဏာနဲ့ဆို စိတ်မချစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ ရာဇလက္ခဏာက သမီးတော်ကို ဘယ်သို့ပို့ဆောင်လေလဲ”

“ပုဂံပြည်ကိုပါ”

“အလို! ပုဂံထဲတောင်”

“ဘုရားလည်းဖူးရင်း ပြီးတော့ စန္ဒြိမာတုလျာနဲ့လည်း ရင်းနှီးမှုရယူချင်လို့ပါ။ ဟိုးရှေးအခါကတော့ အဲဒီခေတ်ခါဆိုပေမယ့် ခုချိန်အခါကတော့ မရင်းနှီးမကျွမ်းဝင်သူနှစ်ဦးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ အခက်အခဲရှိမှာစိုးလို့ပါ”

“အေး... ဒီလိုဆိုတော့လည်း အကုစီးအကြောင်းညီညွတ်သာပဲ။ ကောင်းပြီလေ၊ ဘိုးတော်ဘုရားကို မယ်ဖုရားပြောကြည့်ပါမယ်။ ရာဇလက္ခဏာကို မယ်ဖုရားက စိတ်ချပေးမယ့်လည်း အကယ်၍ ထွားမြစ်ရင်တောင် သဒ္ဓါစာကို သမီးတော်အပါး ထည့်

ပေးမှဖြစ်သယ်”

သူဝမ်းသာသွားရပါသည်။

ရှူးရှူးရိုက်ရိုက်ပင် အရဲရဲနဲ့ပြောလိုက်ရပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ ဖယ်ကြည်ရဲခဲ့ပါချေ။

ကြင်ယာဖက်လို့သတ်မှတ်ထားကြပေမယ့် သူ့ဘက်က အဲဒီလိုတောင်းဆိုခွင့်က လွန်များသွားလေလော့ဟု အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားခဲ့ပါသော်လည်း အင်မတန် သနားစရာကောင်းလှသည့် လျှော်အိမ်စံဘာဝနှင့် စန္ဒြိမာတုလျှားအား ပြင်ပလောကကို တွေ့မြင်ခွင့်ရလိုသည့်စေတနာကိုမူ သင့်၏သင့်၏ဆိုသည်က အနိုင်ယူသွားခဲ့ပါသည်။

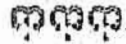
ထိုကြောင့် အမှတ်တော်ပြုဘက်လည်း မကြောင့်ကြံတော့ဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့သဲ ဗိုက်ရှူးရဲဆန်ရွာဆိုတော့ စေတနာအရင်းခံ၍ပဲလား ဤတောင်ကို မထင်မှတ်ဘဲ ကျော်လွှားသွားနိုင်သောကြောင့် ဖော်ပြတတ်အောင်ပင် ပိတ်ခြစ်ရပါသည်။

သူစိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့ပါသည်။ စန္ဒြိမာတုလျှားနှင့်ဆက်နွယ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာမည့်တဝခရီးလမ်းကိုပေါ့။ ထိုသို့ အတိုင်းအဆမဲ့ ဝိတိဖြစ်ရလေတိုင်း ဒီမိစိတ်ကို မိမိကြောက်မိပြန်ပါသည်။

ဘာလိုလဲဆိုတော့ စန္ဒြိမာတုလျှားအား အပြစ်မမြင်နိုင်

လောက်အောင်ပင် ရှူးရှူးရိုက်ရိုက်ရွှစ်မိသွားမှာမူသောကြောင့်ပါ။ ထိုသို့ချစ်မိသွားပါက အတွဲကြီးချင်လာပေလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ သူက မည်သည့်အတွဲမျှမပါသည့်အချစ်မျိုးနှင့် စင်စင်ကြယ်ကြယ်ချစ်နေချင်သူပါလေ။

အခန်း (၇)

သီရိပစ္စယာဟိုတယ်ထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ရင်ထဲအေးချမ်းသွားသလို ခံစားရပါ၏။ ကြိုတင်လွှတ်ခဲ့သော
ကားကြောင့် သွားရေလားရာမခက်ခဲပေမယ့် မြေမကျသည့်ခြေ
ထောက်လေးများ၏အရင်သခင်ဖြစ်သော စန္ဒြမာတုလျာကတော့
တူရှင်ကိုငိုပြီး မိန်းမနေခဲ့ပါသည်။

ကားမှလေ့လာဦး၊ လေယာဉ်မှကားဆိုတော့ သိပ်ကိုပင်
ပမ်းသွားပြီနဲ့တူပါရဲ့။

“စန္ဒြမာတုလျာ၊ နေသာရဲ့လား”

အမှိုက်ဘာနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ထိုင်နေသောသူက
နောက်ခန့်သို့စောင်းထဲကြည့်ကာမေးလျှင် စန္ဒြမာတုလျာက ခေါ်နိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေးညီတိတ်ခြင်းဖြင့်သာ ဖြေကြားခဲ့ပါသည်။

“ထိပ်ထားလေးက ယာဉ်အစီအစဉ်တွေ ဝမ်းသွားတယ် ထင်ပါရဲ့မင်းသား”

“ဟိုတယ်ရောက်ရင် သံပုရာရည်ချဉ်ချဉ်လေး သောက်တော့ အမှူးပြောပါ”

“သအိုဇာတို့က ဒီမှာတည်းနေမှာလား မင်းသားလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခန်းကြီးကြီးပြီး သွတ်ကင်လုပ်ပြီးနေပါပြီ”

“အို! လှလိုက်တာ၊ နန်းတော်ကြီးလိုပဲပဲလား၊ ထိပ်ထားလေး ထပါဦး၊ ကြည့်ပါဦး ထိပ်ထားရဲ့၊ ခမ်းနားလိုက်တဲ့နေရာကြီး”

သအိုဇာ၏အသံစာစာကို ကြားရတော့မှ မှေးဆင်းနေသော သူမ၏မျက်လုံးများ ပွင့်လာခဲ့ပါသည်။ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိတ်ဖြစ်နေသေး၍ စိတ်မကြည်ချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် လှပခမ်းနားမှုကိုလည်း မခံစားတတ်လိုပါချေ။

ရာဇလက္ခဏီက သူမဆင်းရန် တံခါးဖွင့်ပေးပါသည်။ သူမက ကားပေါ်မှဆင်းချိန်၌ ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲခြစ်သွားရ၍ ရာဇလက္ခဏီက အသာအယာထိန်းမထားခဲ့ပါသည်။

“ထိပ်ထားလေး နေသာရဲ့လား”

ဟုဆိုကာ သအိုဇာက သူမကိုယ်လေးကို ထိန်းမတ်လာတော့မှ သူမ၏လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ထားသော ရာဇလက္ခဏီ၏လက်များက ဖြေလျော့လာပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများ ထွက်လာကာ နောက်ဖုံးထဲမှ အဝတ်အစားအိတ်များကို သယ်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဝန်ထမ်းတူလာ ခေါင်းကြည့်သေးဘူးထင်တယ်၊ လေယာဉ်စီးတာ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်မို့ပါ။ ကိုယ်လည်း ပထမဆုံးအကြိမ်တုန်းက ခေါင်းမူးတယ်”

“ရပါတယ် မောင်ကြီး၊ လုပ်စရာရှိတာကိုသာလုပ်ပါ။ လေကောင်းလေထန်ရွှေလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

“ဒါဆို သအိုဇာနဲ့အတူ ဝေလျှောက်ကြည့်ကြလေ၊ ကိုယ်အခန်းအတွက် စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်၊ လွှတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြပါ။ အဖျံသင်စဉ်ကလေးလို ရဲရဲရင့်ရင့်နေပါ။ ဒါက ဟိုတယ်ဝင်းမို့ လုံခြုံပါတယ်၊ အခန်းတွေအားလုံး စီစဉ်ပြီးမှ ကိုယ်လာခေါ်ပါမယ်”

ဟုဆိုကာ ရာဇလက္ခဏီက လှပသောအဆောက်အဦးထဲဝင်သွားသဖြင့် သူမနှင့်သအိုဇာက လှပသောမြက်ခင်းစိမ်းထဲ

www.burmeseclassic.com

လှမ်းဝင်ခဲ့ပါသည်။

“ရာသီဥတုက ပူတယ်နော် ထိပ်ထားလေး”

“အင်း... အတိုင်းမှာတောင် ချွေးခိုချင်နေပြီ”

“ထိပ်ထားလေး မပျက်ဘူးလား၊ သအိုအော့တော့ အရမ်း ပျော်တာပဲ၊ ဒီလိုခရီးမျိုး ထွက်ရလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မပေါက်ဖူးဘူး။ ရာလေကွတီကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“ရာလေကွတီမင်းသားက အရာရာကို ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ဝေဖန်နိုင်သူပေမဲ့ ထိပ်ထားလေး ကံကောင်းမှာပဲ။ ကံမကောင်း ဘဲရှိပြီမလားလေး၊ ရွှေလင်ပန်းနဲ့အချင်းဆေးလာတာပဲ။ ထိပ်ထားလေးနဲ့မင်းသားလေးက သိပ်ကိုလိုက်ဖက်ညီတဲ့ ကိစ္စမိမိမောင်နဲ့ လို ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီတယ်။ မင်းသားလေးက ရင်ရည်တင်မက ပညာအရာပါ ပြည့်စုံပြီး နှလုံးရည်ပါရှိတဲ့လူ။ အဲ... ထိပ်ထားလေးကျပြန်တော့လည်း ဂူရှေ့ရေပြီး ကျောက်သရေအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပြစ်မျိုးမဲ့ဆောင်အလှိုင်ရင်။ ဟွန်း... သအိုအော့တော့ အားကောင်းတာပဲ။ အဘေးတော်ဘုရားက သိပ်ကိုတွဲဖက်ပေးတတ်တာပဲနော်။ သအိုအော့ကိုလည်း သင့်တော်သူနဲ့တွဲဖက်ပေးမို့ အဘေးတော်ဘုရားကို ပြောပေးပါဦး၊ ထိပ်ထားလေး”

“ဟယ်! သအိုအော့၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ အခြားသူ

တွေကြားသွားမှဖြင့် သအိုအော့ကို အခြင်စောင်းကုန်ပါ့မယ်။ ရွှေပေးလို့မရတဲ့ ဣန္ဒြေတွေက ကမ်းပြိုကုန်ပါလိမ့်မယ်”

“မကြာပါဘူး၊ ထိပ်ထားလေးရဲ့ ဒီနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ ထိပ်ထားလေးနဲ့သအိုအော့နှစ်ယောက်တည်းရှိတယ်”

သအိုအော့က ဝဲယာကိုကြည့်ရင်းပြောတော့ သူမကပါ ဝဲယာကို လိုက်ကြည့်ပြန်ပါ၏။

“ထိပ်ထားလေး ကြည့်ပါဦး ဒီကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ချင်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“မထိုင်ပါနဲ့တော့ သအိုအော့ရယ်၊ ရာသီဥတုက ပူပါရဲ့ တယ်နဲ့။ ကဲကဲ... ဝင်ရအောင်၊ ခုလောက်ဆို မောင်ကြီးလည်း အစီအစဉ်တွေ ပြီးလောက်ပေါ့”

ဟုဆိုရင်း ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကွန်းပလေး ပြုံးနေမိပါ၏။ ကြားရသောစကားသံတွေက နားထဲတွင် ထစ်မျိုးထူးစားနေ၍ နားစွင့်နေမိရာမှ စိတ်ဝင်စားစရာအကြောင်းအရာတွေ ပါလာသောကြောင့် ထူးစားသော ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားမိ၍ ကျောက်တုံးကြီးအကွယ်တွင် နှိပ်စိုင်းနေရာမှ ထထင်လိုက်ရာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ဖင်ကျောပြင်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

တစ်လောက်က ပိန်ဒိန်သွယ်သွယ် မြူမြူနုနုလေးပင် လှပသောခန်းကံကျောအထုကို ဦးဆိုင်ထားပါ၏။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဆံပင်ရည်ကြီးက လှလိုက်တာ။ တုံ့ဆွဲထားရုံမက ပိုနေသော ဆံပင်များကိုပင် ငရုသို့ပို့ထားပါသေး၏။ သူမရဲ့ဆံထုံးမှာ ပန်ထားသောပန်းက သင်္ဃန်းပဲထင်ပါရဲ့။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ လမ်းလျှောက်နေခုံကလည်း ညင်သာသိမ်မွေ့လိုက်တာ။ သူ့ရင်ထဲမှာ အမှတ်မထင် လှိုင်းဂေဟတ်လေး ထသွားပါ၏။ သူမက ထိပ်ထားလေးဆိုသူထင်ပါရဲ့။ ခါးတုတ်တုပ် အရပ်ဘုန်း သူမထောအမျိုးသမီးကတော့ သင်္ဃာတော်ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာ ထပ်မံတွေးစရာမလိုလောက်အောင် သူ့သဘောပေါက်သွားပါသည်။

လှပသောသူမကျောပြင်လေးကို ဝေးဖောနေရာမှ သူမိုင်တက်နေရပါသည်။ ထိုစဉ် သူမခေါင်ဆံ သင်္ဃန်းဆက်လေးက ပြုတ်ကျလာရပါသည်။ မှတ်ချည်းဆိုသလိုပင် သူမ မြင့်မားသောကျောကံတံကြီးကို ခုန်ကျော်ပြီး သင်္ဃန်းဆက်လေးနား အမြန်ထုံးဖြေးသွားကာ ပန်းခတ်ကလေးကိုကောက်ပြီး...

“ထိပ်ထားလေး”

မထင်မှတ်ပါဘဲ ထိုနာမည်ကို နှုတ်ဖူးအလွယ်တကူပင် ခေါ်မိသွားခဲ့ပါသည်။

“ထိပ်ထားလေး”

ခံတွင်းတွေသွား၍ပဲလား။ ခန်းကံကျောအလှပိုင်ရှင်လေးကို မြင်ဖူးချင်မိ၍ပဲလား မယ်မေမယ် ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်မိသွားပြန်ပါသည်။

“ထိပ်ထားလေး”

သုံးကြိမ်မြောက်မှာတော့ သူမက လှည့်ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာမြေပေါ်ခြေချနေပါလားဆိုတာကို တဒက်တော့ သူမေ့သွားခဲ့ပါသည်။ လှလိုက်တာ။ လှရက်နိုင်လွန်းပါတယ်။

ဖူးနုတို့အိနေသော ဆေးမကုသည့်နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတစ်လွှာ စင်းကော့နေသောချွတ်ထောင်မွှေးများ ခြံရံထားသည့်မျက်လုံးပိုင်းလေးတစ်စုံ၊ ကော့ညွှန်ပြောငိုစင်းနေသောနှုတ်ခမ်းစင်းလေးက ပါးအိုချဲ့ရဲလေးနှစ်ခုကြားတွင် ဘုရင်မကြီးအလား ခန့်ခန့်ထည်ထည်။ ကျယ်ပြန့်သော မဟာနုဖူးပြင်ထက်တွင် ဆံစနုလေးများက မခွံ့တရှိတ်ကုန်ရပ်သည် ဘဲဥပုံကျ သူမ၏မျက်နှာလေးမှာ ခိုးစင်းလှပါသည်။

မိတ်ကပ်မကုသည့် သနပ်ခါးကျေလေး လိမ်းထားသေးသည့် စင်ကြယ်သောထိမျက်နှာလှလှလေးက သူ့နှလုံးသားထဲ တံဆိပ်ရိုက်သို့က်သည့်အလားပင် တဒက်အတွင်း၌ စွဲထင်သွား

www.burmeseclassic.com

ခဲရပါသည်။ ကြည့်ပါဦး။ ခရုသံမဏိ၊ နှုတ်ခမ်းတစ်ခုနှင့် မျက်လုံး
ဝိုင်းလေးများက ကော့ညွတ်သောမျက်တောင်များကြားမှ ကြည့်
နေလိုက်တာ။

“ဒီမှာ အသစ်၊ အသစ်သာ ထိပ်ထားလေးကိုသိလို့လား။”

သူမတော့၍ ခပ်ပုဂံထူထူသမီးက ခပ်မာမာမေးလာတော့
မှ သတိလက်လျှပ်ဖြစ်နေသောသူက သတိဝင်သွားရကာ...

“ထိပ်ထားလေးနဲ့ သဘိုဇာကတော့ တွန့်တော့ကိုသိ
မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါလေးကတော့နေရင်လို့ လာပေးတာပါ။”

ဟုဆိုကာ သင်္ဃန်းခပ်ခပ်ကို လှမ်းပေးတော့ သဘို
ဇာက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် လှမ်းသူ့ကာ...

“ထိပ်ထားလေး ဝင်ကြရအောင်။”

ဟုဆိုပြီး သဘိုဇာဆိုသူက သူမ၏လက်ကို ညှပ်သာစွာ
ဆွဲပြီးဝင်သွားတော့ သူ့က ထပ်မံ၍ဝေးနေခြင်းပင် သေးသည်။ သူမ
က သူ့ကိုတစ်ချက်လောက် တောင်း၍ကြည့်သွားရန် မျှော်လင့်ပေ
မယ့်လည်း သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေက မြစ်မလာပါချေ။ သူ့ရင်ထဲ
ထိရှုခံစားနေရပါသည်။ ပြီးတော့ ရင်ခန့်နေရပါသည်။ ပြီးတော့
သူ့ကမ္ဘာက သာသာနေရပါသည်။ သူ့အခြားတွေက သက်ဝင်
လှပနေရပါသည်။ ဒါသလိုချင်နေသည့်အချိန်များလား။

ကုဏ္ဍ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခေတ်စဉ် (၈)

“ဟုတ်လို့လား ကွန်းပလေးချာ”

“ဒါက ဇာတ်လမ်းထွင်ပြောတာပဲလို့ ထင်နေတာလား”

“ဒီလိုအိုင်တီခေတ်ကြီးမှာ ဒါမျိုးက ရှိနိုင်လို့လား”

“ရှိလို့ပဲ ဒီဟိုတယ်ကိုရောက်နေပြီလေ”

“မဟုတ်သေးဘူး ကွန်းပလေး ထားပါတော့ကွာ၊ ဟုတ်
သည့်တိုင် စိတ်မအောင်တဲ့သူပဲဖြစ်ရမယ်”

“ယဉ်ယဉ်လေးရှားတယ်ဆိုတာတောင် မဖြစ်နိုင်မှန်း ငါ့
မျက်လုံးနဲ့သက်သေပြုခဲ့ပြီးပြီ”

“အဲဒါဆိုလည်း ထိပ်ထားလေးဆိုတာ သူ့နာမည်ပဲဖြစ်
ရမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘုရင်မျိုးဆက်ခင်းသမီးကိုမှ ထိပ်ထားလေးလို့ခေါ်တဲ့
ဝေါဟာရကို မင်းတို့က မြန်နာခစ်ခစ်တွေဖြစ်ပြီး မသိကြဘူးလား”

“မြန်မာအာဇာနည်တွေ မြောနေတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကြားနေ
လို့ပါ။ မင်းရှူးရှူးနေကြလေတော့ အများကြီးကွ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီခိန်းကလေးက မင်းတို့ထင်နေသလို
မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီခိန်းကလေးမရှူးရင် မင်းရှူးနေလို့ပဲဖြစ်ရမယ် ကွန်း
ပလေး”

“ထားပါတော့ကွာ မယုံလည်းမထားနိုင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ဆွဲကြည့်သူများအား ဆက်မပြောလိုတော့
၍ ပုဂံဘုရားသမီးစားအုပ်ကိုသာဆွဲယူပြီး လှန်တော့နေတော့
ကျန်နှစ်ယောက်က သူ့ကိုကြည့်ဘာကြည့်နိုင်မည်။

“တကယ်ကြီးလား ကွန်းပလေး”

“ခေါင်းလောင်းလက်အင်္ကျီကို ဆော်ကြယ်ထပ်ထား
တယ်ကွာ။ ရင်ဖုံး၊ ချိတ်လုံချည်က အဖြူရစ်ပေါ် အစိမ်းတင်
တစ်ဖက်လျှိုဆတ်တဲ့ သခင်ဆန်း ပန်ထားတယ်”

“ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဆေးလေးနဲ့ အလွတ်ရသွားတတ်”

“အမှန်ကြီးဆိုရင်တော့ ငါ့သဘင်မိသင်စားလာပြီ”

ဟုနဝင်းကဆိုတော့ ထရော်နီက တွေးဆသဖြစ်သွားပြီး
“ငါတို့နဲ့သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိမယ်လို့ မင်းပြောတယ်
မှော် ကွန်းပလေး”

“အင်း... ငါ့အကခတ်မမှားနိုင်ဘူး”

“ဒီခိန်းကလေး စတုဂံထွင်တာရော မပြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဘာလို့ပဲ”

“မင်းပဲခင်းစားကြည့်လေ၊ လူငယ်တစ်ယောက်က တိဗ္ဗ
မကြည့်ဘူးလား။ သီချင်းနားမထောင်တဲ့လူက ရိုကောင်းရှိနိုင်လို့
ငါတို့ကိုမသိဘူးပဲ... ထား၊ ငါတို့ရုပ်ပုံတွေက ကြော်ငြာထဲမှာ
လှပပုံနေတာ၊ သူ မင်းကိုမသိဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး
ကွန်းပလေး၊ မိန်းမဗာယာ ခဲကုံးဖြာတဲ့။ ဒါ မင်းကိုချဉ်းကပ်ခြင်း
နည်းလမ်းတစ်မျိုးပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဆန်းပြားတာကိုမှ လူတွေက
သဘိထားမိတာ ထုံးစံပဲ”

ထရော်နီက အချက်ကျကျဆိုတော့ ကွန်းပလေးမှာ
အနည်းငယ်တွေဝေသွားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် တောက်ပသောသူမ
၏မျက်စိနှင့်ကြည့်ကြည့်လေးများကို မြင်ယောင်လှိုက်တော့...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ ငါ့ကိုတကယ်မသိတာပါ။ ပြီးတော့

ကံထင်ရှည်ကြီးက အတုမဟုတ်ဘူး... အစစ်”

“သူက တွေးဆဆပြောတော့ နဝင်းက ပြုံးမိကြည့်နေပါသည်။”

“Reception မှာ ထစ်နေကုန်သွားထိုင်နေဦးမူပါပဲ။ တွန်းဆလေးက မိန်းကလေးအကြောင်းကို စိတ်အားထက်ထန်စွာ ပြောနေတော့ သူမကို ငါ့မြင်ဖူးမှဖြစ်တော့မယ်”

“ကဲ၊ ပြောနေ ကြာတယ်ကွာ။ အတည်ပြုကြရအောင်”

ဟု နောက်အိမ်နေရာမှ ထရော်နီက ထရပ်တော့ နဝင်း တလည်း...

“ပြောဆိုသာပြောတာ၊ ဖြစ်ပါ့မလားကွာ။ ငါတို့ရပ်ကြီးတွေနဲ့”

“ဦးထုပ်တစ်လုံးစီ ဒေတင်းထားရင် ဝန်ထမ်းဘာလွဲလို့ ဧည့်သည်တွေမသိနိုင်ပါဘူး။ ဧည့်သည်တွေထဲမှာသာ ခပ်ကဲကဲ လေးတွေပါလို့တော့ မြှုပ်”

“တယ်လို့လဲ၊ အိမ်ရှားလား... ထရှားလား”

“ကွန်းပလေးက ဒီလောက် အင်တန်တိုင်း တင်ထားမှ တော့ အိမ်နေနိုင်ပါဦးမလား”

ဟုဆိုကာ သုံးယောက်သား ထရပ်လိုက်ကြပြီး လွှာထိုးဦးထုပ်ကို ကိုယ်စီဝင် ခင်ပိုက်ပိုက်ဆောင်း၍ မေယောင်မလည်ပင်

ထွက်လာကြပြီး ဧည့်ခန်းသက်တီတွင် အသီးသီးဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

“ဒီနေရာမှာ ဇင်အမြစ်ပေါက်အောင် ထိုင်ရင်တော့ တွေ့နိုင်ပါတယ်”

“အတောင်ပေါက်ရင်တော့ မတွေ့နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ လူအစပ်ဆိုရင်တော့ ဒီနေရာကိုမကျော်ဆဲ ဘယ်မှသွားလို့မရဘူး”

ဟု သထင်းစားဟောင်းသုံးစောင်းကို ဆွဲယူလိုက်ကြပြီး မျက်နှာတွင်အင်လိုက်ကြတော့ ငန်ထမ်းအချို့က သူတို့သုံးယောက်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေကြပါသည်။

“ဒီလိုကြီးကွယ်ထားရင်တော့ သူမေပြောနဲ့၊ ဂေါ်ဇီလာယာနေရင်တောင် ငါတို့တွေ့လိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“မကွယ်လို့ရာ ရမလားကွ။ သူတို့ပစ္စည်းအနီးခံရတော့မလို့ ကြည့်နေကြတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့”

“စိတ်မရွံ့ကြပါနဲ့ကွာ၊ သူမရဲ့ကိုယ်သင်းရန်ကို ငါအလွတ်ရပါတယ်”

“သွားရှာပြီး ကွန်းပလေး မင်းကို ငါတို့ဆေးရုံတင်ရတော့မယ်နဲ့တုတယ်”

ဟုဆိုချိန်တွင် ကွန်းပလေး၏နှာခေါင်းထက်တွင် သင်

ပျံ့ပျံ့နံ့သာလေးကို ချွံ့သိုက်မိပါသည်။

“သူမ သာဓနဗြူ”

ဟု ပြောလည်းပြောကာ မျက်နှာတွင် အပ်ထားသော သတင်းစာကိုပါ ဖယ်လိုက်ရာ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် သူမကို ထင်းခနဲပင် ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ လမင်းတစ်စင်း ဖြတ်ပြေးသွားသည့်အလား အေးမြ သွားရပါသည်။ ညင်သာစွာလှမ်းနေသော သူမ၏ခြေလှမ်းတိုင်းကို သူ့ရင်ခုန်နေမိပါသည်။ သူမဟာဖြစ်လို့ မပြုံးတော့လဲ။ သူမ ပြုံးလျှင် အဲဒီနှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးများက သယ်လိုများနေလိမ့်လဲ။

“ကိုယ့်ကို ကားပေါ်ကစောင့်ပါ”

ခပ်သန့်သန့်ပျိုလှ်ကဆိုသည့် သူမက သေးဝဲယာတို့ မကြည့်ဘဲ ကူခြေခွာသင် ညင်ညင်သာသာလေး ထွက်သွားခဲ့ပါ သည်။

သူမကို သူက ကူခြေပျက်လောက်အောင် ငေးနေသော အခါ မျက်ဝန်းတစ်စုံအကြည့်စူးစူးကို လက်ခံရရှိလိုက်ပါသည်။ ထိုမျက်ဝန်းကလည်း ရန်လိုစွာကြည့်မိ၍ အကြည့်နှစ်ခုတို့က လမ်း ခုလပ်၌ တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပွားနေရပါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က Reception တွင် သေ့အပ်ပြီး ထွက်သွား

ခဲ့ပါသည်။ ကားပေါ်တွင် သူမနှင့်သင်္ချာ၊ ဒရိုင်ဘာအပါအဝင် ခုစုပေါင်းသေးယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ နာကျင်လာရမိပါ သည်။ ဘာမှန်းမသိပေမည်လည်း ထိုလူကို အလိုလိုနေရင်း ခေါ်သပြစ်နေရပါ၏။

“ဇာကောင် အသက်ရော ဂျုံသေးရဲ့လားကွန်းပလေး”
သူပြန်မဖြေပါ။ သူ့စိတ်ထဲမကြည်လင်၍ပဲဖြစ်ပါ၏။

“ကွန်းပလေးပြောလည်းပြောစရာပဲ၊ တော်တော်လှ တယ်နော်”

“ငိုင်းရှင်ကြီးနဲ့ပါကွာ”

“နံပါတ်ချိတ်ထားဆုံနေမှာပါ။ တံဆိပ်ရိုက်ရသေးပုံမရ ဘူး။ ဘဲကြီးက ငရုရေလည်သည်တင်းတယ်။ ငါတို့ကိုကိုင်ပေါက် တော့မလို ကြည့်သွားတယ်။ သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်တော့ မှီလောက်ပြီထင်တယ်”

နဝင်းနှင့်ထာရော်နီက အမျိုးမျိုးဝေဖန်နေကြပါသော် လည်း သူကတော့ သတင်းစာခေါက်ကိုဖြစ်သလိုပစ်တင်ကာ နေ ရာမှ ထထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲကွ”

ကွန်းပလေး၏ဘေ့ဘေ့ပြင်ကြောင့် နဝင်းက နားမလှ

သယောင်ပြောလျှင် ထင်ရန်ကား...

“မကြာခင်ပေါက်ကွဲတော့မယ့် ငုံးတစ်လုံးလို့ပဲ”

“အဲဒီထိပ်ထားလေးကို ကွန်းပလေး ခြော့သွားပြီထင်တယ်”

“ငါတော့ အန္တရာယ်အန္တရာယ်အသက်အတွဲ ရှုခိုနေပြီ၊ မျက်ခုံးတော့ မဝလျှင်လျှင်ပဲ”

“ငါ့ရော့မဲ့ အဲဒီကောင်က စိတ်ကြီးတယ်။ မပြစ်ဘူး၊ မပုံကိုစစ်ကူတောင်းရ၊ ကွန်းပလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ငါလည်း လန့်တယ်”

“လူအေးတွေရဲ့စိတ်က ဗိုလ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်လေ။ မယ်သိတာကို ရှုတဲ့ ဒေသကီရိလောဏ်ထီ ပေါက်ကွဲသွားရင်တော့ သွားပြီ။ ဟိုတာ ပျိုသလား၊ အိုသလားမသိ၊ ဒီကောင်က အင်္ဂလန်သွေးတစ်ခက်ပါပဲလေ။ ဒုသနသောတို့တာတို့... ဟား... ဦးနှောက်တွေ ခြောက်ကုန်ပြီ”

“ဟား! မင်းကလည်း ငါတို့သူငယ်ခင်ကို အဲဒီလောဏ်ထီ၊ ထားပါတော့ကွာ... အဲဒီခေတ်က ပလပ်စတစ်ခတ်ကုန်တွေ မရှိလို့၊ ဒီခေတ်တော့ ငါတို့သူငယ်ချင်းကို ဒေသကီရိတော့အဖြစ် မခံဘူး။ ရာမလက်ခွက်ကြောင့်လည်း အသေမခံနိုင်ဘူး သိတာ

ဒေဝီတွေ ပွားသစ်လိုက်လို့ရတယ်”

“ဒါကြောင့် မင်းရင်ထဲအချစ်မရှိတာထင်တယ်”

“ဘာလုပ်မှာလဲကွာ၊ အချစ်ဆိုတာ ကြားလို့သာကောင်းတာ။ တကယ်တမ်းတော့ ဘာမှမကောင်းဘူး။ ဆုတောင်းရမှာပဲ။ ငါတို့ကွန်းပလေးရင်ထဲ အဲဒီအချစ် မဝင်ပါစေနဲ့လို့”

ထင်ရန်ကား ထိုသို့ပြောလိုက်ရပေမယ့်လည်း ကွန်းပလေး၏မျက်လုံးများကို ဖတ်တတ်နေ၍ သက်ပြင်းချစ်ပါသည်။ ထိုသက်ပြင်းက ဖြစ်ပေါ်လာမည့်ပြဿနာများကို ရင်ဆိုင်ဖို့ထား၊ ပြဿနာများကို စိုးရွံ့နေတာလား။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၉)

“ဘာလို့လဲ ထိပ်ထားလေး၊ အိပ်မပျော်လို့လား”

အိပ်ရာထက် လူးလွန်းနေသူ သူမအား သအိုဇာကမေးလျှင် သူမက အိပ်ရာထက်မှလူးလွန်းကာ ထထိုင်လိုက်ပြီး သအိုဇာ၏ကုတင်ပုလေးကိုကြည့်ကာ...

“အိပ်ပါ”

“ထိပ်ထားလေး အိပ်မပျော်ရင် သအိုဇာက စကားထိုင်ပြောပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ နေ့ပူကျဲကျဲမှာ ဘုရားတွေစုံအောင် ဖူးရတော့ မင်္ဂလာလှပါတယ်၊ အိပ်ပါ”

ဟုဆိုတော့ အိပ်မှန်ခုံငါးဖြစ်နေသော သအိုဇာက ပြန်

လည်အိပ်ပျော်သွားရပါသည်။ အချိန်အားဖြင့် သန်းခေါင်သံမြစ်
နေပေမယ့် ဒီနေ့မှ သူမ ဘာတွေ့များအတွေ့တွေ့လို့ အိပ်မရဖြစ်
နေရတာလဲ။ ရာဇလက္ခဏာကြောင့်များလား။ ခုလိုခရီးအတူတူ
ထွက်လာကြတော့ ရာဇလက္ခဏာနှင့်သူမဟာ ရင်းနှီး၍လာခဲ့ရပါ
သည်။

ပြီးတော့ ရာဇလက္ခဏာ သူမတို့အပိုင်တကြည့်ကြည့်
စောင့်ရှောက်နေသည့် အရာအားလုံးလို့လေသေးမရှိပေမယ့် သူမ
မပျော်ရွှင်မိပါချေ။ ခုလိုပြင်ပလောကကိုထွက်လာတော့ ဗြတ်သွား
ဗြတ်လာများထဲတွင် အသံကျယ်ကြီးနှင့်ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်
မောနေသူများကို သူမတွေ့မြင်နေရပါ၏။ ထိုသူများကို သူမစိတ်
ဝင်စားမိပါသည်။ ဘယ်သူ့သောအကြောင်းအရာကြောင့် အဲဒီလို
ရယ်နေကြတာလဲ။ သူတို့ချော့နေကြလို့လား။ ပျော်တယ်ဆိုတာ
ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးလဲ။ အခြားလူတွေလို သူမလည်း ဟက်
ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောချင်မိပါသည်။ ထိုသို့ရယ်တတ်အောင်ကို
ဘယ်လိုများ သင်ယူကြသလဲ။ သူမသည်၊ ထိုသို့ရယ်နည်းမျိုးကို
သင်ယူချင်မိပါသည်။

သူမ၏ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ဘာကြောင့်မရယ်ကြတာ
လဲ။ ဘာအတွက်ကြောင့် မပြုံးကြတာလဲ။ အတွေးများနှင့် ခွမ်း

ကျပ်လာခဲ့သိ၍ အိမ်ခန့်ထဲမှ ဝရန်တာသို့ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ ထိန်ထိန်
သာနေသောလမ်းကြီးကို ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ လမ်းကြီး
ကတော့ အေးချမ်းစွာပင် ကောင်းကင်ယံ၌ ထီးထီးကြီးတည်ရှိ
နေခဲ့ပါသည်။ များစွာသောလေထီးများ၏အပေါ်၌နေ၍ လမ်းကြီး
က အလှတရားများအားလုံးကို မတ်တမ်းတင်နေသယောင် တိတ်
ဆိတ်မြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

နေ့ခင်းဘက်က မူအိမ်ဖြစ်နေခဲ့ပေမယ့် လင်ရောင်၏
အောက်မှာတော့ အေးချမ်းခြင်းက အစားထိုးဝင်ရောက်နေရာယူ
နေရပါပြီ။

“ထိပ်ထားလေး”

ထိုသို့ခေါ်သံကိုကြားတော့ သူမကိုယ်လေးမှာ တောင့်
ခနဲခြစ်သွားရပါသည်။ ဒါ သအိုဇာရဲ့အသံလည်းမဟုတ်ပါ။ ရာဇ
လက္ခဏာပင်သားကတော့ သူမ၏နာမည်ရင်းကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲခေါ်
တတ်ပြီး စိတ်လိုသက်ရရှိချိန်မှာ နှမဟု လေးလေးစားစားခေါ်
တတ်ပါသည်။ ဒါဆို ထိုအသံရှင်က ဘယ်သူလဲ။ နာနာဘာဝဆို
တာများလား။

“တိပ်ထားလေး”

ဒုတိယအကြိမ်ကြားရချိန်မှာတော့ အသံ၏လားရာဘက်

www.burmeseclassic.com

ကို သူမ ရိပ်စားမိသွားခဲ့ပါသည်။

“ထိပ်ထားလေး”

တတိယအကြိမ်ကြားရရှိခဲ့တာတွေ သို့အသံရပ်ကို သူမ တွေ့သွားပါသည်။ လူ့ဘဝပေးကန်ခြင်းပါ၏။ ပို၍တိကျစွာခွဲရပါ လျှင် သူမကို သင်ပေးပေးခဲ့ပုံဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူက သူမရပ်နေရာနှင့် ခပ်ဝေးဝေးမှာဆိုပေမယ့် သူမက တိုလှပန်းသေချာပေါက်သိနေပါသည်။ ဘာလို့သိသနည်းဟော အနွယ်ဝင်မဟုတ်ဘဲ အခြားယောလူနှင့် ဆုံဖူးသည်မှာ ထိုလူက ပထမဆုံးပို သူမ၏နယ်တည်ထဲ ဝင်ကပ်ဆွဲမှုပုံမိခန့်ခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ ထိုလူ၏အခန်းက သူ့၏အခန်းလို ဝရုန်ထားပါသော ကြောင့် ထိုလူက မုန့်ပြုထားမှသင်ခန်း သူ့အားခေါ်နေခြင်းဖြစ် ပါသည်။

“အိပ်မပျော်ယိုလား”

ထိုလူက သူ့ဘက်ရင်းရင်းနီးနီးပြောဆိုလာ၍ သူ့မှာ ဘာ ပြန်ပြောရမှန်းမသိခြင်းသွားရပါသည်။ ပြန်မပြောပြန်လျှင်လည်း သူမက ယဉ်ကျေးမှုအားလျော့နည်းနေထိုင်ပုံပင်။ ပြောပြန်လျှင် လည်း ဒီလိုညကြီးအချိန်အတော်မှာ တွေ့တဲ့လူလင်တစ်ဦးသာ မဟုတ်လား။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုသာ သူမက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဆိုကာ အိပ်ခန်းထဲ မြေပင်မည်ကြံတော့...

“ခဏလေးပါ”

အသံတစ်ခုက ကသုတ်ကယက်ထွက်လာ၍ သူမ၏ခြေ လှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းသွားရပါသည်။

“ကျွန်တော်နာမည်က ကွန်းပလေးပါ။ ကျွန်တော် ထိပ် ထားလေးကို ခင်လို့ရမလား”

သူ့အနားမလည်ပါ။ ချစ်ခင်သည် တွယ်တာသည် ခင်မင် သည်ဆိုကညှပ်ကားရများကို စားတွေထဲမှာသာ ဖတ်ဖူးခဲ့ပေမယ့် မည်သို့သောအချိန်အခါတွင် မည်သို့ခံစားရသည်ကိုခေါ်တယ်ဆို တာ သူမမသိရှိအမှန်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဣစမ်းချင်မိပေမယ့် သင် တော်ပို့မလားဟုလည်း မိန်းကလေးပီပီ ကြောင့်ကြမိပါသေး၏။

“လှလင်ပျို၊ အသင်နဲ့တွေ့တာက ဒီလိုညအချိန်အတော် ငို မသင့်လျော်ပါဘူး”

ဟုသာဆိုပြီး အခန်းထဲဝင်ရန် ပြင်လိုက်သည်တွင်...

“ခံစားချက်အမှန်ကို လှူတော်ပေးတာက လသာတဲ့ည ပဲ ထိပ်ထားလေး”

ဟူသောအသံကို တသုတ်ကယတ်ထပ်မံကြားရချိန်မှာ တော့ သူမ၏ခြေလှမ်းများက ခုတ်ယူအကြိမ်ထုံးထိုင်းသွားပြန် ဖါသည်။

“အခုဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော် ထိပ်ထားလေးနဲ့ခင်ချင်ပါတယ်။ ခင်ခွင့်ပေးပါ”

“သင်က အစေခံနွယ်ဝင်မဟုတ်လို့ ထိပ်ထားလို့ခေါ်လည်း ရပါတယ်။ စန္ဒြမာဘုလျာဠိ၊ လောကလည်း အေးပြီဆို ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

ဟုဆိုပြီး လှစ်ခနဲပြေးထင်သွားသော ထိုအချိန်လေးကို သူက ပြတင်းတံခါးကြား ခေါင်းလျှိုဝင်ပြီး ဝေးနေလိုက်ပါသည်။ လိုက်ကာစလေး လှုပ်ခတ်သွားခြင်း ငြိမ်ကျသွားတော့မှ သူက လမ်းကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“စန္ဒြမာဘုလျာဠိ”

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လမ်း၊တစ်စင်းသာရှိပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ လမ်းများစွာက သာယာ၍နေခဲ့ပါသည်။ တိုက်ခတ်လာသောလေပြည့်နုနုက ပူသလား နွေးသလားဆိုတာ မသိနိုင်တော့လောက်အောင်ပင် သူ့ရင်ထဲ ပန်းများပွင့်နေခဲ့ပါ၏။

“စန္ဒြမာဘုလျာ”
ထိုနာမည်ကိုသာ နှုတ်မှ အကြိမ်ကြိမ်ရေရွတ်နေမိခဲ့ပါသည်။

“စန္ဒြမာဘုလျာတဲ့လား”

အသံထွက်သည်အထိ ပြုံးနေမိပါသည်။ အမှောင်ထုက လှမ်းဆိုးနေပေမယ့် သူ့မရဲ့မျက်နှာလေးကြောင့် သူ့ကမ္ဘာကြီးက လင်းထိန်၍နေပါတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

“ဟေ့ကောင်! ကွန်းပလေး၊ မထသေးဘူးလား”

နဝင်းက လာနိုးမှ မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်လာပါတော့သည်။
ညက အတွေ့လွန်ပြီး ညဉ့်နက်ဘူး၍ထင်သည်။ ခါတိုင်းနေရောင်
မလာသေးမီ အိပ်ရာနိုးသည့်သူက ယခုရှစ်နာရီထိုးနေတာကို
ထောင် သတိမရှိခြင်းဖြစ်၏။

“အခန်းပြောင်းလိုက်တော့ တော်တော်အိပ်လို့ကောင်း
သွားထင်ထင်ထယ်ဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“မင်းကို ငါတို့ သတင်းကောင်းပြောမလို့”

ဗျာဆိုကာ နဝင်းနှင့်ထရော်နီတို့က သူ့ကုတင်ပေါ်တွင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထိုင်လိုက်ကြပြီး...

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ထိပ်ထားလေးဆိုတဲ့မိန်းကလေးကိုဆိုင်းသာဆိုင်းတာ မပိုင်ရသေးတဲ့ပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ အဲဒီထိပ်ထားလေးက ဟိုကုမ္ပဏီတစ်ခန်း နေတာ”

ဟုဆိုတော့ သူက လျှို့ဝှက်စွာပြုံးလိုက်ပါသည်။ ထိုအပြုံးကို ကျန်နှစ်ယောက်က သဘောပေါက်သွားပြီး...

“ဘာလဲ၊ မင်းကကြိုလိနေပြီဦးဦးလား”

“သူ့နာမည်က ထိပ်ထားလေးမဟုတ်ဘူး၊ စန္ဒြမာတုလျာတဲ့”

“ဘယ်လို”

‘နာမည်ကြီးကလည်းကွား၊ ဘာကြီးလဲ’

“စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ကောင်းသားပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းဘာ ဘယ်လိုလုပ်သိလာတာလဲ။ ဝိတ်တာတောင် သူ့နာမည်မသိဘူးတဲ့”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

သူက ဒီလိုဖြေလိုက်လျှင် ကျန်နှစ်ယောက်က အသည်းယားလောက်အောင် သိချင်နေလိမ့်မည်ဆိုတာထိပေမယ့် ရေချိုးခန်းထဲပြေးဝင်ကာ ရေချိုးလိုက်ပါသည်။ ရေနှေးမစင်တော့တဲ့

ရေအေးအေးနှင့်သာ တစ်ကိုယ်လုံးလန်းဆန်းသွားအောင် ချိုးပြီးနောက် ပြန်ထွက်လာသည်တွင် နဝင်းနှင့်ထရောနီတို့က မူလအတိုင်းပုံမထူးဟင် နို့နေကြသည်ကိုမြင်၍ သူ့အံ့သြသွားပါ၏။

“ဝင်းဆိုနဲ့မိယောက် ငုတ်တုပ်ကြီးမေ့နေကြတာလား”

“ငါတို့ကိုသေလောက်အောင် စပ်စုချင်စရာလမ်းစ ပေးသွားပြီး ပြေးဝင်သွားတာတော့ သိပ်မကောင်းဘူး ကွန်းပလေး”

“မင်းတို့က ဘာသိချင်ကြတာလဲ”

“မင်း ညက တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ငါတို့ဆက်စဉ်တာ များဘူးဆိုရင် ဟိုဘက်အခန်းက စန္ဒြမာတုလျာ... ဟူးမှာမည်ကြီးကလည်း ထောက်လိုက်တာ။ အဲ... အဲဒီမိန်းကလေး ဖဲ့အခန်းမဟုတ်လား”

မေးခွန်းကိုဖြန်မဖြေဘဲ ပြုံး၍သာနေခဲ့ပါသည်။

“ဒါပဲပေါ့၊ ဒါ့အပြင် အကြောင်းပြချက်က ဘာရှိဦးမှာလဲ ကွန်းပလေး။ မင်းဘာကယ်ကြီးခံစားသွားရပြီလား”

သူ့ပြန်ဖြေဖြေ ခေါင်းမှရေစက်များကိုသာ တဘက်ကြီးကုန်သုတ်ပြီး အကျီဝတ်နေလိုက်ပါသည်။

“ရတယ်ပေါ့၊ မင်းမဖြေချင်နေပေါ့။ ငါတို့လည်း မနက်ကကြားခဲ့တဲ့သတင်းကို မပြောပေးရုံပေါ့”

“ဘာသတင်းမို့လဲ၊ သူမရဲ့သတင်းကလွဲရင် အခြားဘာ သတင်းမဆို မသိရလည်း ကိစ္စမရှိ”

“မနက်စာဘူပေးစားတော့ ငါ့ကိုခိုတယ်”

“ဘယ်လို”

“သူတို့ပြောနေကြတာက ဘယ်ကိုသွားကြမယ်ဆိုလဲ”
နဝင်းက ရိုက်တီလုပ်တော့ ကွန်းပလေးအိမ်ထဲကထည့် အကြည့်ကို လက်ခံလိုက်ရပါသည်။

“ထရော်နီ၊ သွားရအောင်ကွာ၊ ခရီးထွက်လာတုန်းလေး လျှောက်လည်တာကောင်ဆီတယ်”

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ထရော်လိုက်ကြတော့ ကွန်း ပလေးက တာဘက်ကြီးတိုင်းသလိပ်ချကာ နဝင်းနှင့်ထရော်နီ အား ကုတင်ပေါ်ဆွဲလှဲလိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ သိထားတယ် မဟုတ်လား။ ပြော”

“ထရော်နီရှေ့ ငါတို့ထင်ထားတာထက် သူ့နောက်က ရင့်နေပြီ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ပြောနော် ဒါနောက်ခရာမဟုတ်ဘူး”

“ရွှေစည်းခုံဘုရားတဲ့”

ထရော်နီကဖြေတော့ ကွန်းပလေးပြုံးကာ ထရော်လိုက် ပြီးလျှင်...

“ကင်မရာယူကွာ၊ ငါတို့လည်း ရွှေစည်းခုံသွားမယ်”

သူ့တစ်ဖက်အားထက်သန်စွာပြောတော့ နှစ်ယောက်သား မှာ ပြုံးစိစိနှင့် ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ကြပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ လုပ်လေ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကွန်းပလေးက ထူးဆန်းစွာပင် တက်တက်ကြွကြွပြော တော့ နှစ်ယောက်သား မပြုံးဘဲမနေနိုင်ကြတော့ချေ။

ကွန်းပလေး ရူးရင်လည်း ရူးလောက်ပါတယ်လေ။ ထို အချိုးသုဇ်းက သိပ်လှဘယ်ဆိုတာ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကလည်း မငြင်းနိုင်ကြပါချေ။ မိန်းကလေးဆိုလျှင် မြန်မာဆန်မှ၊ လုံလုံခြုံ ခြုံထပ်ဆင်မှ နှစ်သက်တတ်သည့်ကွန်းပလေးကို ထိုမဟာဆန် သောအလှပြိုင်ရှင်က ပြုစားသွားခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။

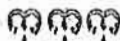
ဘယ်တတ်နိုင်ပါလဲ...

အချစ်နှင့်တွေ့သွားသောကွန်းပလေးအတွက် ဝမ်းသာ ရမလားဆိုတာ မကွေးတတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမတင်မကျဖြစ်ရတာ တော့ အမှန်ပါ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကွန်းပလေးရဲ့ဘဝရပ်တည်မှုနှင့် သူမ

ရဲ့ပြောဆိုနေထိုင်ဟန်တွေက သိပ်ကိုခြားနားလို့ပဲဖြစ်ပါ၏။ သို့
သော် ရှေ့ဆက်မတိုးရန် ကွန်းပလေးကို မတားဆီးချင်ပါ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကွန်းပလေး၏မျက်နှာပေါ်တွင် မယုံ
ကြည်နိုင်လောက်အောင် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ တောက်ပနေ
လို့ပဲဖြစ်ပါ၏။

အခန်း (၀၁)

“ထိပ်ထားလေး နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“အိပ်ရေးမဝလို့ထင်တယ် ထိပ်ထားလေးမျက်နှာချောင်
ကျနေတယ်”

ဟု သအိုဇာကဆိုတော့ ရာလေကွဏီက သူမထံကြည့်
လာကာ...

“စိတ်မပျော်လို့လား နှမ”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ကြီး၊ ပျော်ပါတယ်။ စန္ဒြာဝဝမှာ
ဒီအချိန်တွေက စိတ်ဝင်စားဖို့အကောင်းဆုံးနဲ့ အလွတ်လပ်ဆုံးပါ
ပဲ။ မောင်ကြီးကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတောင်းမျိုးဆိုရမှန်းတောင် မသိ

နိုင်ပါဘူး”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့ နှမရယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဘူး။ ကိုယ်တို့က တစ်နေ့တော့ သီသီကံခံရမယ့် ကြွင်းယားမက်တွေပါ”

ဟု မလွဲမသွေကြုံတွေ့ရမည့်အနာဂတ်အား ရာဇလက္ခဏာက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆိုလျှင် သားကြောင့်မုန်းမသိ သူမစိတ်ထဲ မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်မိသွားပါသည်။ ကွန်းပလေး။ နာမည်လေးတစ်လုံးသာသိပြီး ဘယ်ဇာတိမုန်း၊ ဘယ်မျိုးနွယ်မုန်း၊ ဘယ်ဒေသကမုန်း မသိရသူပါ။

“စန္ဒြိ ရေဆာတယ်”

သူမကပြောတော့ ရာဇလက္ခဏာ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်စဉ်...

“ရတယ် မင်းသားလေး၊ ထိပ်ထားလေးနဲ့ခကားအေးအေးဆေးဆေးပေးပြောကြပါ။ ဘာထဲမှာ သအိုဇာ သွားသူလိုက်ဖို့မယ်”

ဟုဆိုကာ သအိုဇာထွက်သွားတော့ သူမက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သအိုဇာ၏ကျောပြင်ကို အမှတ်ထဲသွင်းကြည့်နေစဉ်တွင် သူ့ထံမှအသံတစ်ခုပြည့်ထပ် ကြားရပါသည်။ သူက ဒါကြား

မှအရာတစ်ခုကိုထုတ်ပြီး...

“ဟဲ့လို... ဟဲ့လို”

ဟုနှစ်ချက်ဆင့်ထူးကာ ဖုန်းကိုပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နှမ ဒီမှာပဲနေဦးမုန်း၊ ဖုန်းလိုင်းသိပ်မမိလို ကိုယ် အပြင်မှာ ဖုန်းခစာသွားပြောဦးမယ်”

ဆိုကာ ရာဇလက္ခဏာစိတ် ထွက်သွားပြန်သဖြင့် သူမတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရမိခဲ့သည်တွင်...

“စန္ဒြိမာတုလျာ”

ဒီအံသံကို သူမသိပ်ရင်းနှီးနေခဲ့ပါသည်။ မှန်ပါ၏။ ဒါသူမသိနေသော ဟိုလူလင်ပဲပေါ့။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တော့ဘဲ သူနှင့်အတူ အခြားလူလင်နှစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့ရပါသည်။ ထိုနှစ်ယောက်ကပါ သူမကိုရင်းနှီးနေသလို ပြုမူနေခဲ့ကြပါသည်။

“ငါတို့ ဘုရားသွားဖူးလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူမကိုရင်းနှီးစွာ ပြုမူပြီး သူ၏ပခုံးကိုပုတ်ကာ ထွက်သွားသောထိုနှစ်ယောက်ကို သူမရင်ထဲ ရင်းနှီးမိသွားပါ၏။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ရင်းနှီးလှသည့်အပြုမူများကြောင့်လား။

“စန္ဒြိမာတုလျာ... ကျွန်တော်ကိုပုတ်မိပါတယ်နေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟိုတယ်မှာတွေ့ခဲ့တဲ့လူလင်ပါ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ကွန်းပလေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါသယ်”

“စန္ဒြိမာတုလျာတို့က ဘုရားပူးလာကြတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ဇနား ဒါနဲ့ စန္ဒြိမာတုလျာတို့က ဇနားက လာတာ ကြာပြီလား။ ကျွန်တော်တို့က ငါးရက်ရှိပြီ”

အမှန်က သူပြောချင်နေတာ ထိုသို့တော့ဆုံးမဟုတ်ပါ။ အခြေအရံများလွန်းလှသည့်သူနားကင်ရန် ခုတ်ခဲလွန်း၍ အချိန်ရခိုက်တွင် စကားများကို အလှအသက်ပြောရပေလိမ့်မည်။

“စန္ဒြိမာတုလျာက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“မူရင်နေတဲ့ဦး”

“ဪ... ရန်ကုန်ကပါ”

“ဖုန်းနံပါတ်လေး သိလို့ရလား”

“ဖုန်းနံပါတ်ကို စန္ဒြိ မသိပါဘူး”

“ဟင်”

သူနားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဖုန်းလေး ဆတ်တဲ့ဖုန်းလေး”

“စန္ဒြိ တစ်ခါမှမဆက်ဖူးဘူး”

“အိမ်မှာ ဖုန်းမရှိဘူးလား”

“ရှိတော့ရှိပေမယ့် နံပါတ်က စန္ဒြိနဲ့မဆိုင်ဘူးလားလို့”

သူ့ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားရပါသည်။ သူမညာပြောနေတာ မဟုတ်မှန်း ဝိုင်းဆက်ကြည့်လင်နေသောမျက်လုံးများက သက်သေခံနေ၍ သံရခက်ပေမယ့်လည်း သူယုံကြည်နေမိပါ၏။

“ဒါဆို Facebook သုံးသလား”

“အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဟင်”

မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည့်သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကြောင်နသွားရပြန်ပါသည်။ သူ့မေးခွန်းက မှားများနေလို့လား။

“Facebook လေး အင်တာနက်လေး အွန်လိုင်းပေါ် တက်တာလေ”

“ဟင်အင်း... အဲဒီဝေါဟာရတွေ စန္ဒြိမသိဘူး”

သူမညာပြောနေတာမဟုတ်မှန်းသိ၍ သူ့အကြံဉာဏ် ကုန်သွားရပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ဆုံးပြီးကာမှတော့

လွယ်လွယ်အားမလျော့ပစ်ချုပ်ငြိ။

“ဒါဆို လိပ်စာ စန္ဒြမာတာလျာနေတဲ့ဒီမိရဲ့တည်နေရာ”

အင်မတန်မြူစင်ဖို့ရင်းသောသူမကို အသည်းယားလွန်း
၍ သူကထိုသို့ပြောလေတော့... .

“ကန္တာရခံအိမ်ဆိုပြီး ရေးထားတယ် လမ်းမအကွယ်
ကြီးတွေကိုဖြတ်ပြီး လမ်းချီးလေးထဲ တွေ့ဆင်းရတယ်”

သူမိတ်ဖွတ်သွားပါသည်။ ပြီးတော့ သူမကိုမှင်တက်စွာ
ကြည့်နေမိပါသည်။

“ကွန်တော့ကိုမပြောပြချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို မခင်ချင်လို့လားဟင်”

သူမ ခေါင်းရမ်းနေပါသည်။ ဖျက်ငဲ့ပိုင်ခွင့်ခိုင်းစက်စက်
လေးများကြောင့် သူမ တကယ်ကိုမသိတာပါဟု သူ့ရင်ထဲက
အလိုလိုနားလည်သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူမကိုပို၍ဝိတ်ဝင်
စားလာရပါသည်။ သူမက ဘယ်လိုဝင်ရင်တည်မှုနဲ့နေတာလဲ။
ဘယ်လိုပတ်ဝန်းကျင်က လာတာလဲ။ ဘယ်လိုအုပ်ထိန်းမှုအောက်
မှာ ကြီးပြင်းလာရလဲဆိုတာမျိုးကို သူသိချင်လာခဲ့ရပါသည်။

“စန္ဒြမာတုလျာ သွားလာနေတဲ့လမ်းတစ်လျှောက်မှာ

ဆိုင်ဆုတ်တွေ မတွေ့ဘူးလား”

“တွေ့တယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိုရိုက်ပြပါလား”

“တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ အင်းလျားလမ်း၊ ကမ္ဘာအေး
ဘုရားလမ်း၊ ပြီးတော့ ရွှေတောင်ကြားနဲ့နိ”

သူ အားတက်သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်... .

“တားက ဘယ်အထဲချိုးဝင်သွားတာလဲ”

“တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းအထိမ်း မောင်းလာပြီး လမ်း
ကျဉ်းထဲကွေ့တယ်”

ဆက်မေးမည့်မရတော့မှန်း သူသဘောပေါက်သွားပါ၏။
ရယ်တယ်။ ဒီလောကီဆီရတယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့အတွက်လုံလောက်
နေပါပြီ။

“အသင်က ဘာလို့ခေးရတာလဲ”

“အိမ်ကိုလာလည်မလို့”

“မရဘူး”

သူမအသံက စပ်မာမာထွက်လာ၍ သူပင်လျှင် တောင့်
ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“သင် လာလို့မရဘူး”

“ကျွန်တော် စလိုက်တာဦး”

“စတယ်... ဟုတ်စ”

“ဘာလို့လဲ၊ မလာစေချင်လို့လား၊ ကျွန်တော့်ကိုမတွေ့ချင်လို့လား”

“သင့်ကိုတွေ့ချင်သို့တော့မဟုတ်ပေမယ့် သင်လာလို့မရဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“စန္ဒြရဲ့မယ်တော်က အခြားလူနဲ့ဖက်ထားပြောတာမကြိုက်ဘူး။ မောင်ကြီးရာလေကွာထီကလွဲရင် မည်သူနဲ့မှပြောလို့မရဘူး။ အစေခံတွေနဲ့ရောနေတာ မကြိုက်ဘူး”

ထိုသို့စကားလုံးအသုံးအနှုန်းမျိုးတွေက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၌ မကြားဖူးခဲ့၍ အသစ်ဖြစ်နေရပါသည်။

“ရာလေကွာထီဆိုတာ စောစောကပုဗ္ဗိလ်ကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီပုဗ္ဗိလ်က စန္ဒြာတုလျာရဲ့အစ်ကိုလား”

“ငရဲတွေကြီးကုန်သော့မှာပဲ မောင်ကြီးက စန္ဒြရဲ့ကြင်ယာဖက်ပါ”

“ဗျာ!”

သူ့ရင်ထဲ မိုးကြိုးပစ်သလိုခံစားရပါ၏။ ခန့်မှန်းမိခဲ့ပေမယ့်လည်း သူ့အိန္ဒြိယဖျားမှ ထိုသို့ကြားလိုက်ခြင်းကိုတော့ သူ့ရင်ထဲ ခံစားရပါသည်။

“ထိပ်ထားလေး”

ထိုစဉ် သအိုဇာက သူမတို့အနားသို့ ရေဘူးကိုကိုင်ကာ ရောက်လာခဲ့၍ စကားစပြတ်သွားရပါသည်။ သအိုဇာက လူစိမ်းအား နေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ဟင်! ဟိုတယ်မှာတွေ့တဲ့လူ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ကွန်းပလေးပါ။ သအိုဇာက ကျွန်တော့်ကိုမှတ်မိသားပဲ”

သူက မိတ်ဆွေရင်းလိုပြောတော့ သူ့အပေါ် တင်းထန်နေသောမျက်နှာကြောများပင် သအိုဇာထံ၌ ကျသင်းသွားရပါ၏။

“သင် ဘာကြောင့် ထိပ်ထားလေးနား ရောက်နေရပြန်တာလဲ”

“ခင်ချင်လို့ပါ။ သအိုဇာကိုရော ကျွန်တော်က ခင်လို့မရဘူးလား”

“ရပါတယ်၊ အဲ... မရပါဘူး မဖြစ်ဘူး၊ ထိပ်ထားလေး”

ပြင်ပကလူတွေနဲ့ မဆက်နွယ်မိစေဖို့ သခင်မဖုရားက မှာလိုက်
တယ်။ မရဘူး... မဖြစ်ချေဘူး။ အဲဒီလိုပီဆန်ရင် ပြစ်ဒဏ်သင့်
လိမ့်မယ်။ ထိပ်ထားလေး သူ့နဲ့ခင်လိုမရဘူးနော်။ မဖြစ်သေးဘဲ
ဘူး... သွားကြစို့”

“နေပါဦး သအိုဇာရယ်၊ ခဏလေးပါ”

ဟုဆိုလိုက်ပေမယ့်လည်း သအိုဇာက စန္ဒြိမာတုလျာ၏
လက်ကိုဆွဲ၍...

“မဖြစ်ပါဘူးရှင်... မင်းသားလေးတွေ့သွားသို့လည်း
မသင့်တဲ့မြင်ကွင်းမျိုးပါ။ ပုရိသနဲ့ ဣတ္ထိယဆိုတဲ့အချိုးက သွေး
မတော်သားမစပ်ရင် ဟွင်တွဲလို့မကောင်းပါဘူးရှင်။ တော်ကြာ
ဘိသိက်ခံရမယ့်အချိန်တွေအတွတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပါ့မယ်။
ထိပ်ထားလေးကိုဆောင့်ရှောက်ဖို့က သအိုဇာမှာ တာဝန်ရှိနေလို့
ထိပ်ထားလေးကပဲ သအိုဇာတို့နားလည်ပေးပါ”

ဟုဆိုနေသော သအိုဇာ၏စကားလုံးများက သူ့ရှင်ကို
မီးစနှင့်ထိုးနေသလို ခံစားရပါသည်။ ရှေးတုန်းကမြန်မာတွေဟာ
လက်ထပ်ခြင်းကို ဘိသိက်လို့သုံးနှုံးတတ်သည်ကို နိုင်ငံခြားမှာ
မွေးဖွားခဲ့သည့်သူက စာပေကျေးဇူးကြောင့် သိနှင့်နေခဲ့ပါသည်။
ဒါဆို သူမက မကြာခင်လက်ထပ်တော့မှာပေါ့။

“စန္ဒြိမာတုလျာ”

သူက ကယောင်ခြောက်ခြားနှင့် ခေါ်လိုက်တော့ သူမက
သူ့ထံသို့လှည့်ကြည့်လာပါသည်။ သူ့ရှင်ထဲပြောစရာစကားလုံး
တွေ ပြည့်သိင်နေခဲ့ပေမယ့် သူ့ကပြောချင်နေသလဲဆိုတာတော့
သူ့ကိုယ်သူ မဆန်းစစ်နိုင်ခဲ့ပါပေ။ ဒီထောက်များပြားလွန်းသည့်
မြန်မာစကားလုံးများက သူ့နှုတ်တွင် ပျောက်ဆုံးနေရပါသည်။

သူ့ရှင်ထံ ထိရုရှာခံစားနေရပါသည်။ သူမလေး မြင်ကွင်း
ပုံပျောက်ကွယ်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရပါ၏။ သူမဟုတ်သော
အခြားသောကံ့ကတစ်သောက်နှင့် သူမ လက်ထပ်သွားမည်ကို
လည်း ထိတ်သန့်မိပါသည်။

“အဘေးတော်သူများ အမောဖောက်နေလို့တဲ့၊ ကိုယ်
တို့ ခုပဲ ရန်တုန်ပြန်ရအောင်။ ကိုယ် လေယာဉ်လက်မှတ်စီစဉ်
ဦးလှိုက်ပြီ”

မလှမ်းခက်မီးမှာမို့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ခြောက်တဲ့စကားလုံးများ
ကို သူ့အတိုင်သားကြားနေရပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ စကားလုံး
များကြောင့် သူမစိတ်လှုပ်ရှားသွားပုံကို သူ့လှမ်းမြင်နေရပါ၏။

ကားပေါ်တက်သွားသောသူမက သူ့ကိုတစ်ချက်မျှစိုက်
ကြည့်နေပါတယ်ဆိုလျှင်ပဲ သူ့ကျေနပ်ပါသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှ ဆို

ပေမယ့်လည်း သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆုံရသည့်အတွက် သူကျော့နှပ်
ပါသည်။

သူမက သူ့အား ထိုထိုစိုက်ကြည့်သွားတယ်ဆိုလျှင်ပဲ
သူမစိတ်ထဲ သူ့ရောက်သွားပြီဆိုတာ ဖော်ပြနေသည်မို့ သူကျော့နှပ်
ပါသည်။

သူမနှင့်ကြာရှည်စွာ မျက်နှာချင်းဆုံခွင့်ရသေးပေမယ့်
ထိုပုဂ္ဂိုလ်က နောက်ခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်၍ သူ့ဆန္ဒမပြည့်စဲ
ရှာပေ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ကားတံခါးကိုညှင်သာစွာပိတ်ရင်း သူ့ထံသို့
စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်လာပါသည်။ သူ့ဘာလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား စူးစူး
ရှုစိုက်ကြည့်ဖြစ်သောကြောင့် အကြည့်နှစ်ခုတို့မှာ အားပြင်းစွာ
တိုက်ခိုက်မိကြပါသည်။

ဖုန်တလုံးလုံးထနေသော လမ်းကလေးပေါ်တွင် ကား
လေးက မြင်ကွင်းမှဖျောက်ကွယ်သွားလှလှအချိန်တွင် သူ့အနား
သို့ နဝင်းနှင့် ထရော်နီတို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ဘဲကြီးရဲမျက်နှာကြောက အတင်းကြီးပဲ”

“သူ့လှင်စာ ထိုင်စားနေရသလိုပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ချို့ပြောနေကြပေမယ့် ကွန်းပလေးက
တော့ မမြင်ရတော့သည့် ကားသွားရာဖုန်လုံးများကိုသာ ရှုတည်

တည်နှင့် စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ၊ သိပ်မဆိုးနိုင်ဘူးတော့
ထင်တာပဲ။ ပြောသွားဆုံအရတော့ ဒီနေ့ပဲ ရန်ကုန်ပြန်ကြမယ်ထင်
တယ်”

“ခဏလောက်ဆိုလိုက်ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်
ငါ့ကွာ၊ သူ့မှာက ဆိုင်းဘုတ်ကြီးနဲ့၊ မေ့မစ်လိုက်ပါကွာ”

နဝင်းက သံဝေဂရသယောင်ဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ပူ
လောင်မှုကြီးက မီးတောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားရပါသည်။

“ခုချိန်မှာ ငါ့ကို တရားလာမဟောနဲ့ နဝင်း”

ဟု ဒေါသဖြစ်နေသယောင်ပြောသဖြင့် သူ့အား ကျန်
ဆစ်သောက်မှာ အံ့ကြွရွာကြည့်မဟုတ်ပါသည်။ တာလို့လဲဆိုတော့
စိတ်ကိုတစ်ခြောင့်တည်းထားတတ်သည့် ကွန်းပလေး၏ဒေါသကို
သူတို့မမြင်ပူးခဲ့၍ဖြစ်ပါသည်။

ထွက်သွားသောကွန်းပလေး၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း၊

“ဒီကောင်မရတော့ဘူး နဝင်း”

“ငါလည်း အဲဒီလိုပဲတွေ့မိတယ်”

“စိတ်ဝင်စားဆုံသက်သက်မဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲကိုသွင်းပြီး
ပုကို ချစ်ထစ်လိုက်ပြီ”

www.burmeseclassic.com

“ပြဿနာပဲ။ တကယ့်ကိုပြဿနာကြီးပဲ။ ဒီကောင်က လည်းကွာ... မပြန်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကြီးသိနေသားနဲ့”

“အနုပညာသမားတွေပဲကွာ။ စိတ်ခံစားချက်ကို ဦးစားပေးတာအဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ နားလည်ပေးလိုက်ပါတဲ့။ ဒီကိစ္စက လုံးဝမပြန်နိုင်တာချည်းပဲမဟုတ်တာ။ သူမက ဆိုင်သူပဲဆိုသေးတာပါ။ ပိုင်ရှင်လက်ထဲမရောက်သေးဘူး။ ကွန်းပလေးမှာ အချိန်တွေရှိဦးမှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ၁၀၀မှာ ရှားရှားပါးပါးပေါ်လာတတ်တဲ့အချစ်ကိုမဆုံးရှုံးစေချင်ဘူး။ ငါသာဆိုလည်း ချစ်တဲ့ခန်းကလေးတွေရင် ကွန်းပလေးလိုပဲနေမှာပါ။ အချစ်ဆိုတာ တူးဆန်းတယ်ကွ။ ကိုယ်တိုင်မကြားရဘဲ နားမလည်ဘူး”

“မီးလောင်ရာ ထေပင့်လှည့်နဲ့ ထမင်းနီ... ဒီကောင်အတွက်ဆိုရင် တားဆင့်ထားရမှာပဲ။ နောက်မှ ဒီကောင်ရင်ကွဲနေမှာကို ငါမလိုလားဘူး။ အခု ဒီကောင်ရောဂါ မဆင့်သေးဘူး”

“ရင်မရင်ဆိုတာ အချိန်ကာလနဲ့ဆိုင်ဘူး။ ဥပမာ အချစ်ရောဂါက ပိုဆိုးတယ်”

“ဘာရောဂါမှန်သိရင် ကုနိုင်တဲ့နည်းလမ်းတွေ အများကြီးပါကွာ။ ဒါက အချစ်ရောဂါမှန်းသိလျှင်နဲ့”

“ကုလို့ရတယ်။ စန္ဒြိမာတုလျာလေ”

“လောကမှာ မိန်းမတွေအများကြီးပါကွာ။ အဲဒီလိုပုံကို တြိုက်ရင် ကူးချင်လို့ရတယ်”

“အဲဒါက သိချင်းမဟုတ်ဘူး နဝင်း၊ လူကွ။ ဒီလောက်ပေါင်သင်းလာပြီး ခုချိန်ထိ ကွန်းပလေးရဲ့ခဲတံကို မင်းမသိသေးဘူးလား။ ဒီကောင်က အဲဒီလိုပုံစံထက် စန္ဒြိမာတုလျာကိုရင်ခုန်သွားတာကွ။ မင်းမယုံရင်ကြည့်လိုက်။ ဒီကောင်ရောဂါကို ကုနိုင်တာ စန္ဒြိမာတုလျာတစ်ယောက်ပဲရှိစေရမယ်။ ငါထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် ကွန်းပလေးနဲ့သူမ စာတစ်လမ်းဆက်ကြဦးမယ်”

“ဘယ်ကဘယ်လိုဆက်မှာလဲ၊ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး သန်းခေါင်စာရင်းလိုက်ခမ်းမလို့လား”

“ကွန်းပလေးရဲ့စိတ်ကို မင်းမသိတာဘဲ ငါအံ့ဩမိတာပါ။ ကွန်းပလေးက စိတ်အားထက်သန်နေရင် မလုပ်နိုင်တဲ့အရာ မရှိဘူး”

ဒါကို နဝင်းသည်း သိပါသည်။ သို့သော် စောစောက ကွန်းပလေး၏ခေါက်ငန်းခြင်းကို ခံလိုက်ရ၍ ကန့်လန့်တိုက်ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကွန်းပလေးကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းပါလေ။

စိတ်ဆိုးတုန်းခဏ ကန့်သန့်တိုက်ပြောလိုက်မိတာ ဆိုနေ

၁၂၂ ကို စစ်ကိုင်း

မယ့် ကွန်းပလေးသာ လှိုအပ်မယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုကူညီရန် သူ
ကလည်း အထင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။
ဒါကိုရော ထင်ရှားနီကာ ခိုင်မိနေပြီလား။

ကော့ကော့

စစ်ကိုင်း (၁၂)

“ငါတို့ မနက်ပြန် ရန်ကုန်ပြန်မယ်”

ဟု အခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်း ကြားလိုက်ရသောစကားသံ
ကြောင့် နှုတ်ဆရာ ထင်ရှားနီကာ အံ့ဩသွားရ၏။ အနေနှင့်အမြန်
သူမနောက် လိုက်မှာပဲဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း ဒီလောက်မြန်
လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားမိခဲ့ပါ။

“လေယာဉ်လက်မှတ်မှာပြီပြီ မင်းတို့အဝတ်အစားတွေ
သိမ်းကြတော့”

“မခွဲအတွက် ဘွယ်ကင်လုပ်ထားတာကရော”

“Cancel လုပ်လိုက်ပြီ”

ဟုသာ ပုံမှန်အသံနှင့်အနိမ့်အမြင့်မရှိစေရင်း အကျိုးများ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုသိမ်းဆည်းနေသော ကွန်းပလေးကို မှင်သေသောနှင့်ကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်သားမှာ ကုတင်ပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်မိ၏။

“ဘယ်လိုအရာမလဲ”

“နည်းလမ်းတွေအများကြီးပါ”

“ငါတို့ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ရပါတယ်”

“ရင်ထဲမှာဖြိုသိပ်ထား၊ သဲ ငါတို့ကိုတစ်ခုခုပြောကြည့်ပါလား”

ထရော်နီကပြောလိုက်သော်လည်း အချည်းနှီးပင်ဖြစ်ရပါသည်။ ပစ္စည်းများကို တစ်ချိုးတစ်ခုလိုက်သိမ်းနေသော ကွန်းပလေးရဲ့ပုံက ပုံမှန်မဟုတ်သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး နှုတ်ဆိတ်နေဖြစ်ပါသည်။ ကွန်းပလေးက ပစ္စည်းများကို နောက်တတ်ရာရာ ကောက်သိမ်းနေရာမှ အင်္ကျီကိုဆွဲချွတ်ကာ ကုတင်ပေါ်ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး ချေချိုးခန်းထဲ ထင်သွားခဲ့ပါသည်။

“အခြေအနေကတော့ တော်တော်ဆိုးနေပြီ”

“ဟိုဘဲကြီးလုပ်သွားခုံကြောင့် တော်တော်ခံစားသွားရပြီထင်တယ်။ မလွယ်ဘူးဘဲ။ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ကြမလဲ”

“ဒီမေးခွန်းကို ငါလည်းမပြောတတ်ဘူး။ ကွန်းပလေး”

ဒီလိုဖြစ်နေပုံက တော်ရုံခံစားချက်မျိုးမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့တစ်ခုခု လုပ်ရအောင်လား”

“Reception ကိုသွားရအောင်လေ၊ အဲဒီမှာ လမ်းစကို တွေ့ရှင်တွေနိုင်မယ်”

“သွားမယ်လေ”

ဟုဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် ဘယ်စကားလုံးနှင့်အစချိပြီး သယ်လိုမေးမြန်းရမှန်းမသိကြပါချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် Reception ဘေးနားရပ်နေသော သူ့ရဲကောင်းပန်းပု ရှစ်ကြီးနား ယောင်လည်လည်နှင့်လုပ်နေမိပါသည်။

“အစ်ကိုတို့ ဘာများအလိုရှိပါသလဲရှင်”

အလိုက်သိသောမိန့်ကလေးကို ကျေးဇူးတင်မိသွားပါသည်။

“ဒီပန်းပုရုပ်က လက်ရာပြောက်တယ်နော်”

နင်းက အစချီလိုက်တော့ ထရော်နီက ကျော်ကြားသောအပြုံးကလေးနှင့် အချို့သမီးနှစ်ယောက်အား ပြုံးပြကာ၊

“ပုဂံဇာတိတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“တူနဲ့မကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက သထုံကလာတာပါ”

“ဪ... ဒါကြောင့်ချောတာကိုး”

ဟုမြောက်ပိုင်သင့်လေးပြောခတော့ စကားလမ်းကြောင်းကလည်း တည့်သွားခဲ့ပါသည်။

“Blue Boy ရဲ့ မြှောက်သင့်ပြောဆိုမှုကိုခံရတော့ ဒီနေ့ကို အမှတ်ရနေပါ့မယ်။ တွန့်ဖတ်က Blue Boy ရဲ့ ဝင်္ဂီသတ်တွေလေး အစ်ကိုတို့ ဒီဟိုထယ်ကိုရောက်လာတဲ့နေ့ကဆို ချောင်းကြည့်ရတာ အမောပဲ”

“အမောပြေရဲ့လား”

“ပိုပြီးအမောဆိုသွားတယ်။ သိချွန်းခွေထဲမှာထက် အပြိုင်မှာက ပိုချောတာကိုး”

“ညနေစာကျွေးမှုဖြစ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“တကယ်ပြောတာပါဇော်၊ စားလို့သောက်လို့ကောင်းအောင် မြှောက်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် Blue Boy နဲ့အပြိုင်မှာတွေ့ရသလို ကြားထားသေးတယ်။ အစ်ကိုတို့ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် တွဲရိုက်လို့ရမလား”

“ရပါတယ်၊ ရတာပေါ့”

နဝင်းကဆိုတော့ ထရော်နီရောနဝင်းပါ တစ်ယောက်

ကိုတစ်ယောက် အစိပွယ်ပါပါကြည့်ဖြစ်သွားကြပါသည်။

တောင်းဆိုတာကတော့ တစ်ပုံတည်းဆိုပေမယ့် ထိုနှစ်ယောက်က အပြန်အလှန်ရိုက်ကြတာမို့ စုစုပေါင်းနှစ်ပုံဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကျွန်မနာမည် နင်းခင်ပါ။ သူက အေးမော်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ မှတ်ထားပါ့မယ်”

ဟုခရိုပြီး ပန်းပုရုပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး နဝင်းက...

“ဒီအရှင်က ဟိုပုဂ္ဂိုလ်နဲ့မတူဘူးလား ထရော်နီ”

“ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်လဲ”

“တစ်ခါ ငါတို့ဆုံပူးတယ်လေ။ ဒီမှာပဲ မနေက ဘာတဲ့နာမည်ကတော့ ခပ်ရှင်ရှင်ပဲ။ ပုဆိုးနဲ့ရှင်အကျီနဲ့တိုက်ပုံကို လက်မှားပွဲတဲ့လူလေ”

ဟု ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကြားအောင် ပြောလိုက်ပါသည်။ နဝင်းရဲ့အထောက်အပံ့ဆောင်ရွက်မှုကလည်း ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဘက်သို့က...

“ဘုတယ်သူ့ကိုရည်ညွှန်းပြီးပြောနေမှန်း သိကြလား”

“သိတာပေါ့၊ အဲဒီလိုပုံမျိုးက ဦးရာလေကွက်တစ်ဦး ထည်းရဲ့ဘယ်”

၀၂၀ ကို ခင်စိန်

“ရာလေကွလီ ဟုတ်သား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီလူက ထော်ထော်ထားနားတာနော်၊ မင်းတို့ သူ့ကို သိလို့လား”

“မန်နေဂျာပြောတာတော့ ဒီဟိုထယ်ရဲ့ရှယ်သာဝင်လို့ ပြောတာပဲ။ ပြီးတော့ မင်းမျိုးမင်းနွယ်တဲ့”

“မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဟုတ်လား”

“ဇန့်တ္တရံဒေမတ်ကြီးရဲ့မျိုးဆက်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတူ ပါလာတဲ့ စန္ဒြမာတုလျာဆိုတဲ့ခပ်ချောချောအစ်မကတော့ မင်း တုန်းမင်းကြီးရဲ့မျိုးဆက်ဆိုပဲ”

“ဪ... ဒီလိုရှိသလား”

“သူတို့က ပြန်သွားကြပြီလား”

ဟု နဝင်းကမေးတော့ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ဟို ကြည့်ဒီကြည့်လုပ်တာ... .

“မန်နေဂျာက ဧည့်သည်တွေအကြောင်း မစစ်စရာဘူး လို့ပြောထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုသူမရိက္ခာ... . ဟဲဟဲ”

အရေးထဲ ကြော်ငြာက ဝင်နေသေးတယ်ဟု စိတ်ထဲက ပြောမိကြပေမယ့် စိတ်ရှည်ရှည်ထားလိုက်မိပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သူတို့က နန်းတွင်းထဲမှာ နေကြတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မှတ်ပုံတင်အရဆိုရင်တော့ ရန်ကုန် အင်း

လျားလမ်းထဲမှာနေတာ”

“စန္ဒြမာတုလျာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရာလေကွလီ”

“စန္ဒြမာတုလျာက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“အဲဒါတော့ မကြည့်မိဘူး”

ဗာသာမြေခွဲပေမယ့် ထိုနှစ်ယောက်က သူတို့နှစ်ယောက် အား သံသယနှင့်ကြည့်လာ၍ မေးခွန်းများကို ဘရိတ်အုပ်လိုက် ရပါပြီ။

ရပါပြီ၊ ဒီလောက်သိရတယ်ဆိုရင်ပဲ ရပါပြီဟုသာ ရင် ထဲတွေးလိုက်မိသည်။ သူတို့ရဲ့သတင်းလေးကသာ ကွန်းပလေး အတွက် အထောက်အကူဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ထိုသံသယအကြည့် များအတွက်လည်း ကျေနပ်ပါပြီလေ။

ကိုကိုကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၃)

အဘေးတော်ဘုရား၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့်
ပုဂံမှ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် ပြန်လာခဲ့ကြပါသော ရာဇလက္ခဏီနှင့်
ဝန္တရမာတုလျာတို့က မိမိတို့၏နေအိမ်များဆီသို့ အသီးသီးမပြန်နိုင်
ကြတော့ပါဘဲ အဘေးတော်ဘုရား၏နေအိမ်ရှိရာ ခြောက်မိုင်ခွဲ
သို့ပင် တန်းဝင်ခဲ့ကြပါသည်။

အနွယ်ဝင်တွေ့ထဲတွင် အဘေးတော်ဘုရားက အသက်
အကြီးဆုံး၊ ဗုဒ္ဓိုလှမြစံပြီး ယခုလက်ရှိမှာလည်း အနွယ်ဝင်များအား
အုပ်ချုပ်သူအကြီးတော်များမို့ နေမကောင်းဖြစ်နေသော အဘေး
တော်ဘုရား၏နေအိမ်ဝင်းတွင် ကားများ ပြည့်နေခဲ့ပါသည်။

အဘေးတော်ဘုရား၏ကျန်းမာရေးကို စိုးရိမ်မိပါသော်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လည်း လူအများစည်ကားနေချိန်ဆို လူထောတော်တဲ့သူမက မဝံ့
မရဲဖြစ်ရပါ၏။ သို့သော် ရာလေကွတီ၏ဦးဆောင်မှုဖြင့်ပင် စိတ်
ကိုအရဲကိုးပြီး ခမ်းနားသန့်ပြန့်သောအဆောက်အဦးထဲသို့ ဝင်လာ
ခဲ့ကြသည်တွင် ဟိုမှဒီသို့သွားလာလှုပ်ရှားနေကြပါသော လူအချို့
ကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုလူများက သူမတို့နှင့်မတိုင်းမယ့်အရွယ်များဖြစ်ကြ
ပါသော်လည်း သူမအထွက်တော့ စိမ်းနေခဲ့ပါသည်။ ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ ထိုမျက်နှာများကို သူမ ပထမဆုံးမြင်စူးခြင်းမို့ပါ။

“ဟော! မင်းသမီးတို့ရောက်လာကြပြီပဲ”

သူမအံ့သြရပါသည်။ သူမကမသိပေမယ့် သူမကိုတော့
သိနှင့်နေကြပါပြီလေ။

“သတင်းကြီးပေးမယ့် မင်းသမီးဆိုတော့ ခုမှပဲ ကိုယ်
တွေ့မြင်ဖူးတော့တယ်”

ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောဆိုသံများကို သူမက ကြောင်စိဒီနှင့်
ပြုံးပြနေခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ရာလေကွတီက သဘောပေါက်
၍ထင်ပါရဲ့၊ သူမကိုမိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

“ဒါက ကာတွဲထစ်ဒီမိတ်ဆက်တွေလေ၊ ဒီဘက်တော့
မေတ္တဒီတာကတွေ”

လူငါးယောက်အား ခြုံငုံကာ မိတ်ဆက်ပေးလေတော့
မှ သူမသိရပါတော့သည်။ လူတွေကိုမမြင်ဖူးပေမယ့် မှတ်တမ်း
များအရတော့ ထိုခံအိမ်တွေက သူမနှင့်သိပ်ကိုရင်းနှီးပြီးသားပါ
လေ။

“မင်းသမီးလေးက သတင်းထက်ပိုပါတယ်၊ ရှေးမူရှေး
ဟန်မျိုးကို မင်းသမီးဆီမှာပဲ ပြည့်ပြည့်ဝဝတွေ့ရတော့တယ်။ ဒါ
ကြောင့် မင်းသမီးသာလျှင် အနွယ်တော်များရဲ့သခင်မဖြစ်လာမယ်
လို့ အဘေးတော်ဘုရားက မိန့်တာပေါ့။ ကဲ! ခရီးရောက်မဆိုက်
ကြီး ဝင်ကြပါဦး အဘေးတော်ဘုရား မျှော်လှပေါ့”

ဟုဆိုတော့မှ သူမနှင့်ရာလေကွထဲတို့က အဘေးတော်
ဘုရားရှိရာအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်တွင် အဘေးတော်ဘုရား
အား သလွန်ထက် လှဲနေသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။

အဘေးတော်ဘုရားက သူမတို့ကိုမြင်တော့ ခေါင်းမတ်
လာခဲ့ပါသည်။ အင်အားအရော့တော့နေသောနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ
လည်း ဟချည်ပိတ်ချည်ဖြစ်နေရပါသည်။

အဘေးတော်ဘုရားအိန္ဒိမ်းလှလှပုံကြောင့် သူမရင်ထဲ
ပျိုတက်လာရတာ မျက်နှာညှပ်ပေါက်များ စီးကျလာခဲ့ရပါသည်။

“အဘေးတော်ဘုရား”

ဟုပင် ရင်တွင်းသံကြီးနှင့်ခေါ်တာ ကြမ်းပြင်ခေါ်သို့ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပါတော့သည်။ သူ့ခင်နေမိပါသည်။ ဘာကိုဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းနေရလဲလဲဆိုတာမသိပေမယ့် သူမ ရှုံးခဲ့ချင်စိတ်ရှိနေမိပါသည်။ အဘေးတော်ဘုရားက နာမကျန်းဖြစ်ခဲ့ပုံရှိသေးတာဆိုပေမယ့် စုာပနအလားပင် ငိုနေခဲ့ပါသည်။ သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းနေရပါသည်။ ဘယ်အချိန်တည်းက ဘာကိစ္စတွေ ဝမ်းနည်းနေခဲ့မှန်းမသိပါဘဲ ယခုတော့ အဘေးတော်ဘုရား၏ နှမ်းလျှလျှကို ငြိုးခိုးပြီး ငိုချပစ်မိပါ၏။

“နုမလေး၊ စိတ်ကိုလျှော့ပါ။ နုမလေးရယ်၊ ဆရာဝန်တွေက သူထားတော့ အဘေးတော်ဘုရား နေပြန်ကောင်းသွားမှာပါ။ လူကြီးဆိုတော့ ဒီလိုပါပဲ။ အသက်ကြီးရင် အင်အားတွေက ယုတ်လျော့သွားတတ်တာ သဘာဝပဲလေ”

သူမရဲ့လက်ဖမ်းလေးများကို ဆုပ်နယ်ခြင်းမရှိဘဲ သူမဘေးတွင်သာ ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး သူမကိုနှစ်သိပ်လာတဲ့ ရာဇလက္ခဏီကြောင့် မျက်နှာပျက်စီးမှုကို သုတ်လိုက်ပါသည်။ သူမက အဘေးတော်ဘုရားကိုခမ္ဘာကြည့်ဖြစ်တော့ အဘေးတော်ဘုရားက သူမနှင့်ရာဇလက္ခဏီအားကြည့်ပြီး လျော့တော့စွာ ငြိုးနေခဲ့ပါသည်။ ထိုအပြုံးက ဝိတီးပြုံးဆိုတာ သူမ၏လည်နေပါသည်။

အဘေးတော်ဘုရားက လက်ကိုဆန့်ထုတ်ကာ ထိုင်လိုကြောင်းပြသသဖြင့် ရာဇလက္ခဏီထံကပဲ အဘေးတော်ဘုရားအား လွှဲထူကာ ထိုင်စေလိုက်ပါသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီလိုရင်းနှီးသွားကြပုံကိုမြင်ရတော့ ငါ့ရဲ့ကျန်းမာရေးလည်း တစ်ဝက်ကောင်းလာသလိုပဲ”

အဘေးတော်ဘုရား၏အသံမှာ မာလှပါ၏။

“ပုဂံကို ဘုရားပူဇော်လိုက်တာ မှန်သွားပြီထင်တယ်” ရာဇမာန်ကြောင့် ထင်ပါသည်။ အဘေးတော်ဘုရား၏ အသံက တုန်ယင်နေပေမယ့်လည်း မာနေခဲ့သေး၏။

“ဒီလိုဖြစ်လိုက်တော့ ငါလည်းသဘောပေါက်သွားတယ်။ အေး... ငါ့လူတို့ထိုင်လေ့ရှိသလိုတုန်းမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ဆက်ပေးသွားမှဖြစ်တော့မယ်”

တစ်နေ့တော့ ဒီလိုဖြစ်လာမှာပဲဆိုတာ သိပေမယ့် ရုတ်တရက်တော့ သူမထုန်လှုပ်သွားရပါသည်။

“မင်းတို့ကိုလက်ဆက်ပေးမထားခဲ့ဘူးဆိုရင် ငါဘဝကျား ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမမျက်နှာပျက်ယွင်းသွားရပါသည်။ အမှန်ကိုပြောရလျှင် သူမလက်ထဲထိုင်လိုသေးပါသေး။ အရင်ကတော့ သူမ

အခြေအနေက ကကြီးရုပ်ပုံ၊ ဒေါင်လိုက်ထားလျှင်လည်း၊ ဒေါင်လိုက်၊ အလျားလိုက်ထားလျှင်လည်း၊ အလျားလိုက်နေပေးရုံပဲ ဆိုပေမယ့် ယခုလိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်ခရီးထွက်ပြီးတော့ အမျိုးအစားမတူတဲ့လူတွေရဲ့နေထိုင်မှုကိုတွေ့ရပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနေကြသူများကိုလည်း တွေ့ရ၍ လက်ဘသောကြီး လက်မထပ်လိုသေးပါချေ။

သူမလည်း သူမနှစ်ရွယ်တူများလို လောကအလယ်တွင် ခြေဆန်သွားလာလိုလေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အမြဲခေါင်းပုံနေလာခဲ့သည့်သူမက...

“နတ်တော်လဆန်းကိုးရက်မှ စတင်အသက်က နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်မှာပါ အဘေးတော်ဘုရား၊ ကနဦးကတော့ ထာပို့တွဲလဆန်းပိုင်းမှလို့ သတ်မှတ်ထားပြီးထားလေ။”

သူမက ထူးထူးဆန်းဆန်းစောဒဏ်တက်လျှင် အဘေးတော်ဘုရား၏စူးစမ်းခြင်းကို ခံလိုက်၍ အနေတူသွားပြန်ပါသည်။

“မြစ်တော်လေးက ရာဇလက္ခဏာကို သဘောကျလို့လား။”

ထိုခရီးခွန်းက ရာဇလက္ခဏာရှေ့မှောက်မှာ အမေးခံရတာ

မို့ သူမက ရာဇလက္ခဏာအပေါ် အားနာသွားရပါသည်။
“မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင်စကားဆိုတဲ့အကြောင်းပြောတာပါ။”

“ဘာများခြားနားဦးမှာလဲ မြစ်တော်လေးရယ်၊ တစ်နေ့တော့ ရောက်လာမှာပဲ။ ယခင်ကဆိုရင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်ရပ် မင်းပဏ္ဍာဆက်ကြတာ။ ခုဆို မြစ်တော်က နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီးနေပြီ။ ခံအေး... အဘေးတော်ရဲ့ကျန်းမာရေးကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အာမခံနိုင်လို့ ရက်ရွှေ့ဖို့စဉ်းစားမိတာပဲ။ ပြီးတော့ ရာဇလက္ခဏာအသက်ကလည်း ရှိသေးတယ်လေ။ ရာဇလက္ခဏာ နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ သူ့မှာသားသမီးရှိရမယ့်အရွယ်ကို ရောက်နေပြီ။ ဒါ့အပြင် ယခုကြည့်တော့လည်း မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဖမ်းတော့ဘူးဆိုတော့ လာမယ့်သီတင်းကျွတ်မှာ ဘိသိက်ခံဖို့ပဲ စီမံပါတော့မယ်။”

အဘေးတော်ဘုရား၏စကားသံကို သူမပထမဆုံးကြိမ်အဖြစ် မနှစ်မြို့နိုင်ဖြစ်သွားရပါသည်။ ရာဇလက္ခဏာကိုလှမ်းကြည့်တော့ အမိန့်တော်ကို ကောင်းစွာနာခံမည့်လူလိမ္မာတစ်ယောက်နှင့် တူနေခဲ့ပါသည်။ သူမ ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ၊ ဘာများပြန်ပြီး စောဒဏ်တက်နိုင်ဦးမှာလဲ။

“ဘိသိက်ခံရင်... အကြီးတော်ရာထူးစလွယ်တော်နဲ့ အဆောင်အယောင်ပါ အပ်နှင်းမှာမို့ ရာဇလက္ခဏီက အားလုံး အသင့်ပြင်ထားပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ နာခံနေပါတယ် အဘေးတော်ဘုရား၊ ဆက် ပြီးအမိန့်ရှိပါ”

“ဒီကိစ္စဆွေးနွေးဆိုင်ပင်ရန် အနွယ်ဝင်တွေထားလို့ စု စည်းပါ။ မင်းတို့လက်ဆက်ခရုက အမျိုးအနွယ်ဆွဲအနာကတ် လည်း မည်ပေလို့ ဒါကိုပေါ့ပျက်ပျက်လုပ်လို့မရဘူး။ ဒါကြောင့် အစေခံအကြီးအကဲတွေပါကျန် သတင်းမို့ပါ”

“ဒါတွေအားလုံးကို အဘေးတော်ဘုရား နေပြန်ကောင်း မှပဲ စိမ့်သင့်ကြောင်းအကြံပြုပါရစေ အဘေးတော်ဘုရား၊ ယခု အဘေးတော်ဘုရားအသံက တုန်ယင်နေပြီမို့ အနားယူဖို့၊ မနက် ဖြန် သဘက်ခါဆိုလည်း နောက်ကျသေးကြောင်းပါ”

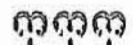
ရာဇလက္ခဏီက အကြံပြုတော့ အဘေးတော်ဘုရား ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။

“အေးအေး... ကဲ! မင်းတို့လည်း ဆိုးပမ်းလာတာ နား ကြဦး”

အဘေးတော်ဘုရားကဆိုတော့ သူမအံ့သြသွားရပါ၏။

သူမစောဒကတက်စဉ်က နားထဲတောင်မဝင်ခဲ့တဲ့ အဘေးတော် ဘုရားက ရာဇလက္ခဏီဆီရဲ့စကားကိုတော့ သိသိသာသာကြီးလက် ခံနေ၍ ရာဇလက္ခဏီရဲ့အငိုနီအဝါကို သူမသဘောပေါက်လိုက် ပါပြီ။

ရာဇလက္ခဏီဟာ အဘေးတော်ဘုရားအပေါ်ကိုတောင် လွှမ်းမိုးနိုင်မှတော့ အနွယ်တော်များကိုပါ လွှမ်းမိုးထားပြီဟု သူမ သဘောပေါက်လိုက်ပါ၏။ ပြီးတော့လည်း ဒါကြောင့် မယ်တော် က ရာဇလက္ခဏီနဲ့သူမကို တွန်းပို့နေသည်ဆိုတာ သဘောပေါက် မိတော့ သူမပို၍ကြောက်ရွံ့သွားရပါသည်။ ဘာကိုလဲဆိုတာ တ ထိကျကျသိပေမယ့် ကြောက်နေမိတာအမှန်ပါပဲ။

အခန်း (၈၅)

ခရီးတပြန်ရောက်ကတည်းက မျက်နှာမရွှင်မလန်းနှင့်
 ဖြစ်နေသောထိပ်ထားလေးကို သအိုဇာ သတိထားမိနေပါသည်။
 သို့သော် ဘာကြောင့်ဆိုတာကိုမူ မမေးဖြစ်သေးပါချေ။ ဘာလို့
 လဲဆိုတော့ ခုစာလော သခင်မကြီးက ထိပ်ထားလေးကို မျက်
 ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်နေ၍ အရောတဝင်မနေရဲခဲ့တာလည်း ပါ
 ပါ၏။ သခင်မကြီးက အစောင့်နှင့်အရှင်သခင်ကြား မိတ်ဆွေလို
 ဆက်ဆံရေးမျိုးရှိတာ လက်မခံနိုင်သူမို့ပါ။ ထိပ်ထားလေးကလည်း
 ဒါကိုသဘောပေါက်နေ၍ သခင်မကြီးရှေ့တွင် သူမအား ရင်းနှီး
 ဟန်မပြခဲ့ချေ။

သို့သော် ဒီနေ့တော့ ထိပ်ထားလေးအား လက်ထပ်ပေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရေးအတွက် အစည်းအဝေးရှိနေ၍ သခင်မကြီးရော သခင်ကြီးပါ အပြင်ထွက်သွားကြ၍ သူမက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ထိပ်ထားလေးစံရာ အဆောင်တော်ဘက်ကို ကူးလာခဲ့ပါ၏။

“ထိပ်ထားလေး”

သူမခေါ်သံကြောင့် ထိပ်ထားလေးက လှည့်ကြည့်လာပါ၏။ သို့သော် အရောင်အဆင်းပေါသည့်မျက်လုံးမျိုးနှင့်ပါ။

“သခင်မကြီးအရာ သခင်ကြီးပါ မရှိကြဘူး”

“သွားကြပြီလား”

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ ဘဏ္ဍကကြီးပါ ပါသွားတယ်၊ ခုအိမ်မှာ မယ်ပရယ် ထိပ်ထားလေးရယ် သအိုဇာရယ်ပဲ နှိတ်တယ်၊ ညနေမှပြန်ရောက်မယ်ဆိုတော့ တကယ့်ကိုလွတ်လပ်ပါတယ်”

သအိုဇာက အားထက်သရောပြောနေပေမယ့် စန္ဒြမာတုလျာ၏မျက်နှာမှာ ထည့်ငြိမ်နေချင်ပါသည်။

“ထိပ်ထားလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ ထိပ်ထားကို သအိုဇာကြည့်တာ ကြာလှပေါ့၊ မျက်နှာက ဖွင့်မသန်းနဲ့ ဘာကြောင့်လဲ”

“မသိပါဘူး သအိုဇာရယ် ရင်ထဲမှာ မပျော်ဘူး”

“မင်းသားရာဇဝက္ခဏီနဲ့ဇက်သက်ဝေရောလား”

“သူ့ကြောင့်လည်းပါတာပေါ့၊ လက်ထပ်တာမထပ်တာက ထိပ်ထားအတွက် ဘာမှခြားနားသွားပေမယ့် ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးပဲ”

“မင်းသားက ချားပါတယ်၊ ပြီးတော့ အရည်အချင်းလည်း ပြည့်ဝတယ်။ တကယ်သင့်တော်လို့လည်း အကြီးတော်တွေက စီစဉ်ကြတာပေါ့ ထိပ်ထားလေးရယ်”

“သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ လေးပင်နေတယ်။ ခါတိုင်းတော့ ပုံမှန်ပုံရိပ်ပေမယ့် အခုလိုခရီးထွက်ဖူးသွားတော့ စိတ်ထဲမှာထစ်မျိုးပဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ထိပ်ထားလေးရယ်၊ သအိုဇာ သိအောင်လည်း ရှင်းပြခမ်းပါဦး”

“ထိပ်ထားလည်း သူများတွေလို လွတ်လပ်ချင်တယ်” တိုက်တိုက်တိုက်တိုကားရလေးပေမယ့် သအိုဇာ နားလည်သွားပါသည်။ အကျွန်းကျနေသလို နေလာခဲ့တဲ့ထိပ်ထားလေးက မိမိကိုယ်မိမိ မြင်သွားပြီထင်ပါရဲ့။

“သူ့နားတွေလိုရယ်မောပြီး ပြောဆိုချင်တယ်။ နေပူကျဲကျဲထဲ လမ်းလျှောက်ပြီး သွားချင်တယ်။ ပြီးတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စားသောက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်စိတ်နဲ့ အပြင်သွားချင်တယ်”

ဘုရား... ဘုရား... ဒီစကားလုံးမှာတော့ သအိုဇာ အံ့ဩသွားရပါသည်။ ထိပ်ထားလေးထံသို့ ဘာကြောင့် ဒီအတွေးတွေ ဝင်လာရတာလဲ။ ထိပ်ထားလေးက သူမထင်ထားတာထက် ပိုပြီး လောကကိုအချိန်တိုအတွင်း မြင်တတ်သွားတာလား။

“ရာဇလက္ခဏီက မငြင်းသင့်တဲ့ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ သိပေမယ့် ဒီအချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ ထိပ်ထားရဲ့ဘဝကို လွယ်လွယ်ပေးရတော့မှာလား”

“ထိပ်ထားလေးရယ်၊ မတွေးကောင်းတာတွေ မတွေ့ပါနဲ့လား”

“ဒီလောက်ကျယ်တဲ့စံအိမ်ကြီးက ထိပ်ထားအတွတ်သိပ်ကျဉ်းသွားသလိုခံစားရတယ် သအိုဇာရယ်။ မွန်းကျပ်လွန်းလို့ ရူးချင်နေတော့တာပဲသိတယ်”

အမှန်တကယ်ပင် စိတ်ပျက်သံနှင့်ဆိုလာတော့ သအိုဇာရင်ထဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

“သအိုဇာ၊ အမှန်ကိုပြောပါ။ ထိပ်ထားရဲ့ဘဝကို တျဉ်းမြောင်းလွန်းတယ်လို့ သအိုဇာထင်နေတယ်မဟုတ်လား”

သအိုဇာက ခေါင်းမညိတ်ခေါင်းမခါဘဲ နေခဲ့ပါသည်။

“နိုင်ငံခြားသားညဉ့်သည်တွေကို လမ်းညွှန်နေတဲ့ကလေး

တစ်ယောက်လောက်မှ အရည်အချင်းမရှိဘူးလို့ ခံစားနေရတယ်။ ကလေးတောင် သူ့ကိုယ်ပိုင် သူ့ရဲ့စိတ်နဲ့ သူ့ဘဝကိုရပ်တည်နိုင်မေးတယ်။ ထိပ်ထားကတော့ ပင်မြိုင်စံဆိုတဲ့စကားလုံးအောက်မှာ အဝတ်အစားတောင် သအိုဇာရွေးပေးတာကိုပဲ ဝတ်နေရတာပါ။ အချိန်တန်တော့ ရာဇလက္ခဏီနဲ့ထိမ်းမြား။ မျိုးရိုးဂုဏ်စောင့်ထိန်းရမယ်ဆိုတဲ့စည်းစာမ်ကြီးနောက်မှာ ကြီးတုပ်ခံထားရတဲ့လူလို့”

ပြောရင်းနှင့် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသော ထိပ်ထားလေးကြောင့် သအိုဇာရင်ထဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ အပျိုစင်လေးမို့ ဒေချစ်မနစ်သက်သူနှင့် ရုတ်တရက်လက်ထပ်ရတော့မည့်အရေးကို စိတ်ထဲကစဉ်းကလျားနှင့် ထွက်ပေါက်ပိတ်နေတာပါလားဟု သအိုဇာ နားလည်လိုက်မိပါ၏။ ထိပ်ထားလေးက ဒီလောက်ကြေညာနေပုံထောက်လျှင် ရာဇလက္ခဏီအား မနစ်သက်ဘူးဆိုတာလည်း နားလည်မိသွားပါသည်။ သို့သော် ဒါက အနွယ်တော် အကြီးအကဲများရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်လေ။ ဘာအဆင့်မှမရှိတဲ့ သူမလိုအဆခံတာ ဘာများပြောင်းလဲနိုင်မှာလဲ။ သို့သော် သူမကတ်နိုင်တာထက်တော့ ရှိပါသည်။ အဲဒါကတော့ ထိပ်ထားလေး စိတ်သက်သာရာရအောင် လုပ်ပေးနိုင်ခြင်းပဲဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

၀၄၆ (၇) ထိပ်ခိုင်

“ထိပ်ထားလေး အပြင်သွားချင်သလား”

မခံမရဲပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်ကြည့်လာသော ထိပ်ထားလေးကြောင့် အားတက်သွားရပါသည်။

“အပြင်လေးဘာလေးသွားလို့က်ရင်တော့ ရင်ခံစားနေရတာတွေ သက်သာပြီး လန်းဆန်းသွားမယ်တင်တယ်”

ဟုအကြံပြုပေးမယ့် ထိပ်ထားလေးဖျော်နာမှာ ညှိုးငယ်သွားရပြန်ပါသည်။

“မယ်တော်က ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး”

“ခွင့်မပြုရင်လည်း ခိုးသွားဇေ၊ ခု သခင်မကြီးမှ မရှိတာ။ သအိုဇာမပြောရင် ဘာမှမသိဘူး။ မယ်ပက ထိပ်ထားလေးရဲ့အဆောင်တော်ထဲ ဘယ်တုန်းက ဝင်မှုဇလို့”

သအိုဇာက မိုက်ရှူးရဲဆန်စွာပြောတော့ ထိပ်ထားလေး စန္ဒြိမာတုလျာ၏မျက်နှာတွင် ဝင်းမသွားရပါသည်။

“အဲလိုလုပ်လို့ရသလား”

“အဟဲ့... ဟဲ့... ပြောသာပြောရတာ မလုပ်ရဲဘူးပဲ။ မိသွားရင်တော့ မလွယ်ဘူး။ မလုပ်နိုင်တိပ်ထားလေးရယ်။ ခိတ်ကူးနဲ့သာ ကျေနပ်နေလို့က်ပီ”

ဟုဆိုတော့ စန္ဒြိမာတုလျာက ကြာရှည်စွာ ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။ စူးရဲသောမျက်လုံးအစုံက ပြင်ပဆီသို့ကျရောက်နေသဖြင့် ဒါက တစ်ခုခုကို အလေးအနက်စဉ်းစားနေတာပါလားဆိုတာ သအိုဇာ သဘောပေါက်လိုက်၍ ပေါက်ကရပြောခဲ့မိပါသော မိမိပါးစပ်မိမိ အပြစ်တင်ရပါတော့သည်။

“စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ် သအိုဇာ၊ တကယ်မလုပ်ရသေးဘဲ စိတ်ထဲတွေ့ကြည့်တာလေးနဲ့တင် သိပ်ကိုစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေပြီ။ ရင်တွေတုန်လာတယ်။ ဘာဖြစ်လာနိုင်မလဲဆိုတဲ့ အကျိုးဆက်ကိုတွေ့လာရတယ်။ အဲဒါတွေ့နေရတော့ စောစောက ဖင်ပန်းမှုသတင် ဘယ်ဆီရောက်မှန်းမသိတော့ဘူး။ ကောင်းပြီ သအိုဇာ။ ဒါကို ထိပ်ထားလုပ်ကြည့်မယ်”

အကြံပေးတုန်းကပေးပြီးမှ တကယ်လက်တွေ့လုပ်ပါတာမယ်ဆိုပြန်တော့ ကြောက်စွဲတုန်မိပြန်တာက သအိုဇာရယ်ပါလေး။

“သအိုဇာ လုပ်ပါ... ထိပ်ထားကိုကူညီပါ”

“မလုပ်ပါနဲ့ထိပ်ထားရယ်၊ သအိုဇာက စကားအဖြစ်ပဲ ပြောလိုက်တာပါ။ အိုးဘားကွဲကုန်ပါမယ်”

“လုပ်ပါနော် သအိုဇာ၊ ကူညီပါ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ထိပ်

ထား ရှားရလိမ့်မယ်။ မောင်ကြီးနားလောကွတီနဲ့လက်ဆက်ရရင် တောင် ပေါ့ပါးတဲ့ဘဝပျော်ရွှင်မှုကိုချပြီးမှ လက်ဆက်ချင်ပါတယ်။ လောကအကြောင်းမသိဘဲ သိပ်တော်တဲ့လူနဲ့လက်ဆက်ရမှာကို လည်း ထိပ်ထားကြောက်လန့်မိပါတယ်။ ကူညီပါနော် သအိုဇာ”

အရှင်သခင်က တောင်းပန်သလိုနဲ့ဆိုတော့ သအိုဇာ ထံတွင် ငြင်းဆန်နိုင်အားရှိရှိလား။ ဖြစ်ကာမှဖြစ်ရော့ လာမည် ဘေး ထိပ်ထားလေးရှေ့ရပ်ပြီး ခြေထောက်မယ်ဆိုသည့်သတို့မိန်းမ က ထိပ်ထားလေးရဲ့ ဝယ်သောမျက်လုံးအကြည့်များအောက်တွင် တဖွားဖွားပေါ်ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိပ်ထားလေး ပျော်လျှင်ပြီးရော့ချိုပြီး...

“နေဦး၊ မယ်ပကို ထိပ်ထားလေး အိပ်စက်နေပြီဆို ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်။ ထိပ်ထားလေးက ညာဘက် လှေကားကဆင်းသွား။ ပြီးရင် ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာစောင့်နေ သအိုဇာ သော့ယူပြီး ဆင်းလာခဲ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့မို့တယ်”

“ဘာလဲ သအိုဇာ”

“အပြင်သွားရင် ငွေကြေးဆိုတဲ့အသံပြောလိုတယ်”

“ရွှေဆိုရင် ငွေမပြန်ဘူးလားဟင်”

“ဖြစ်တော့ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရောင်းတာကတော့”

“ရောင်းရမယ့်နေရာကိုသာ ခေါ်သွားပါ။ ထိပ်ထားလေး ရောင်းချမယ်။ ခေတ်စကားတွေမတတ်ပေမယ့် ရောင်းနိုင်လိမ့် မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်”

“သခင်ခကြီးသိသွားရင်ရော့”

“မယ်တော်မယ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လွန်သွား တဲ့အတွားတော်က ပေးထားတာမို့ပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ရှေးဆရာနည်းဖြစ်နေတယ်၊ ဖြစ်ပါ့မလား ထိပ်ထားလေးရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်”

“ထိပ်ထားလေးအင်္ကျီထူထူဝတ်နော်၊ မိုးရာသီမို့ မိုးတ ပြက်လေတပြက်နဲ့ ထိပ်ထားလေး ဖျားနာတော့မှ အားလုံးမိကုန် ပါမယ်”

“စိတ်ချပါ၊ အင်္ကျီထူထူဝတ်ထားပါမယ်”

ထိပ်ထားလေးက စိတ်အားထက်သန်စွာဆိုတော့ သအိုဇာရင်ထဲ ထိရှသွားချပါသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အူရဲဆိုသည့် အရွယ်ကတည်းက ထိပ်ထားလေးဘေး နေခဲ့ရပေမယ့် ထိပ်ထား လေးက ခုလိုထက်ကြာနေပုံမျိုး တစ်ခါမှတောင်မတွေ့ခဲ့ဖူးလို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

တန်ပါပြီ။ ထိပ်ထားလေးကြောင့် ကြိမ်ဒဏ်ခံရမယ်ဆိုရင်တောင် ထိပ်ထားလေးရဲ့အပြားကြောင့် ထိုက်တန်နေပါပြီလေ။ ထိပ်ထားလေးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှအပြားကိုမြင်ရတော့ သူမရဲ့အကြံပြုချက်က မှန်ကန်သွားပြီဟုယုံကြည်လိုက်ပြီး စားဖိုမှူးမယ်ပအား လိမ်ညာကာ ထိပ်ထားလေးနှင့်သူမက သော့အထပ်ထပ်ကိုကျော်ဖြတ်ပြီး စံအိမ်အပြင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ကြပါ၏။

အပြင်တော့ရောက်လာကြပြီဆိုပေမယ့် သူမတို့ ဘယ်သွားလို့ဘယ်လာရမည်မသိကြပါချေ။ မယ်ပနောက် ရံဖန်ရံခါ ဈေးလိုက်ဖူးသည်ဆိုတာမှလွဲ၍ သူမကိုယ်၌ကလည်း ပြင်ပလောကနှင့် ကင်းကွာလွန်း၍ ထိပ်ထားလေးလက်ကိုဆွဲရင်း ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေရပါသည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ သအိုဇာရဲ့”

“မသိဘူး ထိပ်ထားလေးရယ်၊ သအိုဇာလည်း ဈေးပဲရောက်ဖူးတာ”

“ဒါဆို ဈေးကိုသွားမယ်လေ”

“အဲဒါက ဦးဒီပရိုမှ၊ အဲ... ခုမှသတိရတယ်။ ဦးဒီပမရှိတဲ့နေ့ ကားငှားပြီးသွားတယ်။ ဆိုင်းဘုတ်ပါတဲ့ကားအဖြူရောင်လေးတွေ တက္ကစီလို့ပြောကြတယ်”

“တက္ကစီဆိုတာက အင်္ဂလိပ်လိုခေါ်တာပဲ၊ မြန်မာလိုပြန်ရင် အငှားသားညိုလို့အဲဒီဟာယ်ရတယ်။ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါငှားပြီး သွားရအောင်”

ဟုဆိုတော့ နှစ်ယောက်သားမှာ လွတ်ထွက်သွားမည် စိုးသည့်အလား တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် တင်းတင်းဆွဲလျက် လမ်းကျဉ်းသေးထဲမှတစ်ဆင့် မှန်းဆကာ လမ်းမကြီးအိမ်သို့ ကူးလာခဲ့ပါ၏။

“ဒီနေရာကနေ ငှားရအောင် ထိပ်ထားလေး”

ဟုဆိုပြီး ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် ရပ်လိုက်ကြပြန်ပါသည်။ သအိုဇာက စန္ဒြိမာတူလူကန်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပါ၏။ နေပူရှိန်ကြောင့် ရဲတူတ်နေသော အသားအရေပေါ်တွင် ချွေးစလေးများဟင် တွဲဖို့နေသည်ကိုတွေ့ရပါ၏။ ဟိုမှဒီပြေးလွှားသွားလာနေကြသောကားများကိုငေးပြီး ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာပင် ထိပ်ထားလေးက ပြုံးနေခဲ့ပါ၏။ ထိုအပြုံးက ထိပ်ထားလေးထံမှ ရှားရှားပါးပါးတွေ့ရခဲ့သော အပြုံးမျိုးပါ။

“ကြည့်စမ်းပါဦး သအိုဇာရယ်၊ သွားလာနေလိုက်ကြတာ။ ဘယ်တွေ့သွားပြီး ဘာတွေ့လုပ်နေကြသလဲမဘူးနော်”

“ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် အလုပ်လုပ်ကြမှာပေါ့ ထိပ်ထား”

လေးရဲ့”

“ထိပ်ထားလည်း သူတို့လိုအလုပ်လုပ်ချင်လိုက်တာ”

မိမိရဲ့ဘဝကိုညည်းတွားသံနှင့်ပြောလာသော ထိပ်ထားလေးစကားသံကို သူမရင်ထဲကို နာကျင်စေသည်မှာ အမှန်ပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ထိပ်ထားလေးလည်း အားလုံးနည်းတူ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ။ ဘယ်လိုပဲ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကဖြစ်စေဦးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တစ်ရာကျော်ခေတ်မျိုးမှမဟုတ်တော့ထား။ အလုပ်ရှိမှ ဘဝရှိမယ်ဆိုတဲ့ခေတ်ထဲ ထိပ်ထားလေးလည်း ဘဝရှိချင်ရှာမှာပေါ့။

“သအိုဇာ၊ ဘာတွေငေးခိုင်းနေတာလဲ။ အငှားယာဉ်စီစဉ်တော့လေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ထိပ်ထားလေးက ထိုသို့သတိပေးလိုက်တော့မှ မှတ်တက်ပြီး တွေးချင်ရာတွေ့မိနေသည့်အတွေးများက လွင့်စင်သွားရကာ ငှားဖို့ဟန်ပြင်လိုက်သည်တွင် သူမတို့နား လူငယ်စီး ကားပြာလေးတစ်စီးက ထိုးဆိုက်လာပါသည်။ သအိုဇာက လန့်သွားမိ၍ ခုန်ရှောင်လိုက်မိပါသည်။ ကားကိုပင် လှမ်းမတားရသေးဘဲ ကားက ရုတ်ချည်းပေါ်လာ၍ လျှောခနဲဆိုက်ရပ်လာသည်မဟုတ်ပါလား။

“အမယ်လေးခန့်... လန့်လိုက်တာ”

သအိုဇာက ရင်ဘာထဲကလေးစိကာ ညည်းတွားခိုက်တွင် ကားထဲခါးချပ်လေးနာ ဝုန်းခနဲပွင့်သွားရပြီး ကားပေါ်မှတစ်ရံတစ်ယောက် ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်!”

သအိုဇာအငါအဝင် စန္ဒြမာတုလျာပါ အံ့ဩသွားရပါ၏။ ယုံနိုင်ပါ။ ဒီလောက်ကနွယ်ပြောတဲ့လောကကြီးမှာမှ ခုလိုထိုက်ထိုက်ခိုင်ခိုင် ကြံ့တွေ့ရခြင်းအပေါ် အံ့ဩနေမိပါသည်။

“အမှန်က ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးပါ။ ခုလိုမထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရတော့ စကားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမတင်မသိတော့ဘူး”

သူ့စကားကြီးက ထူးထူးဆန်းဆန်း စန္ဒြမာတုလျာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ စန္ဒြမာတုလျာအငါအဝင် သအိုဇာပါ ထိုစကားလုံးကို ပြုံးနေမိပါသော်လည်း သအိုဇာရင်ထဲ အတွေးတစ်ခုစင်လာပါ၏။ ဒါ၊ ရေခက်ပဲဖြစ်ရမယ်ဟုဖြစ်ပါသည်။

မဖြစ်ပါ။ ဒါ၊ ရေခက်ဖြစ်၍ လုံးဝမရပါဆိုသည့်အတွေးက သွက်ချင်းဝင်ရောက်လာကာ...

“ဒီကလဲ့”

www.burmeseclassic.com

“ကွန်းပလေးပါသအိုဇာ ကျွန်တော်နာမည် ကွန်းပလေးပါ”

သူက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူလို လိုက်ဆိုင်ကလဲ့လဲ့ပြောတော့ နဂိုသဘောကောင်းသည့်သအိုဇာရင်ထဲ အားနာစိတ်လေး စင်လာပါသည်။ သိခဲ့ဖူးသည့်လူမို့ ဒီလိုတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပြန်ဆိုခြင်းအပေါ် ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်လာသူကို သိပ်များစွာပြောသွားပြီလားဟု တွေးမိပါသော်လည်း ထိုသို့မခိုင်းပြန်မတူဘူးဆိုတာကိုလည်း သိနေ၍ ဆက်ပြီး မျက်နှာကိုထင်းကာ...

“ကွန်းပလေး သွားစရာရှိတာသွားပါ။ သအိုဇာတို့လည်း သွားစရာရှိသေးတယ်”

“ကျွန်တော် သွားစရာမရှိပါဘူး။ သက်သက်ကို ရက္ခာရံအိမ်ထက်လာတာ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်စေ့ရတာပဲ”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

“ပုဂံကပြန်ရောက်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော်ရှာဖွေတော်ဖွင့်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်ဖွဲ့ကြောင့် ထင်ပါနဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ ရှာတွေ့တယ်။ အိမ်ကိုပဲတွေ့တာပါ။ လူကိုတော့ အရိပ်တောင်မမြင်ရဘူး။ နတ်မြတ်တွေက ကျွန်တော်ကိုမကြည့်နိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း ခုလိုဆုံပေးခဲ့တာပါ”

“ဒီမှာ အသင်၊ အသင့်စကားတွေက ထိပ်ထားလေး အပေါ် ခိုင်းလွန်းနေပြီ”

“ဈာ!”

မြန်မာစကားဆိုပေမယ့် နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားရပါ၏။ သူ့စကားက ဘာများမှားသွားလို့လဲ။ မယဉ်ကျေးတဲ့အသုံးအနှုံးမျိုး ငါသွားလို့လားဟု ထပ်ပြီး မိမိစကားအပေါ် စဉ်းစားပေမယ့် အတွေးမပေါ်ပါချေ။ သေချာပါတယ်။ သူ့စကားထဲတွင် ရိုင်းစိုင်းသည့်အဓိပ္ပာယ်မျိုး လုံးဝမရောယှက်ပါချေ။

“ထိပ်ထားလေး လာပါ။ သွားရအောင်။ ကားက ရှေ့မှာမှငှားမယ်”

ဟုဆိုကာ သအိုဇာက စန္ဒြိမာတုလျာ၏လက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်သွားဟန်ပြင်တော့ စန္ဒြိမာတုလျာက သူ့ကိုအားနာသလို ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ တဒင်တော့ အကြည့်များအောက်တွင် ပဗ္ဗုပြန်ကိုမေ့လျော့နေခဲ့ပေမယ့် ရုတ်ချည်းပင် သတိလေးပြန်ဝင်လာပါသည်။ လိပ်စာလေးတစ်စွန်းတစ်စ သိထားရှိမျှဖြင့် အသည်းအသန်ပင် အားကြီးမာန်တက် လိုက်ရှာခဲ့ရပြီး အရိပ်လေးကိုပင် သွေ့ခွင့်မရသည့်အခြေအနေမှ ခုလိုတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ဆုံသွေ့ရပြီးမှတော့ သူလွယ်လွယ်နဲ့ လက်လွတ်မခံချင်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ထိုကြောင့်ပင် သအိုဇာနှင့်သူမချေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။

“တစ်နေရာရာသွားမလို့မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ဖို့ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော့်ကားပေါ်တက်ပါ”

“ရပါတယ်၊ မတက်ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ သူမ၏လက်ကိုဆွဲပြီး သွားနေသောသအိုဇာ၏ရှေ့တွင် ဆက်လက်ပြီးပိတ်ရပ်ကာ...

“ကျွန်တော့်ကားကိုငှားပါ”

ရှုတ်တရက်ပြောချလိုက်သော သူ့စကားလုံးများကြောင့် ခြေလှမ်းများ တုန်ဆိုင်သွားပါသည်။ ကားကိုကိုယ်တိုင်ငှားခဲ့ဖူး၍ အကျပ်ရိုက်နေရသောသအိုဇာအတွက် ခရံကန်အသင့်ကြာအသင့်ဖြစ်သွားရသည်မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ထိုသို့လုပ်၍မရမှန်း သိနေပါ၏။ ဇွတ်တရွတ်နိုင်ပြီး စကားကိုအဆင်ပြေမပြောသော ထိုလူ၏မျက်လုံးများက ထိပ်ထားလေးအပေါ် ရင်းနှီးသွန်းတာကိုလည်း မကြိုက်ပါ။

ဘယ်အနွယ်ဝင်ပြီး ဘယ်ကဇာတ်ခန်းသီလူကိုလည်း ထိပ်ထားလေးလို တော်ဝင်မျိုးနွယ်က အဆရာမဝင်သင့်ဟုလည်း တွေးမိတာကြောင့်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုလူ၏မိတ္တူပုံအနောက်တို

လိုက်ငါ့ချင်နေသည့်မိမိ၏စိတ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် အပြစ်တင်လိုက်မိပါသည်။

“သအိုဇာက ဘာလို့ ကျွန်တော့်အပေါ် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာလဲဗျာ”

သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကြိုမတွေ့ထားတဲ့စကားလုံးကို ပြောချလိုက်ပစ်မိပါ၏။ သူ့စကားလုံးကြောင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ချဲ့ခြေလှမ်းတွေမှာ ရပ်တန့်သွားရပါ၏။ သူ့အားတက်သွားရကာ ဆက်ပြီးပြောပြနိုင်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အငှားကားမောင်းသူတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ပေးပါ”

“သင်က ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဗျာ”

ဝင်မှတ်ထားတဲ့မေးခွန်းကြောင့် သူ့ဘာပြန်ဖြေ၍ဖြေရုန်းဆင်ခြစ်ထွာချပါသည်။ သေချာပါပြီလေ။ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က နှလုံးပြောသလို ဟန်ဆောင်နေခြင်းမျိုးမဟုတ်ပါ။ ငြီးတော့ မသံသကံာ်ဖြစ်နေသော ထိုမျက်လုံးများက မိမိကိုယ်ကို အားကိုးပြီး ပြင်ပသို့မသွားလားဖူးမှန်းသိသာနေပါသည်။ ထိုသို့သိလိုက်သော ထိုအမျိုးသမီးများအပေါ် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားလာ

မိပါသည်။

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်တဲ့လူမှန်းသိရအောင် ကျွန်တော် နဲ့သွားလာကြည့်ပါ။ ဒီကထိပ်ထားလေး ဘေးမသီရန်မခအောင် ကျွန်တော်က စောင့်ရှောက်မှာမို့ပါ”

ဟုဆိုတော့ သအိုဇာက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှသူ့ကားကိုကြည့် လိုက်၊ သူမဘေးမှထိပ်ထားလေးကိုကြည့်လိုက်၊ သူ့အားကြည့် လိုက်လုပ်နေပြီး ဖြတ်သွားဖြတ်လာပြေးလွှားနေကြသောကားများ အားကြည့်ပြီး...

“လူကောင်းဖြစ်ပုံတော့ ရပါတယ်၊ ဒီနေ့တော့ ပထမ ဆုံးနေ့မို့ အခက်ရှိနေတော့ သွားကြပါစို့ထိပ်ထားလေးရယ်”

ဟုဆိုတော့ သူထခုန်ချင်မိသွားပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်မိ သည့်သူ့အဖြစ်ကိုလည်း ရယ်ချင်မိပါ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကိုအသုံးပြုတော့မည်ကိုသိပေမယ့် ဝမ်းသာနေမိပြန်ပါသည်။ အသုံးချခံချင်နေမိပါသည်။ သူ့ဘယ်တုန်းကမှ မထင်မှတ်ထားမိ ခဲ့သည်က အမျိုးသမီးများကို ကားကြိုစီးရန် ခုလို ခခယယခေါ် ရလိမ့်မည်ဆိုတာပါပဲ။ ပြီးတော့ ခုလိုခေါ်လျှင်လည်း ခက်ခဲမည် ဟု သူမတွေးဖူးပါချေ။ ပြီးတော့ ခက်ခဲစွာလုပ်ပြီး အောင်မြင်သွား ချိန်တွင် ယခုလို ရင်ထဲကြည်လင်သွားလိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်

မှတ်ခဲ့ဖူးပါချေ။

“အသင် ဘေးမသီရန်မခ ခေါ်ဆောင်ရမယ်နော်”

သအိုဇာက ရိုးသားစွာဆိုတော့ သူကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ် ပြဖြစ်ပါသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သအိုဇာကိုခင်မင်မိပါသည်။ သအိုဇာလို စေ့စပ်သူမျိုး သူမအနားမှာရှိနေသည်ကို သူ့ကျေနပ် နေမိသည်။

သူ့က ကားနားသို့အပြေးရပ်ကာ သူမတက်ရန် ကား တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ စကားအတိုင်း သူက အငှားကား မောင်းသူမို့ နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုတစ် ချက်မျှသာခိုးကြည့်ပြီး ကားပေါ်တက်သွားသောသူမရဲ့ညင်သာမှု ကြောင့် သူ့ရင်ထဲ လမင်းအစင်းတစ်ရာ ဖြတ်သွားသည့်အလား အေးချမ်းသွားရပါသည်။

သူမမျက်နှာလေးကို ကားမောင်းရင်း နောက်ကြည့်မှန် ပုံတစ်ဆင့် ငေးမောရသည်မှာလည်း အမောပင်ဖြစ်သည်။ ဘယ် အချိန်ကြည့်ကြည့် အေးချမ်းနေသောသူမရဲ့မျက်နှာက ဘာမာန် ဟန်မှမရှိပါဘဲနှင့် သူ့နှလုံးသားကိုညှို့နိုင်လွန်းပါသည်။ ဘာစကား ပုမှဆိုသောသူမရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးများက သူ့အားအမိန့်ပေးနေသည် ဟု ထင်ပါသည်။ သူမဘာလိုအပ်သလဲဆိုတာကိုကြည့်ပြီး အလို

လိုဖြည့်ဆည်းပေးချင်နေမိပါသည်။ ပြင်ပသို့ငေးနေသောသူမက အာခြောက်နေသည်ထင်၍ ရေသန့်ဘူးအသစ်တစ်လုံးအား ဆွဲယူကာ ကားမီးပွိုင့်မိနေစဉ် သူမအားလှမ်းပေးပါ၏။ အထိပွယ်က သူမကိုပေးခြင်းပေမယ့် အဆင့်ကျော်ရာကျမည်စိုး၍ သအိုဇာထံသို့သာ လှမ်းပေးပါသည်။

“ဘာလဲ”

“ရေလေ၊ သောက်လို့ရပါတယ်”

“ခွက်မပါဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်သောက်မှာလဲ”

ထိုစကားကို ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သူမင်တက်နေမိပါသည်။ သူတွေ့ဖူးသမျှတော့ ခွက်မပါလည်း ဘူးလိုက်မော့ချနေကြသည်လေ။ သို့သော် သူပြုံးမိပါ၏။ အင်မတန်သိမ်မွေ့သော သူမက ဘူးလိုက်မော့မချတတ်ဘူးထင်ပါရဲ့ဟု တွေးမိပေမယ့် ရေသန့်ဘူးကို ဘူးအလိုက်မော့မသောက်တတ်သည်ကိုဖြင့် ဒါပထမဆုံးကြုံဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိုသို့ကရိုကထနိုင်ခြင်းကို သူမ ရှားမိုက်စွာ ပျော်ရွှင်နေမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကားက မီးပွိုင့်မှလွတ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တာဝေးပြေး အပြေးသမားတစ်ယောက်လို ခပ်မှန်မှန်မောင်းပြီး မိနိမတ်တစ်ခုရှေ့တွင်ရပ်ကာ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး

သောက်ရေခွက်တစ်လုံး ဝယ်ရပြန်ပါသည်။ သူ့ကိုသိနေကြသော အရောင်းဝန်ထမ်းအချို့က သူ့အားတစ်ခိုင်းတစ်ခင်း အကဲခတ်နေကြပေမယ့် သူမတော့ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ လည်ချောင်းခြောက်နေပုံရသောသူမရဲ့မျက်နှာလေးကသာလျှင် သူ့အား အရာရာရဲ့ဝံ့စေခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ထောင့်ငါးရာပါ”

လာဘ်များကောင်းလေရောသလားဟုပြုံးပြီး ငွေထောင့်ငါးရာကို အိတ်ထဲမှထုတ်ကာ ကျသင့်ငွေကိုရှင်းတော့ ထိုမိန်းကလေးက...

“ဟို... ကွန်းပလေးမဟုတ်လားဟင်”

သူပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ထိုအပြုံးကို ထိုမိန်းကလေး သဘောပေါက်သွား၍ ချက်ချင်းပင် ကောင်တာမှပြေးထွက်ကာ အိတ်ထဲတစ်စုံတစ်ခုကိုနှိုက်လိုက်ပါသည်။ သူ့ရဲ့အတွေ့ကြုံအရ သဘောပေါက်နေရပါ၏။ ဒါ သူ့အားလက်မှတ်ထိုးပိုင်းမှာပေါ့။ ပရိသတ်ကိုမလေးစား၍ မဟုတ်သော်လည်း အလကားနေရင်း လူအိုလာလျှင် သူမနှင့်တွေ့ရချိန်လေး ပွန်းပဲ့သွားမည်စိုးသောကြောင့် လစ်ပြေးရန်ကြိုးပမ်း ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးထွက်

www.burmeseclassic.com

ခွဲချိန်မှာတော့ ထိုမိန်းကလေးက အပြေးလိုက်လာကာ လက်မှတ် ထိုးခိုင်းပြီး မိတ်ဆက်နေသေးသဖြင့် သူ့ကစကားပြန်ပြောတာ လက်မှတ်ထိုးပေးနေရပါသေးသည်။ သာမန်အချိန်ဆို သူက သူ့၏အမာခံပရိသတ်များနှင့် တရင်းတနှီးရုံချင်ပါသေးသည်။ ခုတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာက အရေးကြီးနေ၍ ထိုမိန်းကလေးအားတောင်းပန်ကာ ကားထဲပြေးဝင်ရပါတော့သည်။ သူ့စိတ်ချမ်းသာမိပါ၏။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကိုချစ်သောပရိသတ်က သူ့ရဲ့အခတ်အစားကိုနားလည်ပေးသည့်အတွက်ကြောင့်ပါ။

“အသင်က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ထဲကထင်တယ်”

သဒ္ဓါတက ထိုသို့ပြောတော့ သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လက်ထဲမှရေခွက်ကိုသာ ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ သူဟာ ဘယ်လိုလူမှန်းတောင်မသိတဲ့သူမတို့က ဒီလိုထင်တာမဝန်းပါဘူးဟု ရင်ထဲတွေးမိလိုက်ပါသည်။

“ကဲ! ပြောပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်တိုင်းပဲအေးရမှာလဲ”

သူကမေးခွန်းထုတ်တော့ နှစ်ယောက်လုံး ပြန်မဖြေကြပါဘဲ ကာစီယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍သာနေကြပါ၏။ ဒါကို လူရည်လည်သောသူက သဘောပေါက်မိပါသည်။ ထိုသို့ သဘောပေါက်မိခြင်းအပေါ်လည်း အံ့သြရပါသည်။ ဒီလိုတို့ဆက်

ထွန်းကားလာတဲ့အိုင်တီခေတ်ကြီးမှာ ကွန်ပျူတာကိုမသိတာလည်း အံ့သြပြီး ခုလိုအပြင်ကို တစ်ခါတစ်ရံမှ ထွက်ဖူးပုံမရတဲ့မျက်နှာများကိုပိုင်ဆိုင်ထားသူများကိုလည်း အံ့သြမိပါသည်။

ထိုနှစ်ယောက်က အသက်ရှိမှ သူ့နှင့်မတိမ်းမယိမ်း နှစ်ယလှိုသုံး နှစ်ယလှိုလေးပေါ့။ ဒီလိုလည်ပတ်လို့ကောင်းဆဲ၊ စူးစမ်းလို့ကောင်းဆဲအငွယ်မှာ သူမတို့က ဘယ်နားကျန်နေရစ်ကြ သူတွေလဲ။ ဒီအကြောင်းကိုသာ ထင်ရှားနိုးကိုပြောပြလို့တော့ ထင်ရှားနိုးလိုလက်တွေ့သမားမျိုးက ယုံမည်မဟုတ်။ နဝင်းဆိုပါက ဘယ်ခေတ်ကလေးနန်းမသိဟုပြောမှာ ဧကံပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက ကိုသို့မိန်းကလေးကိုမှစိတ်ဝင်စားမိခဲ့လေပြီ။ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဝင်စားရုံပဲမဟုတ်ဘူး။ သူမနဲ့ဆိုပြီးနေကပ်ပိုင်းကစလို့ သူမက သူ့ကိုခိုးဆိုးနိုင်သွားတာပါ။ သူမကလွဲရင် ကျွန်ကူထွိယများဟာ သူ့အတွက် ဆန်ကွဲနှင့်ပွဲများသာဖြစ်သွားရပါပြီ။ အမှန်ကန်ဆုံးနဲ့ ကမ္ဘာ့လင်းဆိုးပြောရမယ်ဆိုရင် သူ့ရင်ထဲက သူမကိုလေးလေးပျက်နက်ချစ်နေမိပါပြီ။

“ကားခတယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

ထူးဆန်းသောမိန်းကလေးများက သူ့မျှော်လင့်မထားသောစကားလုံးကို ထပ်ဆိုခဲ့ကြပြန်ပါသည်။ သူကလည်း ချော်

လဲရောထိုင်ပင်... .

“ခရီးအကွာအဝေးပေါ် မူတည်တယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ သအိုဇာက သူ့အားတစ်ခုခုပြောလိုဟန်ရှိသည်ကို ရိပ်မိသဖြင့်... .

“အကူအညီတောင်းချင်ရင်ပြောပါ။ ကျွန်တော်တတ်နိုင်ရင် ကူညီမယ်လေ”

မာနခဲလေးများမို့ စကားတန်ဆာဆင်ကာ ပြောလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေမယ့် သူမသာလှိုအပ်မယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်ပေးရမေးရ လုပ်ပေးမည့်အခြေအနေမျိုးပါ။

သအိုဇာက အပြောရခက်ပုံမျိုးနှင့် စန္ဒြမာတုလျာအားကြည့်နေပါသည်။ ပြီးတော့ စန္ဒြမာတုလျာက သူ့အားမျက်နှာပူနှင့်ကြည့်နေ၍ သူ့အားထလိုအားမရဖြစ်ရပါသည်။ ပြောလိုက်စမ်းပါ။ မင်းမှာဘာအခက်အခဲများရှိနေလဲ။ ပြောလိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီလိုစိတ်ရှုပ်ခံမနေနဲ့။ ပြောလိုက်ပါ စန္ဒြမာတုလျာရယ်။

“ဟို... . ဟိုလေ... . ဟို”

အပေါ်အပါးများသွားချင်လို့ ပြောရခက်နေတာလားဟု ပင်သံသယဝင်မိပါသည်။ စကားတစ်လုံးကို နှုတ်ခမ်းဖျားနဲ့ ထပ်နေသောသူမကို အားမလိုအားမပြုမိပါ၏။ သို့သော် ထိုပုံပန်းလေး

နင့်သူမကို အချစ်ထုံးနေမိပြန်ပါသည်။

“ရွှေ... . အဲ... . ရွှေ”

“ရွှေတာဖြစ်လို့လဲ”

သူကထပ်မေးတော့ သအိုဇာက လည်ချောင်းရှင်းပြီး

“အသပြော... . အဲ... . ငွေ... . ငွေလိုတယ်လေ၊ ထိပ်ထားလေးနဲ့သအိုဇာက ငွေကိုင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟ့!”

သူအံ့ဩသွားရပါသည်။ ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့ ငွေမမကိုင်ဖူးသေးဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလားဟုပင် သံသယဝင်ပြီးကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သူမပုံက သိပ်ကိုရိုးစင်းလွန်းသောကြောင့် သူ့ကိုယ်၌ပင် မေ့မိခဲ့ခြင်းရ၏။ သို့သော် ငနက်ဆုံးတွင် သူမမျက်လုံးများကြောင့် အရာအားလုံးကို ဇွတ်မှိတ်ယုံကြည်သွားမိပြန်ပါသည်။

“ငှေ့! ယခင်ရော ယခုရော ရွှေက ငွေဖြစ်လွယ်တယ်ဆိုတာ သိမှတ်ဖူးပါတယ်”

“အဲဒီတော့”

“သအိုဇာတို့ ရွှေရောင်းချင်တယ်”

သူ့ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူမလေး အပြောရခက်နေတာမိကျားလုံးလား။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဒါလေးပြောဖို့ကို ခက်ခက်ခဲခဲဖြစ်နေလို့ပါ။ ဟဲဟဲ... ကဲ! ပြော၊ ငွေဘယ်လောက်လိုသလဲ”

ဟုဆိုတော့ စန္ဒြမာတုလျာက ခေါင်းမှအရာတစ်ခုကို ဖြုတ်ပြီး သူ့ထံပေးပါသည်။ အရည်ကောင်းသောကျောက်စိမ်း နှင့်ရှေးစိန်ပွင့်လေးများ မြှုပ်ထားသည့်ရွှေဘီးတစ်ချောင်းဖြစ်ပါ သည်။

“ဒါဆိုဘယ်လောက်ရမလဲ”

ရိုးသားလွန်းတဲ့သူမကို တဒင်တော့ မှင်တက်ခွာကြည့် မိသွားပေမယ့် သူမလက်ထဲမှဘီးခုံးလေးကို ယူကာကြည့်လိုက် ပါသည်။ ရတနာအကြောင်းနားမလည်သောသူငယ်လျှင် ထိုပစ္စည်း က သိပ်ကိုတန်ဖိုးကြီးမှန်း ရိပ်မိပါသည်။ ဒါကိုသိပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူမအပေါ်စိတ်ပူသွားရပါသည်။ ဒီနေရာမှာသာ သူမဟုတ်သော သာမန်အငှားယဉ်မောင်းတစ်ယောက်သာဆိုပါ လျှင် သူမအခြေအနေကို သူမတွေ့ရုံတော့ပါချေ။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒါကိုရောင်းမှာလဲ”

“လည်ပတ်ရအောင်လေ၊ အ... အဲ... ငွေဆိုတာ လိုတယ်ဆိုလို့ပါ။ စန္ဒြမှာလည်း အဲ... ရပါတယ်၊ ဒါကိုရောင်း

လို့ရမယ့်နေရာကိုသာပြောပါ”

“ကျွန်တော်က ရွှေတွေ့လည်း ဝယ်စုတတ်တယ်”

ဟုသာပြောချလိုက်ရပါတော့သည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ ငွေ တိုအလကားပေးရင်လည်း ငှားမည့်သူမျိုးတွေမဟုတ်၍ သူကထို သို့ပြောလိုက်ခြင်းပါ။ သူက ထိုကားကိုအလွယ်တကူပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဆုံမျက်နှာပေါ်တွင် စိတ် သက်သာရာရသွားခြင်းများ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“အဆင်သင့်လိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ အသင်က ရတနာကုန် သည်လား”

သဒ္ဒါဇာရဲ့အေးခွန်းက ငေါ့ခါးလေးဆိုပေမယ့် သူ ဟက် ခနဲရယ်မိလိုက်ပါသည်။ သူက ရတနာကုန်သည်တဲ့လား။ ဒီကား လုံးကို စိတ်ကူးထဲမှာတောင် တွေးမကြည့်ဖူးတာအမှန်ပါ။

“အဲဒါ ဘယ်လောက်ရမလဲ”

“တကယ်တော့ ဒါကို ကျွန်တော်မဝယ်နိုင်ဘူး”

သူက ညစ်ကွယ်ကွယ်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက ဉာဏ်လေးကူမိမှ သူမနဲ့ရေရှည်တွေ့ ပို့ဖြစ်နိုင်မှာလေ။ သူမတို့မမြင်ရတဲ့အိမ်အိုကြီးတို့ ငေးကြည့်နေရ သည်မှာ စိတ်ကုန်လှပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လောက်ကြီးများတောင် ထန်မိုးမြင့်နေလို့လဲ”

“မြင့်တယ် များတယ်၊ ဒါကိုရောင်းပြီး နိုင်ငံခြားကို ရှေ့ပင် ထွက်လို့တောင်ရတယ်”

“ရှေ့ပင်... ဘာလဲ အဲဒါက”

“ရှေ့ပင်ဆိုတာ ဈေး... ဈေးငယ်တာကိုပြောတာ မဟုတ်လား”

စန္ဒြာမာတုလျှာက ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောပြန်တော့ သူ့သဘောကျသွားပြန်ပါသည်။ နည်းနည်းခွကုပေမယ့် ဒီလောက် ဆို မဆိုးဘူးဟူသောအတွေးကြောင့်ပါ။

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုဗျာ၊ တွန့်တော်က အရမ်း လည်းမချမ်းသာတော့ တစ်နေ့ကို နည်းနည်းဆီပေးပြီး ဝယ်မယ် ဗျာ။ အဲလိုဆိုရင်ကော ရောင်းမလား”

ဟုဆိုတော့ အနည်းငယ်တွေငွေသွားကြ၍ သူ့ရင်ထဲ မတင်မကျခံစားရပါသည်။ ပိုကောင်းအောင် ကြံလိုက်တာမှ ဆိုး ကုန်ပြီလား။

“နည်းနည်းစီပေးတာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ငွေငိုကို သခင်မကြီးတွေလို့မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သအိုဇာဘိုက ဘယ်အချိန် မှအပြင်ပြန်ထွက်ရမယ်ဆိုတာလည်းမသိဘူး။ အကယ်၍ ထွက်

ဦးတော့ အသင့်တို ဘယ်လိုလုပ်တွေ့နိုင်တော့မှာလဲ။ ဒီလောက် လူများနေတာ”

ဟုဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲ လှစ်ခနဲအကြံတစ်ခု ရသွားပါ သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မတို့အား ဘာမှမပြောတော့ပါဘဲ ကမ္ဘောဇ ဘဏ်သို့သာ ဦးတည်လိုက်ပါသည်။ ကမ္ဘောဇဘဏ်သို့ရောက် တော့ သူ့က ကားကိုသင့်တော်သည့်နေရာတွင်ရပ်ပြီး သူ့မတို့နှစ် ယောက်ကို ကားပေါ်မှာပင် ထားပစ်ခဲ့ကာ ဘဏ်ထဲမှငွေထုတ် ပြီး သူ့မတို့ထံသို့ ငွေသုံးသိန်းပေးလိုက်ပါသည်။ သူ့အပြုအမူက မြန်မာ့လူ့စံနှုန်းနှင့် သူ့အားကြောင်စိစိကြည့်နေကြသောမျက်လှေ များကို သူ့ကတစ်ဖန် လျှစ်လျူရှုပြန်ကာ ဖုန်းဆိုင်သို့မောင်းနှင် လိုက်ပြန်ပြီး ဟန်းဆက်နှင့်ဖုန်းကို ဝယ်လိုက်ပြန်ပါသည်။ ဟိုနှစ် ကောင်သိသိရင်တော့ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲဆိုပြီး အပြစ် တင်ဦးမှာမထွဲဝင်။

“အသင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

သအိုဇာက မေးပေမယ့် သူကဆက်မပြောပါဘဲ ‘ဗိုက် ဆာနေပြီလား’ဟုပင်ပြောကာ မိမိစိတ်ကြိုက်ပင် စားသောက်ဆိုင် သို့ဦးတည်လိုက်ပြန်ပါသည်။

စားသောက်ဆိုင်သို့ရောက်တော့ သူ့ကိုသိနေသူများ

ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေကြပါသည်။ မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်လျှင် အနေရှင်းသည့်သူက ယခုအချိန် သတင်းထောက် တစ်ယောက်ယောက်တွေသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိပါသော်လည်း သူမ နှင့်အတူ ဒီလိုတွေသွားချင်မိသည့်စိတ်ကတော့ ထိန်းချုပ်လို့မရ ပါချေ။

မီးနူးစာအုပ်လေး ပေးလိုက်ပေမယ့် အရာအားလုံးကို ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေသည့်အတွက်ကြောင့် သူကပဲ ဟင်း များကို စိတ်ကြိုက်မှာလိုက်ပါသည်။ စိတ်ကြိုက်ဆိုပေမယ့် သူမ ကြိုက်လောက်သည့်အရာများကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

“စန္ဒြေသီတာတွေနဲ့ သိပ်ကိုပြားခြားနားပါတယ်။ အခု လို ဒီကမောင်ကြီးနဲ့သွားလာတော့မှ စန္ဒြေဘဝက သိပ်ဘိုကဉ်း ပြောင်းနေမှန်းသိလာတော့တယ်”

မောင်ကြီးဆိုပါလား။ ဒါက ဘယ်လိုအသုံးအနှုံးလဲ။

“ကျွန်တော်လည်း မှတ်စရာလော့လာစရာတွေ သိပ်ကို လိုအပ်နေကြောင်း စန္ဒြေမာတုလျာနဲ့တွေ့တော့မှ သိလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့တတွေက မတူညီတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကတွေလို့ ထင် ပါတယ်”

“မတူညီတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်”

သူနှင့်စန္ဒြေမာတုလျာတို့ စကားလက်သံကျနေကြပေမယ့် သအိုဇာကတော့ သူမတို့စကားပိုင်းထဲပါမလာဘဲ အတိုအပြတ် လေးတွေဝတ်ထားသောမိန်းကလေးများနှင့် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ စားထိုက်များ။ အများသူငါ စားပွဲပေါ်မှစားသောက်ဖွယ်ရာများကို သာ ငမ်းစနေခဲ့ပါသည်။

“တူနဲ့တော်က ဒီနိုင်ငံနဲ့သိပ်ကိုဝေးတဲ့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ က လာတာပါ”

“အင်္ဂလန်က ဟုတ်သား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ စာပေနဲ့စပ်ပတ်ရတဲ့ စန္ဒြေမာတုလျာ သိ မယ်လို့ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဥဒရာပတိုက်သားပဲ။ ဒါဆို သင်က တိုင်းတစ်ပါးသား ပါလား”

“အဖေကတော့ မြန်မာလူမျိုးအစစ်ပါ။ အဖေကတော့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသားပါ”

“ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဒီခေတ်က အဲဒီလိုလူမျိုးခြားနဲ့လည်း လက်ဆက်လို့နေပြီလား”

အမှတ်မထင်ကြားလိုက်ရသောစကားဆိုပေမယ့် သူမ

အံ့သြသွားရပါသည်။ စန္ဒြိမာတုလျာရဲ့အတွေးက ဘယ်လိုအတွေးလဲ။ တကယ်ပဲ သမိုင်းတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးတဲ့မြန်မာလူမျိုးအစစ်လား။ နန်းဆန်တွဲမိန်းကလေးပဲလား။ တကယ်ပဲ သူ့အတွေးထဲက မြန်မာဆန်လွန်းတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ယခုတွေ့နေရတာလား။

သေချာတာကတော့ စန္ဒြိမာတုလျာဟာ သူ့တွေ့ဖူးတဲ့မိန်းကလေးများနှင့် လုံးလုံးကွဲပြားခြားနားနေတာပဲဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကဖြည်းဖြည်းနားလည်လာရပါသည်။ စန္ဒြိမာတုလျာနဲ့ပတ်သက်ချင်လျှင် ရှေးစာပေနှင့်အသုံးအနှုန်းကို ပြန်လေ့လာရမယ်ဆိုတာပေါ့။ မြန်မာစာပေတောင် ဒီလောက်လေ့လာထား၍ ဒီလိုမြန်မာတစ်ယောက်အစစ်ကြီးလိုပြောနိုင်နေတာပါ။ တကယ်လည်း မြန်မာပြည်တွင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသူမဟုတ်၍ စန္ဒြိမာတုလျာ၏စကားလုံးအသုံးအနှုန်းများက သူ့အတွက်ခက်ခဲစေတာအမှန်ပါ။ သို့သော် ရင်းနှီးနေသောနုလုံးသား၏ ကူညီထောက်ပံ့မှုနှင့် စန္ဒြိမာတုလျာကို သူ့နားလည်နေမိပါသည်။

- “ဘာလို့လဲ၊ အရင်တုန်းက မရလို့လား”
- “မရတော့မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေက အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းရမယ်လေ”
- “ကျွန်တော့်ကို စိတ်တတ်ကူအောင်မပြောပါနဲ့လား စန္ဒြိ

မာတုလျာ။ ဒီခေတ်ကြီးက လူမျိုးရေးခြားတဲ့ခေတ်မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ အဓိကနားလည်မှုသာ အရေးကြီးဆုံးပါ”

“နားလည်မှု! . . . ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးသလောက်ကို တွေးခေါ်ကြည့်ရင်တော့ ကွန်းပလေး၊ အဲ . . . ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းမသိတော့ပါဘူး”

“ရပါတယ် အဆင်ပြေသလိုခေါ်ပါ”

“ကိုရင်လို့ပဲခေါ်မယ်လေ၊ ကွန်းပလေးလို့ခေါ်လည်း နှုတ်က ရိုင်းသယောင်ပြုလို့ အဆင်မချောလှဘူး။ သက်တူရှယ်တူ မတိမ်းမယိမ်းပဲလို့ခန့်မှန်းမိလို့ ကိုရင်လို့ပဲခေါ်ပါမယ်”

“ကျွန်တော်နှစ်သက်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ အိတ်ထဲမှဖုန်းကိုထုတ်လိုက်ပြီး သူမထံ ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ယူလေ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဒါက ရွှေရောင်းတဲ့အထဲက ဖြတ်ထားတာမို့ စန္ဒြိမာတုလျာရဲ့ပစ္စည်းပါ။ ဒါကြောင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ယူပါ”

“ဒါကဖုန်းပဲ၊ ဘာကြောင့်ပေးတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုလိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ ခေါ်ပါ။ ဥပမာ ခုလို အပြင်ထွက်ချင်တဲ့အချိန်မျိုးပေါ့။ အခြားကားတွေနဲ့အသွားပါနဲ့။ လူတွေက အမျိုးမျိုးရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့်ပါ။”

“အားနာဖို့တော့ အရမ်းကောင်းနေပြီ”

“အားမနာပါနဲ့ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီစာနဲ့ဆိုင်ရဲ့ကုန်ကျ ငွေကို စန္ဒြိမာတုလျာတို့ပဲရှင်းရမှာမို့ပါ။”

သူ့စကားကြောင့် ပြုံးသွားသောသူမရဲ့အပြုံးလေးက သူ့ ရင်ထဲ အေးမြစေပါသည်။

“တူ... တူ...”

ထိုစဉ် သူ့ဖုန်းက မြည်လာ၍ သူကဖုန်းကိုဖွင့်ကြည့် လိုက်ရာ မပုံထံမှဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကုန်ကိုမကိုင်ဘဲ ဝိတ်ချပစ် လိုက်မိပါ၏။ အသံသွင်းရန်ကိုစွန့်နေသည့်ခေ့။ သို့သော် ဘာ ကိစ္စပဲရှိရှိ အရာအားလုံးကိုလက်လွှတ်ပစ်ဖို့ သူ့ကြိုးစားထားပြီး သားပါ။

“ဖုန်းကိုင်လိုက်လေ။ စန္ဒြိမာနဲ့စကားပြောတာ မလွတ် လပ်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မကိုင်လည်းရလို့ပါ”

ဟုသာ တိုတိုတုပ်တုပ်ပြောကာ စားဖွဲ့ထိုးချွေးတာသမ္မ

ဟင်းဈေးအား သူ့ခေတ်သူ့နားအရောက် ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။ သူ့က ဟန်ပြုသေးစားပြီး သူမကိုသာ မသိမသာခိုးကြည့်နေမိပါ သည်။ သိသိသာသာကြည့်ရန်အတွက် သူမအနေခက်မည်ကို စိုးရိမ်မိပါသည်။

သူမက ထမင်းနှင့်ဟင်းကို စည်းချက်ညီညီပင် သက် ထောင့်သက်သာစားပြီး သအိုဇာထည့်ပေးသမျှသာ စားနေပါ၏။ သူမက အသီးအရွက်သာများများစားပြီး ငါးဟင်းကလွဲလို့ အခြား စားတာ မမြင်ငါချေ။ ထမင်းကိုထယ်ဖုန်းပျံ့သာစားပြီး ရေကိုလည်း အနည်းငယ်သောက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ သူ့ရဲ့စားသုံးခြင်းက ပြီးဆုံး သွားပါပြီ။ သူ့မစားပြီးမှ သအိုဇာက ထမင်းစစားနေ၍ သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ကြီးခံစားရပါသည်။

အနေအထိုင်ခမ်းနားလွန်းသတဲ့သူ့အပေါ်လည်း မပုံမရဲ ဖြစ်ရပါသည်။ သူမက သိပ်ကိုကျက်သရေရှိသောမိန်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေကတည်ငြိမ်ပြီး အေးချမ်းနေ ခဲ့ပါသည်။ သူမကို ခုလိုလေး ဟိတ်တခိုး ခိုးဝေးနေခဲ့ရလျှင်ပဲ သူ့နှလုံးသာမှာ အေးချမ်းလှပါပြီ။ လှုပ်ရှားပုံညင်သာသောသူမ ရဲ့ပုံလေးကို သူ့ရင်ထဲမြတ်နိုးနေမိပါသည်။ ထိုသို့လှပသောစန္ဒြိ မာတုလျာဆိုသည်ဟုနိမိတ်ကို ခူးလည်းမခူးရက် ခြွေလည်းမခြွေ

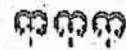
www.burmeseclassic.com

ရက်သံလို မထိရက်မနင်းရက်ကလေးပင် ငေးကြည့်ချင်နေမိတာ
က သူ့ရဲ့ထန္ဒဖြစ်ပါသည်။ အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလား။ သေလိုက်
ခင်မှာပဲ ညှင်သာစွာ မိမိစိတ်ကိုပမ်းစားပြီးနေတာက အချစ်လား။
စန္ဒြေတုလျာရယ်... မင်းကိုချစ်ရလို့ ငါတော့ရှားတော့မယ်
ထင်ပါရဲ့။

သူမကိုတစ်ချိန်လုံးငေးကြည့်ချင်နေသေးမယ့် သူ့အဖေ၏
သတိပေးစကားကြောင့် ပြန်ရန်အချိန်သို့ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။
သူ့ရင်ထဲကဆန္ဒအတိုင်းသာဆိုလျှင်တော့ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုး
ကိုရင်ဆိုင်ရပါစေဦးတော့။ သူ စန္ဒြေတုလျာအား ပြန်မသိချင်တော့
ပါချေ။ သို့သော် သူ့စောင့်စည်းဆီနဲ့ဆီမီးရမည်လေး။ စန္ဒြေတု
လျာက သူ့အပေါ်ယူကြည့်နေမှုကို သူ့အလွဲဆုံးစားမလုပ်ချင်ပေ။
အမြတ်တနိုးငေးနေရသည်ပန်းကလေးကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်
မဆုပ်ချေရက်ပါချေ။ ငြီးသော စန္ဒြေတုလျာ၏အကြွေသိက္ခာကို
သူ့ကြောင့် အစွန်းအထင်းအဖြစ်အပျက်ပါချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမ
ကို မခွဲချင်ပါဘဲ သူမ၏အေးအိမ်သို့ ပြန်သို့ပေးခဲ့ရပါသည်။

သူမက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ဇနီးအသုံးပြုနည်းကိုမေး
လာ၍ သူကထူးပြီးအခြေမနေတော့မိဘဲ မုန်းသုံးသုံးနည်းကို
သာ ရှင်းပြခဲ့ပြီး သူ့မုန်းနံ့ပါဘဲညှိထားကြောင်းပြောလိုက်ပါ

သည်။ သူမနှင်နှိုးကပ်နေချိန်၌ သနပ်ခါးနဲ့သင်းနေသော သူမ၏
ကိုယ်နံ့ကို ရှုရှုက်မိလိုက်ပါသည်။ သူ့ရင်ခုန်ရပါ၏။ သေချာပါ
ငြိမ့် စန္ဒြေတုလျာသာလျှင် သူ့ရဲ့လက်တွဲဖတ်ပါ။ ရာသက်ပန်
သူ့အတွက် လိုအပ်သည့်မိန်းကလေးက စန္ဒြေတုလျာရယ်ပါ။
ချစ်လိုက်တာ စန္ဒြေတုလျာရယ်။ ငါ့ရင်ထဲက နူးညံ့တဲ့အချစ်ကို
မင်းက ဝေါက်ပွားရှင်သန်စေခဲ့တာပါ။ မင်းကသာလျှင် ငါ့နှလုံး
သားရဲ့အရှင်သခင်ပါ။ မင်းကို ငါ့သိပ်ကိုချစ်သွားမိပြီး စန္ဒြေတု
လျာရယ်...။

www.burmeseclassic.com

ဆဒိုး၊ (၁၅)

"ဟေ့ကောင်၊ ဘာတွေကို အဲဒီလောက်တောင် အူဖြူး
နေရတာလဲ"

ဗာဆိုတော့မှ သူ့အာရုံထဲမှ စန္ဒြိမာတုလျှောက် ထွက်ပြေး
လွှားရပါသည်။

"မင်းကို မငုံ့က တော်တော်ဒေါသထွက်နေတာနော်"

"နေ့စမ်းပါဦး၊ မနေ့က မင်းဘာလို့တစ်နေ့ကုန်ပျောက်
ပေးရတာလဲ"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောလာကြတော့ သူက ချိုသာ
ပျော်လှပါသည်။ ထိုအပြုံးက အချစ်ဆိပ်တက်နေသောအပြုံး
ပုံ ကျန်နှစ်ယောက်က သူ့အား စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်လာပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါ့ရင်ထဲ ပန်းတွေပွင့်ကုန်ပြီ”

“ဘယ်လို”

“နန်းတော်ထဲက မိန်းကလေးနဲ့တွေ့လာပြီလား”

နဝင်းထက် ထရော်နီက သူ့စိတ်ကို ပိုသိနေခဲ့ပါသည်။

“ကြည့်လည်းလုပ်နော် ကွန်းပလေး။ ဒီခေတ်မှာ ဒါတွေ

မရှိနိုင်တော့ဘူး။ အင်ထုရင်တော့ မင်းခြေထောက်ကျိုးပြီ”

“သူက အဲဒီလိုမဟုတ်မှန်း မင်းတို့သိပြီးပြီပဲ”

“သိပေမယ့်လည်းကွာ။ ခုထိမယုံနိုင်ဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ယုံဖို့ခက်နေတာကွာ။ ဒါပေမဲ့ တော်တော်တော့ လှတယ်နော်”

နဝင်းကဆိုတော့ သူ့မျက်နှာက ချက်ချင်းပျက်သွားရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လဲကွာ။ မင်းမျက်နှာက အီးမှန်ထားတဲ့အတိုင်း ပါပဲလား”

“သွားမထိနဲ့ နဝင်းရေ၊ ဒီကောင်က နွဲ့နစ်နေပြီ”

“နစ်ချင်နေတာ၊ မင်းတို့ပြောပြတဲ့အကြံအဖန်ဖြစ်ခဲ့ရင် တောင် ငါကလည်စင်းခံချင်နေတာ”

သူက မရှက်မကြောက်ဆိုတော့ မျက်လုံးအကြည့်တွေ

က လေမှန်တိုင်းသဖွယ် ရောက်လာခဲ့ကြပါ၏။

“မင်းက တကယ့်ကိုကြွေးနေပြီလား ကွန်းပလေး”

“ဘာလဲ ငါ့ပုံက ဟန်ရေးပြနေတာနဲ့တူလို့လား”

ဟု သူက မှင်သေသေပြောတော့ နဝင်းက...

“အပျက်အံ့ပျက်နဲ့ နာခေါင်း သွေးထွက်တော့မယ်နဲ့တူတယ်။ ထိန်းလို့ရသေးရင် မင်းစိတ်ကိုထိန်းလိုက်ပါကွာ။ ဟိုက ဆိုင်သူကြီးနဲ့ ပြီးတော့ အကြံအဖန်မဟုတ်ဘဲ အမှန်အကန်ဆိုရင် မင်းပဲခံစားရလိမ့်မယ်”

“ငါက ဘာကိစ္စနဲ့ခံစားရမှာလဲ၊ ငါ့မိသားစုနဲ့ သူ့မိသားစုက ရန်သူတွေလား။ ရန်သူတွေဖြစ်တယ်ထားဦးတော့၊ ဒါတွေက ပုံဝတ္ထုတွေထဲမှာပါကွာ။ မှင်သဲကမှန်ကန်ရင် အခုအားလုံးက အိုကေပြီ”

ဟုဆိုတော့ နဝင်းရော ထရော်နီပါ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ကြပါသည်။ ထိုသက်ပြင်းကို သူ့နားမလည်ပါ။ ပြီးတော့လည်း ဘာကြောင့် သူ့အားညှိုးငယ်စွာ ကြည့်နေကြတာလဲ သူမသိပါချေ။

“မတူဘူး ကွန်းပလေး။ မင်းနေထိုင်ခဲ့တဲ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဒီမှာကမတူဘူး။ သာမန်လူတန်းစားတွေအတွက်ကတော့ ထား

ပါတော့။ တော်ဝင်မျိုးနွယ်တွေအတွက်ဆိုရင်တော့ မရဘူး၊ ကွန်းပလေး။”

“တော်ဝင်မျိုးနွယ်... ဟုတ်လား။”

“ထိပ်ထားလေးဆိုတဲ့အသံအနွန်းက မင်းရဲ့မျိုးဆက်တွေကိုမှခေါ်တာကွ။ သူ့ပုဆိပ်နီကျင့်နဲ့သူ ကျင့်လည်နေကြလို့ မဆက်စပ်မိကြပေမယ့် ငါတို့ရင်ထဲအလိုလိုသိနေတယ်။ ငါတို့က မြန်မာပြည်ဖွား မြန်မာလူမျိုးအစစ်တွေပါ။ မြန်မာတွေအကြောင်း စာအုပ်ထဲကပဲသိနေတဲ့မင်းထက် ငါတို့နုလုံသားက လေ့ကျင့်ပိုသိတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးနွယ်တွေက မာန်ပြင်းကြတယ်။ ဘုရင်မျိုးဆက်က အမတ်တို့စစ်သူကြီး... ထားပါတော့ကွ။ မင်းမျိုးက မင်းမျိုးနဲ့ပဲဆက်ပြီး အမျိုးဥဇာတ်နီကြတယ်။ မြန်မာခွင်းတူပေမယ့် သူတို့ရင်ထဲခွဲနေတာက ငါတို့က အညတရအညည်းသားတွေပဲ။ သေအောင်ချစ်သားနေရင်တောင် ငါတို့ကို သူတို့က လှရာသွင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကို အဲဒီထိမပြောချင်ပေမယ့် ပြောတော့မယ်။ ငါ့စေတနာကိုနားလည်ပါ။ မင်းကို မခံစားစေချင်လို့ပါ။”

“ပြောပါ။ အဲဒီလောက်တော့ စကားပလွင်မခံပါနဲ့။”

“မင်းက မြန်မာလူမျိုးအစစ်မဟုတ်ဘူး ကွန်းပလေး။”

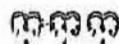
ဒါကြောင့် နောက်ဆုတ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“မဆိုင်လိက်တာကွာ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ နားလည်မှုက အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ ပြီးတော့ အချစ်၊ သူ့ကိုငါချစ်တယ်။ ငါ့ကိုလည်း သူ့ချစ်နေရင်ပြန်ပြီ”

“လူနှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး။ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ သဘန်စုံပေါင်းစပ်တာပဲ။ ဒါတွေ မင်းက ငါတို့ထက် ပိုသိပါတယ် ကွန်းပလေးရား မင်းမရွေးမိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့”

“မင်းတို့စေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စတော့ မင်းဆီပိုကျိမထားကြပါနဲ့။ ငါက စစ်မရောက်ခင်မြားကုန်နေတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ တွေးပြီးကြောက်နေမှာထက် စာရင် ပြောပြီးရင်ဆိုင်မယ်။ သူ့မကိုငါချစ်တယ်။ သူ့မရဲ့အချစ်ကို ရအောင် ငါကြိုးစားမယ်။ အခု ငါ့ခေါင်းထဲ ဒါပဲရှိတယ်။ ဒီထက် ပိုပြီး ရှည်ရှည်ထေးထေး ငါမတွေးချင်သေးဘူး”

တစ်ခွတ်တိုးဆန်စွာပြောတော့ အားလုံးမှာ အတွေးကိုယ်စီနှင့် တိတ်ဆိတ်သွားကြပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၀၆)

သူပေးခဲ့သော လေးလက်မအရွယ်ဖုန်းလေးကို ကုလ
လိုက်ချွန်လိုက်နှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေသော ထိပ်ထားလေး
၏အရိပ်အကဲကိုကြည့်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

“ထိပ်ထားလေး”

အရိပ်အခြည်ကိုစောင့်ကြည့်ပြီး အခွင့်သာခိုက်တွင် စန္ဒြ
မာတုလျာနားကပ်သွားပြီး ခေါ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စန္ဒြ
မာတုလျာက သားဖိုဇာ၏လက်ကိုဖမ်းဆွဲကာ အတွင်းဆောင်ထဲ
ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။ အပြုတမ်း ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် နန်းမူ
နန်းဟန်ကြည့်နေတတ်သော စန္ဒြမာတုလျာက မြီးကောင်ပေါက်
လှံမဲငယ်တစ်ဦးပမာ ခေါ်ပါးသန်းဆန်းနေခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒီလောက်ဆိုလျှင် သူမကိုပြောစရာများ ထိပ်ထားလေး ထံတွင် ပြည့်သိပ်နေပြီဆိုသည့်သဘောပေါ့။

“မနေ့က သူရောက်လာတယ်”

သအိုဇာ အံ့ဩသွားပါ၏။ ဒီစကားအရ ထိပ်ထားလေးက သူ့ကိုလာမလာစောင့်မျှော်နေသည်ဆိုသည့်သဘောပဲပေါ့။

“သူက အကြာကြီးပဲကြည့်နေတယ်။ မယ်စော်ရီမို့နေလို့ မသိဟန်ပြုလိုက်ရတာ။ ထိပ်ထားထွက်ကြည့်တော့ သူ့မရှိတော့ဘူး”

“ထိပ်ထားလေးရယ်၊ မတွေးကောင်းပါဘူး။ ထိပ်ထားလေးမှာ လျာထားတဲ့ကြင်ဖက်ရှိနေပြီလေ။ ပြီးတော့ သူ့က မည်သည့်နွယ်ဖွားမှန်းမသိ”

“အဲလိုသွားရတာ ထိပ်ထားပျော်တယ်လို့ဘေး သအိုဇာ”

စန္ဒြိမာတုလျာ၏စကားများကြောင့် သအိုဇာရင်ထဲ ထိရသွားရပါသည်။ အမှန်တကယ်ပင် ပွင့်လန်းရှင်ပြုနေသော ထိပ်ထားလေးရဲ့ပုံကြောင့် ထိုသို့ဝန်းခံစကားမဆိုလျှင်တောင် သူမက ဝိုင်းစားမိနေပြီးသားပါ။

“သူနဲ့ပြောဆိုရာတာ အခြားလူတွေနဲ့ပြောဆိုရတာနဲ့ မတူဘူး။ အခွင့်သာခွဲရင် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ထွက်ချင်သေးတယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့တော့ ထိပ်ထားလေးရယ်၊ အရင်တစ်ကြိမ်ကတောင်မခိုလို့၊ မိများမိခွဲရင် သအိုဇာ လက်ဖြတ်ခံရမလားပဲ”

“အို! အဲဒီဗွာယ်မရှိလိုက်တာ၊ သအိုဇာရှေ့မှာ ထိပ်ထားတစ်ယောက်လဲခိုနေတာပဲ။ သအိုဇာက ထိပ်ထားအတွက် တန်ဖိုးခန္ဓာတန်နိုင်တဲ့အဆွေတော်ပါ။ သအိုဇာကို ထိပ်ထားက အစေခံလို့ ဘယ်ထော့မှမသတ်မှတ်ထားပါဘူး”

လုံလောက်ပါပြီ။ အရှင်သခင်၏ဒီလောက်လေးနက်တဲ့ စိတ်ထားကိုရှုရုံတည်းဆိုရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ။ ထိပ်ထားလေးရဲ့ နှုတ်ထွက်စကားလုံးလေးက သအိုဇာအတွက် မျက်ရည်ဖြစ်ပေရပါပြီ။ ကျွန်မအပေါ် ဒီလိုစိတ်ထားရှိတယ်ဆိုတဲ့ ထိပ်ထားလေးရဲ့မေတ္တာကြောင့် အသက်ရှင်ရတဲ့ကျွန်မဘဝက လုံလောက်သွားပါပြီ။ အဓိဗွာယ်ရှိသွားပါပြီထိပ်ထားလေးရယ်။ ခုချိန်ကစလို့ ထိပ်ထားလေးအတွက်သာဆိုရင် သအိုဇာ ဘာမဆိုလုပ်ရဲပါပြီ။ အစေခံဆိုတဲ့ဆိုဆိုးဆါးတဲ့အပြည်နားမအောက်မှာ နေလာရတဲ့ကျွန်မကို မိတ်ဆွေလို့သဘောထားပေးတဲ့ ထိပ်ထားလေးအတွက် ဘာမဆိုလုပ်ရဲနေပါပြီ။

ဒါကြောင့် ညလာကတွင် ထိပ်ထားလေးတစ်မျက်နှာကို ပဲကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ ထိပ်ထားလေးသာလျှင် ကျွန်မ

အရှင်သခင်အစစ်အမှန်ပါ။ ဒါကြောင့် ထိပ်ထား၊ ပျော်ရွှင်ဖို့ သအိုဇာက ဘာမဆိုပေးဆပ်ပါမယ်။

“ဘာငေးနေတာလဲ သအိုဇာ၊ ထိပ်ထားပြောတာကြားရဲ့လား။ မျက်ရည်တွေကရော ဘာအတွက်ကျနေတာလဲ”

အရှင်သခင်ကမေးပေမယ့် ပြန်မပြောဘဲ မျက်ရည်တွေကိုသာ သုတ်နေမိပါသည်။

“ထိပ်ထားလေး စံအိပ်ထဲမှာမပျော်လို့လားဟင်”

“မေးတတ်ပါပေ သအိုဇာရယ်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်နေလာခဲ့တာ ပျင်းတဲ့အခိပွယ်ကိုမသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ လှောင်ပိတ်နေသလိုခံစားရတယ်။ စိတ်ထဲမရွှင်ဘူး။ သွားလာခဲ့တဲ့လမ်းတွေကိုပဲ ခံစားနေမိတယ်”

“ထိပ်ထားလေး အပြင်သွားချင်နေတာလား”

“အို! ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ သအိုဇာရယ်၊ သွားချင်တာပေါ့။ လေကောင်းလေသန့်လည်းချပြီး အသိပညာလည်းရတယ်လေ။ ပြီးတော့ ကွဲလွဲတဲ့လူ့သဘာဝကိုလည်း မြင်တွေ့ခံစားရတယ်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ထူးဆန်းတဲ့စိတ်စားဆင်ယင် ထုံးစံမျှတွေနဲ့။ အို... ထိပ်ထားတော့ သူ့ကိုချက်နှာပူမိပါရဲ့”

“သအိုဇာရောပဲ ထိပ်ထားရယ်၊ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမထို့

မလျော်ကန်ပါဘဲ ပူးကပ်ပြီးဖက်နေတာ သအိုဇာတော့ အမြင်နဲ့တင် ရှက်ပါရဲ့”

“ဂူတော်တော်များများက ဒီပုံဆိုတော့ ဒီခေတ်ရဲ့လူနေမှုအဆင့်ထင်ပါရဲ့။ ထိပ်ထားတို့သအိုဇာတို့လိုပုံမျိုးတွေ မတွေ့ရဘူး။ ဧကပ်ပစ္စည်းတွေလည်းကိုင်ကြတယ်။ ဟွန်း... စူးစမ်းလေ့လာလို့မကုန်နိုင်ဘူးကွယ်”

ဟုကျေနပ်နေပုံမျိုးနှင့်ပြောကာ ကုတင်ပေါ်ပြောင်းထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဒီဖုန်းက အသံမြည်လာဦးမလားလို့ စောင့်ကြည့်တာ အသံလည်းမြည်မလာဘူး။ မယ်တော်တို့ ခမည်းတော်တို့ ကိုင်တုန်းကလည်း သေသေချာချာမကြည့်ထားမိဘူး။ နံပါတ်တွေကို လျှောက်နှိပ်တော့လည်း ဖျက်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ။ ဟင်း... တကန်တက ဂိုလှပါတယ် သအိုဇာရယ်”

ထိုထိုညည်းညူတော့ သအိုဇာမှာ ထိပ်ထားလေးကိုသာ ငေးရှုကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ သအိုဇာနှင့်ထိပ်ထားလေးတို့ အတူနေလာခဲ့လျှင်ကာလထဲခဲလျှောက်လုံးတွင် ထိပ်ထားလေးက စိတ်ဝင်တစားပင် ကိစ္စတစ်ခုအပေါ်အာရုံရောက်နေသည်မှာ ဒါပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီနေ့ရော သူများလာလေဦးမလားဆိုဘူး”

ဟုဆိုကာ ရုတ်တရက် အိပ်ရာပေါ်မှပြန်ထလိုက်ပြီးမှ လေသာပြတင်းဘက် မျှော်ကြည့်နေပြန်ပါသည်။

“တကယ်တော့ ထိပ်ထား ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ပြန်စား ကြည့်ချင်နေတယ်”

မလုပ်ပါနဲ့ဟု မတားချင်တော့ပါချေ။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ ထိပ်ထားလေး၏စိတ်နှင့်သူမ၏စိတ်တို့က ထစ်သားတည်း ကျသွားသလိုခံစားရလို့ပါ။

“ဒီနေ့ မယ်တော်နဲ့မည်းတော်တို့ အလှင်ကိစ္စနဲ့အပြင် သွားကြတာမို့လား။ ထိပ်ထား...”

“အိမ်တော်ထိန်းဘရဏက မလှုပ်ဘူး ထိပ်ထားလေး ရယ်။ ထိပ်ထားလေးရော သံအိုဇာပါ ပျောက်သွားရင် မိုးမီးလောင် လိမ့်မယ်”

“ဟင်! ဟိုမှာ သူပါလား”

ဇာခန်းဆီးလွှာမှတစ်ဆင့် ရိုးတိုးချိပ်တိုင်ခြင်နေရသော ပုံရိပ်ကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် သံအိုဇာမှာ ကြောင်နသွားရပါမိ။ ထိပ်ထားလေးက သွက်လက်စွာပင် ဇာခန်းဆီးကိုဖင့်တင်လိုက် ကာ မှန်ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ပြင်ပသို့ပြုပြင်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“သူ ထိပ်ထားကိုရှာနေတာထင်တယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ သူ ငြိမ်သာအောင် လူငန်းထွက်ပြုပဲ့။ ထိပ်ထားကိုမတွေ့ရင် အရင် နေ့ကလိုပဲ ထွက်သွားသိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ လေသာဆောင်ဘက် တံခါးဖွင့်ကာ ထွက် သွားသဖြင့် သအိုဇာမှာ တားဖို့အချိန်ပင်မရလိုက်ပါချေ။

ကြည့်မိဦး၊ လူနစ်ယောက်က အဝေးကြီးမှနေ၍ ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်နေလိုက်ကြတာ။ သိပ်ချစ်ပြီး နှလုံးသားချင်းနားလည် နေကြသောချစ်သူများနှင့်ပင် စု၍နေပေတော့သည်။ အိမ်ရှေ့က လူကလည်း လက်ဟန်ခြေဟန်များနှင့် ဘာပြောနေသည်မသိ။ သိပ်ကိုကုန်သိက္ခာအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံလှပါသည်။ ဟုဆိုသော သူမ ရဲ့ထိပ်ထားလေးကလည်း ထိုလူ၏အပြုအမူများကို နားလည်နေ ပုံနှင့် ပြုံး၍နေခဲ့ပါသည်။

သံအိုဇာ၏ထံ ထိပ်ထားကြောင့် တဒင်္ဂတော့ သိမ်မွေ့ သွားမိပါသည်။ ငြိတော့ ရာလေကွတီမင်းသားထက် ကွန်းပလေး က ထိပ်ထားလေးနှင့် ဦးလိုက်ပက်သည်ဟုထင်မိပါသည်။ သွင် ပြင်ချင်းက ခြားနားပေမယ့် မျက်လုံးချင်းက သိပ်ကိုတူညီနေလှန်း ပါသည်။

“သံအိုဇာနည်း သူ့စောင့်နေတယ်။ ထိပ်ထားသွားချင်

လိုက်တာ”

ဟုပြောလာသောထိပ်ထားလေး၏အသံက သူ့စိမ်းတစ်
ဦးနှင့်တွေ့ရန်ပြောနေပုံမျိုးနှင့်မတူဘဲ သိပ်ချစ်သောအရပ်သူကို သွမ်း
ဆွတ်စွာတွေ့ချင်ကြောင်းပြောနေပုံနှင့် တူပါသည်။

“ထိပ်ထားကိုကူညီပါလားဟင်၊ ထိပ်ထားသာ ထွက်
မတွေ့ရင် သူပြန်မှာ”

စိတ်မပူပါနဲ့ ထိပ်ထားလေးရယ်၊ ကွန်းပလေးက အရိပ်
ကိုတောင်မမြင်ရဘဲနဲ့တောင် ခွဲကြီးကြီးနဲ့ရက်ဆက်သားနေမှတော့
ခုထိပ်ထားလေးကိုတွေ့ပြီးမှတော့ လွယ်လွယ်နဲ့လက်လျှော့ပါဦး
မလားဟုပင် ရင်ထဲ၌ပြောလိုက်မိပါသည်။ ထိုသို့ရင်ထဲပြောနေမိ
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သံသယလည်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ဒီပုံထိုင်း
ဆိုရင် ထိပ်ထားလေးရဲ့စိတ်က ကွန်းပလေးအပေါ် နှိုးမှုရှိခဲ့လား။

“သအိုဇာ၊ ဘာတွေဒီလောက်ပြူးကြည့်နေတာလဲ”

“ကူညီပါ့မယ်။ ထိပ်ထားလေးစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်
သအိုဇာ ဘာမဆိုလုပ်ပါ့မယ်။ ခဏနေနဲ့၊ ထိပ်ထားလေး အောက်

ဆင်းပြီး ဘရဏာရဲ့အခြေအနေကိုအကဲခတ်လိုက်ဦးမယ်”

“ထိပ်ထားပါ တစ်ခါတည်းလိုက်မယ်လေ”

“ထိပ်ထားတစ်ယောက်တည်း အပြင်သွားရင်ဖြစ်သေး”

“ဟင်၊ သအိုဇာရော မလိုက်ဘူးလား”

“လိုက်လို့မရဘူး ထိပ်ထားလေး၊ အခြေအနေကြည့်ပြီး
နေရမှာမို့ပါ။ အကယ်၍ ထိပ်ထားလေးသွားခဲ့ရင်တောင် လေး
နာရီထက်ပိုနေလို့မရဘူးမနှာ။ ထိပ်ထားရဲ့အိပ်ချိန်က သုံးနာရီ
ကျော်ခံ၍တာမို့လို့”

“ဟင်း... သအိုဇာမပါတော့လည်း တစ်မျိုးပဲ”

ဟု အနားတွင်တစ်ချိန်လုံးခဏနေခဲ့သော သအိုဇာအား
လွှမ်းလွတ်သလိုပြောနေပြန်၍ သအိုဇာရင်ထဲ ပီတိဖြစ်ပြန်ပါ၏။

“ရမှာပါ၊ ထိပ်ထားလေးရယ်၊ ကွန်းပလေးက လူကောင်း
ဖြစ်ပုံရယ်တည်း သအိုဇာထက်တောင် ထိပ်ထားကိုစောင့်ရှောက်
ဦးနား။ ထိပ်ထားလေးဆန္ဒပြင်းပြနေလို့သာ ကူညီရတာပါ။ ပြီး
တော့ ကွန်းပလေးက လူကောင်းမုန်းဆိပ်မိပေမယ့် စိတ်တော့
မချချင်ဘူး။”

“ရယ်တယ်လေ၊ တစ်ယောက်တည်းလုပ်ဆောင်ရဲတဲ့
သတ္တိဓွေးရမှာပေါ့။ ကဲကဲ... သွားရအောင်”

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သား ဒီးမိအောက်သို့ ခိုးကြောင်
ခိုးဝုတ်ဆင်စားခဲ့ပါသည်။ ထိပ်ထားလေးကို လှေကားထိပ်တွင်
ထားခဲ့ပြီး သူမက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အရင်အကဲခတ်ပြီးမှ

www.burmeseclassic.com

ဆင်းလာရန် ထိပ်ထားလေးအား အချက်ပြလိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် ထိပ်ထား၏လက်ကိုဆွဲဆွဲ တံခါးသော့တို့အားဆွဲယူပြီး ထိပ်ထားလေးကို ခြံပြင်ပသို့အဆောတလျှင် ဖို့ရပါတော့သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုမြင်တော့ ကွန်းပလေးက အံ့ညွှတ်ဝမ်းသာသွားပုံပါ။ သို့သော်နုတ်ထက်စကားမပြောနိုင်ဘဲ အခြေအနေပို့...

“ထိပ်ထားလေးဆိုကရုဇိုက်ပါ။ လေးနာရီထက် ပိုကြာလို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ သအိုဇာက လေသာဆောင်ကနေတောင့်ကြည့်နေပုံပါ။ သွားတော့ မြန်မြန်၊ ထိပ်ထားလေးကိုစိတ်ချမယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သအိုဇာ”

အဆောတလျှင်ပြောသွားသော ကွန်းပလေး၏စကားများကိုပါ အဓိပ္ပာယ်မကောက်နိုင်တော့ပါ။ ထိပ်ထားလေး ဝါသွားသောကားအပြီးပိုင်းလေးဆိုပင် ဆုံးအောင်မကြည့်နိုင်တော့ပါဘဲ သော့ကိုလျှင်မြန်စွာခတ်ပြီး အိမ်ထဲပြေးဝင်လာတာ သော့ကိုနေရာတကျပြန်ထားပြီး အိမ်ပေါ်သို့တက်တဆိတ်တက်ရန်ကြံချိန်မှာတော့...

“သအိုဇာ”

အိမ်တော်ထိန်းဘုရား၏အသံက ဟိန်းချိုထွက်လာခဲ့

သဖြင့် တီကောင်ကိုအားနှင့်တို့လိုက်သလို သအိုဇာမှာ တွန့်သွားရပါသည်။

“အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

အေးစက်သောဘုရား၏အသံအောက်တွင် မူမမှန်သူ သအိုဇာက ကြောက်ရွံ့တုန်၍နေခဲ့ပါပြီ။

“ဟိုလေ...ဟို”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာပြော၍ပြောရမှန်းမသိတော့ချေ။

“ထိပ်ထားလေးဇရာ”

“ကိပ်ထား! အိပ်... အိပ်... အိပ်စက်နေပါတယ်”

“ဟင်!”

ဘုရားက နာရီကိုလှမ်းကြည့်ပါသည်။ နံနက်မှာရီကြီးက ဆယ်နှစ်နာရီတိတိသို့ ညွှန်ပြနေခဲ့ပါသည်။

“ဒီအချိန်ကြီး ထိပ်ထားက အိပ်လေ့မရှိပါဘူး။ နေများမကောင်းလို့လား”

ဟုဆိုတာ လှေကားပေါ်တက်ပေါ်ကြတော့ သအိုဇာရင်ထဲ ထိတ်သွားရပါသည်။ သူမထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် ဘုရားက ထိပ်ထားရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို စူးစမ်းချိန်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

၀၉၆ (၇) ဝယ်ခိုက်

ထို့ကြောင့်ပင် ဘရဏဂျေ မဝဲ့မချဲလေး ကာကွယ်ရပ်ကာ... .

“နေကောင်းပါတယ်။ ညကအိမ်မပျော်လို့ ခေါင်းနောက် ရုံပါ။ အိပ်နေချိန်မှာ မလာနဲ့လို့ သအိအာကိုမှာထားလို့ပါ။ အဲ... အဲဒါကြောင့် မယ်ပကိုကူညီရအောင် ဆင်းလာခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောပြီးမှ နောင်တရချင်သွားပါသည်။ ဘာသို့လဲဆို တော့ မယ်ပကိုကူညီဖို့ဆိုရင် လက်ယာထက်လှေကားမှဆင်းရ မည်လေ။ ယခုသူမရပ်နေသည်က လက်ဝဲဘက်အရှေ့လှေကား ပို့ စကားက ရှေ့နောက်မညီဖြစ်သွားရပါသော်လည်း ဘရဏဂျေ သံသယကင်းသွားပုံနှင့်... .

“ဘာမှကူစရာမရှိဘူး။ ထိပ်ထားလေးအနားမှာပဲနေပါ။ သွားတော့၊ လိုအပ်ရင် လှမ်းခေါ်လိုက်နော်။ ထိပ်ထားလေးကို သေသေချာချာဂရုစိုက်ပါ။ ထိပ်ထားလေးနီးရင် လာအေးဦးနော်။ မသက်သာရင် ဆရာဝန်ပင့်ရမယ်။ မနက်ဖြန် မင်းသားက စံအိမ် ကိုလာမှာမို့ ထိပ်ထားနေမကောင်းလို့အခြေခံဘူး”

သအိအာရင်ထဲ အလုံးကြီးကုသွားရပါသည်။ ထိုအလို ကြီးက ကျသွားတယ်ဆိုပေးမယ့် မချိုတော့ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ ချေ။ ဘရဏဂျေ ဘယ်အချိန်များ ဆိုင်းမထည့်ဖို့မထည့်ထက်လား လေမလဲ။ ထိပ်ထားလေးကို ကွန်းပလေးက ဂရုစိုက်နေစိုက်ခဲ့လား။

သူမမပါဘဲ ထိပ်ထားလေးအဆင်ပြေပြေပါလား။ လေးနာရီကြာလို့ မှု ထိပ်ထားလေးပြန်ရောက်မလာရင် သူမဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေရတာနှင့်ပင် စိတ်က အားလပ်ရသည်ဟူ၍မရှိပါချေ။

ထိုင်လိုက်ထလိုက်၊ လေသာအောင်ဘက် ထွက်ရပ်လိုက် နှင့် ဂဏ္ဍာနီဗိပြစ်နေသော မိမိရဲ့စိတ်ကြောင့် လူလည်းနှမ်းလျှ နေခဲ့ပါပြီ။ နံရံမှ ဘုရားသုံးမြည်နေသောနာရီလက်တံများက နေ့ ကွေးနေချောသလားဟုထင်မိပါသည်။ နေကလည်း ဒီနေ့မှပို၍ မွှား ပူပြင်းနေသလား။ ထိပ်ထားလေးအဆင်ပြေပါမလား။ ဘုရား သိကြားမလို ဘရဏထက်မလာပါစေမို့မှာ ဆုတောင်းရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပင်။

သူမရဲ့ဆုတောင်းနားလည်း ပြည့်သွားသည်ပဲလားမပြော တတ်တော့ပါ။ အချိန်လေးနာရီကုန်သွားချိန်မှာတော့ ကွန်းပလေး ဖ်ကားပြာလှေကား မြင်ကွင်းထဲတန်း၍ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သအိအာ ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲပျော်ရွှင်သွားရပါ၏။ ယခုနေကောင်းကင်တစ်ခုလုံး လင်းနာရီသွားသလိုခံစားလာရပါသည်။ ထိပ်ထားလေးက ကား ပေါ်မှဆင်းလာသည်ကိုမြင်တော့ နေရာမှလှစ်ခနဲပြေးထွက်ကာ အချိပ်အခြေကိုကြည့်ပြီး နံရံမှသောတဲ့ကြီးကိုဖြုတ်ယူကာ အိမ် ပေါက်ဝဆီသို့ လျှင်မြန်စွာပြေးသွားပြီး တံခါးရွက်ကြီးမှသော့ကို

www.burmeseclassic.com

ဖွင့်ကာ ထိပ်ထားလေး၏လက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်မယ်နော်”

ဟူသောကွန်းပလေး၏စကားသံကိုပင် ဆုံးအောင်နားမထောင်နိုင်တော့ပါဘဲ တံခါးကိုသာ ညင်သာစွာပိတ်ပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ ဣန္ဒြေမပျက်ဝင်လာကာ သော့တွဲကြီးကို နံရံတွင် နေရာတကျပြန်ချိတ်ပြီးတော့မှ ဟင်းခနဲသက်ငြင်းချွန်ငါ့ပါတော့သည်။

“ဟင်! ထိပ်ထားလေး နေမဝကောင်ဆူးဆို”

ဘရဝဏ်အသံက ရုတ်ချည်းပေါ်ထွက်လာ၍ စကားမစပ်မိကြသေးသော စန္ဒြေမာတုလျာနှင့်သအိုဇာမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်မပါကြည့်နေလိုက်ပါ၏။ သို့သော် စန္ဒြေမာတုလျာက ဉာဏ်ထက်သူနဲ့ . . .

“ဒါကြောင့် ဥသျှဉ်တော်ထဲ လမ်းဆင်းလျှောက်မလို့ပါ”

ထိပ်ထားလေးသာ အခြေမှားသွားလို့တော့ မိမိက ဒုက္ခပဲဟု ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေသောသအိုဇာက အသက်ရှုချောင်းသွားရပါသည်။

“မသွားပါနဲ့လားထိပ်ထားရယ်၊ သခင်မကြီး အမိန့်ကျေထားဘူး”

စန္ဒြေမာတုလျာနှင့်သအိုဇာတို့က ရင်ထဲမှကြိတ်ပြုံးမိသွားကြပါသည်။

“ထိပ်ထားလေးမျက်နှာက လန်းဆန်းနေသလိုပဲ”

သခင်များ၏မျက်နှာရိပ်ကို အမြဲတစေကြည့်နေတတ်သော ဘရဝဏ်ကဆိုလျှင် စန္ဒြေမာတုလျာမှာ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာအမူအရာအားပြောင်းလဲကာ . . .

“မသွားနဲ့ဆိုလည်း မသွားတော့ပါဘူး၊ ဒါက ထိပ်ထားရဲ့ဘလဲ”

ဟုဆိုကာ အပေါ်သို့သာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် တက်သွားသဖြင့် ဘရဝဏ်က စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာ ကျန်နေရပ်ပါ၏။ သအိုဇာကတော့ ငေးခိုင်းသွားသောဘရဝဏ်ကိုကြည့်ပြီး ထိပ်ထားနောက်သာ အခြေလေးလိုက်လာခဲ့ပါသည်။ လှေကားထိပ်ရောက်တော့မှ သအိုဇာက ယတ်ဝန်းကျင်အရိပ်အခြည်အားကြည့်ကာ ထိပ်ထားလေး၏လက်ကို ရဲ့ဘလဲစွာဆွဲခေါ်ပြီး အဆောင်တော်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ထိပ်ထားလေးက သူမလက်ထဲမှဖုန်းထွက်ကာ ပထမဆုံးဆောင်ဘက် ပြေးထွက်သွားပြီး ယခုချိန်ထိ အိမ်တံခါးမဖုန်းသွင် ရင်နေသေးသောကွန်းပလေးကို လက်ပြန်တံဆက်နေ

www.burmeseclassic.com

ပါသည်။ ကွန်းပလေးကလည်း လက်ပြုပြီး ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားပါသည်။ သည်တွေ့မှ သဒ္ဒါဇာတ ထိပ်ထား လေးနား ရပ်လိုက်ပါသည်။ ထိပ်ထားလေးက ထိုကားပြားလေး ကို မျက်စိတစ်ဆုံးငေးနေရင်း..

“ဒီလိုလက်ပြုနှုတ်ဆက်ရတာ သိပ်ကိုပွတ်လုပ်မှန်း ထိပ် ထားမသိခဲ့ဘူး။ လုပ်ရမှာလည်း မဝံ့ပေမယ့် သူက ထိပ်ထားကို အများကြီးသင်ပေးတယ်။ ခရာလုပ်”

“ထိပ်ထားပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

“ပျော်တာပေါ့ သဒ္ဒါဇာရဲ့။ ဒီဒီလောက်ထိပဲ ဘဝက ပျော်စရာကောင်းမှန်း ထိပ်ထားတွေ့ခဲ့ဖူးတာအမှန်ပဲ။ သူ့နဲ့သွား လာရင်းနဲ့ ထိပ်ထားတွေ့ဆီတယ်။ ဒီအနစ်နစ်ဆယ်ကျော် ထိပ် ထားဘာလုပ်နေခဲ့သလဲလို့။ ဟင်းမင်း... ခုတော့ ထိပ်ထား မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်သွားခဲ့ပြီ”

ဟုဆိုကာ လက်ထဲမှအုန်းဘေးလေးကို ဝါယာကြိုးတစ်ချိုး နှင့်တွယ်ကာ ပလပ်ငေါက်တွင် ထိုးထည့်လိုက်ပြီ။

“ဒါလေး အားကုန်သွားလို့အပြည့်တာတို့။ ထိပ်ထားက အရမ်းညံ့လွန်းမှန်း ခုမှပဲသိသွားတော့တယ်”

မြူးတူးနေသောအံ့ခံနှင့်ပြောလာ၍ သဒ္ဒါဇာမှာလည်း

အလိုလိုရင်ထဲပြေးနေမိပါသည်။ ထိပ်ထားလေးရဲ့အပျော်များက သူမရင်ထဲ ကူးဝင်လာသည်ပဲသင်ပါသည်။ စောစောက ထိတ် လန့်စိုးရိမ်မှုများက ရင်ထဲလုံးလုံးမရှိတော့လောက်အောင် ကင်း ရှင်သွားရပါသည်။

“သူက အဆိုတော်... သိလား”

“အဆိုတော်ဟုတ်လား”

“သဒ္ဒါဇာကလည်း မသိဘူးလား။ သိချင်းဆိုပြီး ဖျော် ခြေတာလေ”

“ဟင်! ဒါဆို သဘင်သည်ပေါ့”

“အခုညာရှင်ပဲ သဒ္ဒါဇာရယ်။ ဒါမှအသုံးအနှုန်းယဉ် ကျော့မှာပေး သူတို့က နာမည်ကြီးပေါ့ပဲပီတအဖွဲ့ဆိုလားပဲ။ လမ်း ဘေးမှာတော့ သူတို့ပုံတွေချိတ်ထားတာ အများသားပဲ။ အမှတ် တစ်ခုခုနဲ့လို့ သတိမပြုခဲ့မိပေမယ့် သေသေချာချာသတိထားကြည့် မိတော့လည်း သူတို့က တကယ်နာမည်ကြီးတွေပဲ”

“ယောက်ျားသဘင်သည်နဲ့ပတ်သက်လို့ရော ကောင်းပါ့ မလား ထိပ်ထားလေးရယ်”

“ခေတ်တွေက ပြောင်းလဲနေပြီ သဒ္ဒါဇာရဲ့။ ထိပ်ထား တို့သာ မထိလိုက်ဘူး။ ခေတ်က အများကြီးပြောင်းလဲနေပြီလေ”

ထိပ်ထားတို့အိမ်မှာမရှိတဲ့ တိစ္ဆာန်တစ်မျိုးတွေ အိမ်တိုင်းနီကုန်ကြပြီ။ ပြီးတော့ မယ်တော်တို့မည်းသော်တို့အဆောင်တော်မှာရှိတဲ့ ကွန်ပျူတာဆိုတဲ့စက်ပစ္စည်းကလည်း အပြင်လောကမှာ အများသားပဲ။ ခလုတ်များပေါ်မှာ လက်ချောင်းလေးတွေ ပြေးလွှားနေတာများ ကြည့်ကောင်းလိုက်တာ။ လက်ချောင်းလေးလုပ်လိုက်ရင် စာတွေပေါ်လာတယ် သအိုအာရဲ့။ သိပ်ကိုလှပပြီး ညီညာတဲ့ စကားလုံးတွေပဲ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့အဆွေတော် သူငယ်ချင်းတွေကလည်း စိတ်ထားကောင်းလိုက်ကြတာ။

“ဪ... သိပြီ၊ ပုဂံမှာဆုံဖူးတဲ့သူတွေလား။ ဟွန်း! ပုံတွေကတော့ ခွေးလိုလိုဝက်လိုလိုတွေပဲ။ ရှင်ရည်ကလေးတွေ လှသားနဲ့ ဆံပင်က ခွေးမွေးလိုလို ဆိတ်မွေးလိုလို နီကြောင်ကြားနဲ့ မညီမညာတွေနဲ့”

“အဲဒါခေတ်မီတာတဲ့၊ မပုံဆုံရင် သိပ်ကိုခေတ်မီတာ”

“မပုံ... အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“အင်း... ထိပ်ထားကိုချစ်လိုက်တာလည်း တုန်နေတာပဲ။ လူကဝပေမယ့် သိပ်စိတ်သဘောကောင်းတာ။ မငွေက သူတို့ရဲ့မန်နေဂျာတဲ့”

“မန်နေဂျာ၊ အဲဒါကြီးက ဘာကြီးလဲ”

“ထိပ်ထားလည်း ရေရေရာရာမသိပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်နဲ့တော့ တူတာပဲ”

“ဟွန်း! မိန်းမက ယောက်ျားတွေရဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီးလား။ ဘုရား... ဘုရား... ဘာခေတ်ကြီးလဲ”

“ကောင်းတယ် သအိုအာရဲ့၊ သိပ်ကိုပေါ့ပါးလွတ်လပ်တဲ့ဘဝမျိုးပါ။ တောင်ပံတွေရလိုက်တဲ့ငှက်တစ်ကောင်လိုပဲ။ သအိုအာကိုလည်း ထိပ်ထားကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သအိုအာသာမကူညီရင် ဒါတွေကို ထိပ်ထားသိမြင်ခံစားခွင့်ရလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ထိပ်ထားလေးရယ်၊ သအိုအာဖြင့် လန့်လိုက်တာ။ အချိန်ဓနသွားလို့ ထိပ်ထားလေး ရောက်မလာရင် ဒုက္ခပဲလို့ ရင်ထဲက ထမြည့်မြည့်တွေ့နေလိုက်ရတာ။ ထိပ်ထားဒီလိုပျော်နေတာမြင်ရတော့လည်း ရင်ထိတ်ရတာက အကျိုးရှိသွားပြန်ရော။ ဟောထိပ်ထားလေး ခုနသတိရတယ်။ မနက်ဖြန် မင်းသားရာဇလက္ခဏီ စံအိမ်ကိုလာမယ်လို့ သတင်းပါးထားတယ်”

“ဘုရား ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟွန်း... ရင်လေးပါတယ်”

“ဘာလို့လဲ ထိပ်ထားလေးရဲ့”

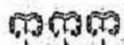

“ခုလိုသွားလာရတော့လည်း စိတ်မဝင်မိခဲ့တော့လို့ပါ။ ရာလေကွဏီနဲ့သာလက်ဆက်ပြီးရင် ခုလိုတွေကြာရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ရှင်မက ခုလိုလုပ်တာမသင့်တော်တော့ဘူးလေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီဘီလီကံသွဲကို ရက်ဆိုင်းလိုက်ချင်တယ်”

“ထိပ်ထားလေးရယ်၊ မပြောကောင်းတာတွေ၊ ရာလေကွဏီမင်းသားက အိမ်ငြီးနှုတ်အင်္ဂါရပ်နဲ့ကိုက်ညီသူပါ။ မျိုးရိုးချင်းလည်း သင့်သောသူလေ”

“သိပါတယ် သအိုဇာရယ်၊ ထိပ်ထားရဲ့ဆန္ဒကိုပြောမိရုံလေးပါ”

ဪ... ထိပ်ထားလေးက ခုလောက်ထိပဲ ဆန္ဒကို အလွယ်တကူဖော်ထုတ်ပုံတွေဖြစ်တာ။ မသိသောဆိုပေမယ့် ထိပ်ထားလေးပြောင်းလဲပြောလာပြီဆိုတာတော့ သအိုဇာရီရိပ်စီနေပါပြီလေ။

အခန်း (၈၅)

“သားသမီးကို ဆင်စီးပြီး မြင်းရုံစေချင်တာ မိဘတိုင်းရဲ့ဆန္ဒပဲ သမီးတော်”

စကားလေးပြောရင်း သူမ၏ဆံနွယ်ရှည်ရှည်များအား ဗြိသင်ပေးနေသော မယ်တော်၏ခန့်ငြားသောရုပ်သွင်ကို မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် သူမတွေ့မြင်နေရပါသည်။

“အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည် ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုးတဲ့ သမီးတော်ရဲ့၊ မြူပြင်ပြောင်းလဲဖို့မဖြစ်နိုင်တဲ့အရာတွေပါ။ သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့ဆိုရိုးအတိုင်း နေရာချပေးဖို့စီစဉ်ရပေမယ့် ရင်ထဲလည်းမကောင်းပါဘူး”

မယ်တော်ရဲ့ရင်ထဲက စစ်မှန်တဲ့စကားဆိုတာ ရင်ထဲက

အလိုလိုသိနေ၍ သူမနှလုံးသားနှင့်မယ်တော်တို့နှလုံးသားက နီးစပ်သွားသလို ခံစားရပါသည်။ သူမမျက်စိနံ့မှုက်ရည်များက အလိုလိုပြည့်အိုင်ချင်လာရပါပြီ။ မျက်ရည်က ခိန်းမသားတစ်ဦးအတွက် လက်နက်လား။ ဒါမှမဟုတ် ခံစားချက်ရဲ့အခြေခံထက် သက် အသုံးချခံအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလား။

“သမီးတော်ကို လျှောင်ပိတ်ထားသလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် မယ်တော်ဝမ်းနည်းမိပါတယ်”

ထိုစကားလုံးအခန်းမှာတော့ သူမကိုယ်လေး စောင့်ဆန် ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကိန္ဒာဇာရီလိုသမီးတော်ကို အပြစ်မခံနိုင်လို့ပါ”

အစ်မတော်က များနာပြီးဆုံးပါသွားတယ်လို့ ချီးရီးပဲ သူမသိထားခဲ့တာပါ။ သူမသိထားတွေ မှားများနေပြီလား။

“အများနဲ့အတူ ကျောင်းသင်တန်းတွေ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့အံ့သည့်သားတွေနဲ့ ပတ်သက်ချင်တယ်လေ။ မယ်တော်တို့က ဘော်ဝင်းမျိုးရွယ်တွေပါ။ သားမန်အသည်သားတွေနဲ့ သွေးမစပ်ပေဘူး။ ကိန္ဒာဇာရီက စိတ်လည်းတင်းသက်ပြီး ရာဇမာန်ဝင်တဲ့စိတ်ကို မင်းမျိုးကြီးကားချင်းဖြစ်လာရတဲ့ အဲဒီစိတ်ကြောင့် အစာဝတ်ဆံ့အနုပြသောဘဝလဲ။ နောက်ဆုံးမှာ အသက်

ဆုံးပါးသွားတဲ့အထိပဲလေ။ သမီးတော်ရဲ့ခမည်းတော်အကြောင်းလည်း သမီးတော်သိမှာပါ။ ရာဇမာန်က ပြည့်ပါဘိ။ မယ်တော်က ကိန္ဒာဇာရီ ဆုံးပါးပြီးကတည်းက နောင်တရမိခဲ့တယ်။ ပူဆွေးခဲ့ရတယ်။ ဒါက သမီးတော်တို့ခမည်းတော်ရဲ့ဆန္ဒကိုလွန်ဆန်ပြီး အများနည်းတူ စာသင်ကျောင်းမှာ အပ်နှံခဲ့လို့ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ပြဿနာပါ။ ခဲမှန်ပူဆွေးသမျှက ခဲလုံးကို ကြောက်ကြတာ သဘာဝပဲ သမီးတော်။ ဒါကြောင့် မယ်တော်ကိုနားလည်ပေးပါ။”

မယ်တော်မပြောရင်တောင် မယ်တော်အပေါ် အပြစ်တင်ရန်ဆန္ဒ သူမမှာ ရှိနိုင်မနေခဲ့ပါချေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မယ်တော် မေတ္တာကို နှလုံးသားထဲက ခံစားနားလည်၍ရလို့ပဲဖြစ်ပါသည်။ ဒါက မိခင်နှင့်သားသမီးကြားမှ ဆက်နွယ်မှုတစ်ခုပေပဲလား။

“ဒီပြဿနာတွေအားလုံး သမီးတော်လက်ဆက်ပြီးချိန်မှာ ပြီးဆုံးသွားပါလိမ့်မယ်။ မယ်တော်လိုပဲပေါ့။ မယ်တော်လည်း အပျိုစင်အခါက သမီးတော်ပမာ အိမ်ထဲမှာပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မထိခဲ့ရဘူး။ သမီးတော်ရဲ့ဘွားတော်ဖုရားရဲ့ဆင်ခြေကလည်း တစ်ခုတည်းပဲ။ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်မို့ အပျိုစင်ကိုထိန်းသိမ်းရမယ်လား။ နာကျန်းပြီးနေခဲ့တာတောင် သတိလွတ်ပဲသွားခဲ့ဘဲ မယ်တော်နဲ့ပမည်းတော်တို့လက်ဆက်ပြီးချိန်ထိ တင်းခံထားခဲ့တယ်။”

www.burmeseclassic.com

ဘိုးကိုချကာ သူမဆံပင်ကိုထိုးဖွဲ့ပေးလိုက်ပြီး နင်းဆီနီ တစ်ပွင့်ကို သူမ၏ဆံထုံးတွင် ဝန်ဆင်ပေးနေပါသည်။

“အဲဒီတုန်းကတွေ့ နားဆလည်ခဲ့ပေမယ့် မိဘနေရာကို ရောက်လာတဲ့နေ့မှာတော့ နားဆလည်ခဲ့ရတယ်။ သမီးတော်လေး ကို မတော်သူတွေနဲ့အုံ့မှာနီးရိမ်တာတစ်ကြောင်းဆိုပေမယ့် မျိုးဆက်ပြတ်မှာကိုစိုးရိမ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် မယ်မယ်ကိုယ်တိုင်က တောင် ဘာလုပ်မိမှန်းမသိခင် သမီးတော်ကို ပြင်ပလောကနဲ့ အဆက်ဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ငေတိကာလက မယ်မယ်တို့တုန်းက ထက် ပိုလျှိုမြင့်မားလာပြီဟုတ်လား။ ဆက်သွယ်မှုကလည်း အားကောင်းလာပြီလေ။ မကြာပါဘူး သမီးတော်ရယ်၊ ရာဇလက္ခဏီ နဲ့လက်ဆက်ပေးပြီးတာနဲ့ သမီးတော်ကို စိတ်ချပါပြီ။ ပိတ်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ပေးတော့မှာပါ။ အဲဒီအခါကချစ်ရင် ငေတိပိတ် မိခဲ့တဲ့ဘဝကိုစဉ်းစားပြီး မယ်မယ်တို့ကို မနာကြည်ခါနီး။ ငေတိဝင်မျိုးနွယ်ဆိုတဲ့ဂုဏ်ကို အသက်ခံခဲ့ရင်မျိုး ထိန်းသိမ်းရမယ့်တာ ဝန်တစ်ရပ်လို့ကို သယ်မီးထားချလိုပါ”

“မနာကြည်ခါဘူး မယ်တော်၊ မယ်တော်တို့ကို သမီးတော် ဘယ်တော့မှမနာကြည်ခါဘူး”

“လိမ္မာလိုက်တာ သမီးတော်ရယ်၊ သမီးတော်က မယ်

မယ်ထက် ပိုပြီးအသိဉာဏ်ကြွယ်ဝသူပါ။ တဲကဲ... ရာဇလက္ခဏီ မင်းသား စောင့်နေရောမယ်၊ မင်းသားနဲ့အတူ ဘိုးတော်ဘုရား ရဲ့ထက်ကြီးထက်ငယ်ကို ပြုစုပါကွယ်”

ဟုဆိုကာ သူမပန်းဝေးထိုးကိုကိုင်ကာ ထစေ၍ သူမက ခင်လှမ်းလှမ်းရှိသအုံ့ဇာကို အဓိဋ္ဌာယ်ပါပါကြည့်ရင်း ထလိုက်ပါသည်။ သူမ၏အကြည့်ကိုသဘောပေါက်၍ပဲထင်သည်။ ကုတင်နားသို့တိုးကပ်သွားပြီး ခေါင်းအုံးအောက်မှ ဖုန်းလေးကို လှုံ့ချည်ခါးစထဲထိုးထည့်ကာ ဇွတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအရာကို သူမက လှစ်ခနဲမြင်တော့မှ စိတ်ချလက်ချပင် မယ်တော်နှင့် အတူ အိမ်အောက်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပါ၏။

အိမ်အောက်ရောက်တော့ ရာဇလက္ခဏီနှင့်ခမည်းတော်တို့ စကားလက်ဆုံကျနေကြပါသည်။ သူမက ခမည်းတော်အား အရှိအသေပြုနှုတ်ဆက်တော့ ခမည်းတော်က ရာဇလက္ခဏီအား သွားရန်ခွင့်ပေးသဖြင့် သူမလည်း ရာဇလက္ခဏီနှင့်အတူ အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့ပြီး ရာဇလက္ခဏီ၏ကာဆယ်တက်တော့ မယ်တော်နှင့်ခမည်းတော်တို့၏ချက်နားပေါ်မှပိတ်ရွာကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

သူမရင်ထဲ အပြစ်မကင်းသလိုခံစားရပါ၏။ သို့ပါသော်လည်း ခြံဝင်းထဲမှထွက်လာသည်နှင့် ကွန်းပလေး၏ကားအပြာလေး

www.burmeseclassic.com

ကို ရှာဖွေနေသည့်က ဝေခိုင်လို့မရတဲ့စိတ်ကြောင့်ထင်ပါရဲ့။

စံအိမ်ဘက်ကိုသာမျှော်ကြည့်ပြီး ကားကိုနိရပ်နေသော ကွန်းပလေးကို သူမတွေ့မြင်နေရပါသည်။ သူမမြင်သလို ရာဇလက္ခဏီကလည်း မြင်နေ၍ သူမမှာ ရာဇလက္ခဏီအား မျှော်နှာပူနေမိပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရာဇလက္ခဏီက ကွန်းပလေးကိုမှတ်မိနေတယ်ဆိုတာ သူမအတတ်ထိနေလို့ဖြစ်ပါ၏။ ကွန်းပလေးကိုကြည့်နေသော ရာဇလက္ခဏီ၏မျှော်လုံးထဲတွင် ဒေါသရောင်ဟစ်မျိုး ရောနှောနေပုံနန်း သူမမြင်မိပါ၏။ သူမရင်ထဲ အလိုမကျဖြစ်ရပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရာဇလက္ခဏီက ကွန်းပလေးကို မမှန်းစေချင်ပါ။

“သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်သုံးရက်လို့ အသေးတော်အကြီးအကဲက မိန့်တော်မူခဲ့ပြီ”

ရုတ်တရက် အဆက်အစပ်မရှိ ပြောလာသောရာဇလက္ခဏီ၏စကားကြောင့် သူမရင်ထဲ ထိတ်စနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကိုယ်တော့ ကောင်းသလိုစိတ်ထဲမှာရှိနေတာပဲ။ နှမရဲ့သဘောကရော”

ဘာပြောနိုင်ဦးမှာလဲ။ သတစစ်ခုလုံးကိုခြယ်လှယ်ရုံ အစိုးရနေတဲ့ ဘော်လ်မျိုးနွယ်ရဲ့အကြီးအကဲတွေရဲ့အမိန့်အားကို

မှာ သူမက ငင်တိုင်စံမင်းသမီးဆို သူမဘဝကို သူမပိုင်လို့လား။

“နှမက အလိုမကျသလိုတဲ့နော်”

“မြန်လွန်းတယ်ထင်လို့ပါ မောင်ကြီးရယ်၊ အခြားမပါပါဘူး”

“တစ်နေ့ရောက်မယ့်လမ်းပဲ နှမရယ်၊ ကိုယ်ကတော့ သဘောကျပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နှမက ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရောက်နေပြီမို့ပါ”

“ရင်!”

ရုတ်တရက် သူမရင်ခုန်ချင်သွားရပါသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ထံမှ မေတ္တာစကားကို သူမဘဝတွင် ပထမဆုံးကြားရူးခြင်းပင်။

“တကယ်တော့ နှမနဲ့တွေ့ပေးတဲ့ အဘေးတော်အကြီးအကဲကို ကိုယ်သိပ်ကျေးဇူးတင်မိနေတာပါ။ ကိုယ် နှမအပေါ် မေတ္တာထက်စင်နေမိပြီလေ။ နှမနဲ့လည်း ပိုပြီးရင်းနှီးချင်ပါတယ်။ နှမထံနေထိုင်လော့ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင့်မသင့်ကိုချိန်ဆနေရတာနဲ့ အမိန့်အကဲကိုကြည့်နေရတာနဲ့ပဲ အကြောင်းပြဖို့ကိစ္စက ရှားပါးလွန်းပါတယ်။ နှမရော ကိုယ့်အပေါ်ဘယ်လိုသဘောရှိပါသလဲ”

www.burmeseclassic.com

သူမဘာပြန်ပြောမှာလဲ၊ သူမမှာ အခြေအဆင်သင့်ရှိ မနေခဲ့ပါချေ။

“ရပါတယ်၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ နှမထယ်လို့မြေတတ် မလဲ။ ပြီးတော့ သိက္ခာကလည်းရှိသေးတာကိုး။ ဒါမသုံး နှအေးပေါ် တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မေတ္တာပိတ်မွေးပေးပါလို့။ ကိုယ်ကလည်း ဘာမှန်းသိပါဘူး။ လောဘဖြစ်နေမိတယ်။ ဒီ တစ်ခါတည်းပဲ လောဘကြီးခွင့်ပေးပါ နုမရယ်။ ကိုယ်က နုမရဲ့ မေတ္တာကို တကယ်လိုချင်နေမိလို့ပါ။”

ရာဇလက္ခဏီ၏စကားလုံးများက သွားလာလှုပ်ရှားနေ ပေမယ့် သူမရင်ထဲ ပေါ့ပါးမှုမရှိဘဲ ခွန်ကျန်နေရပါသည်။ မွန်း ကျပ်လွန်း၍ လမ်းဘေးထဲယာသို့ကြည့်ခြစ်နေမိပါ၏။ ထို့နောက် ထောင်ထားသောဆိုးဘုတ်များကို မျက်စိရောက်သွားစိုက်တွင် သူမအားစူးစိုက်ကြည့်နေသောကွန်းပလေးဆံ့မျက်လုံးများနှင့် ရင် ဆိုင်မိသွားပါသည်။ သူမပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ကွန်းပလေးနှင့်အတူ ရရှိခဲ့တဲ့ပျော်စရာအမှတ်တရများကို အာရုံထဲဖြင့်မိသွားလိမ့်။ ထို အပြုံးကို ရာဇလက္ခဏီမမြင်စေဖို့အန္တရာယ်လည်း သူမမသန္တ မပြည့်စုံခဲ့ပါချေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ထိုဒီတော့ကြီးကို ရာဇလက္ခ ဏီက စူးစိုက်စွာကြည့်နေခဲ့လို့ပဲဖြစ်ပါ၏။

ကုန် ကုန် ကုန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အစဦး (၁၈)

“လပြည့်ကျော်သုံးရက်တဲ့ သအိုဇာရယ်”

“အို! ပြန်လှချည်လား။ ဒါဆို တစ်လတိတိပဲ လိုတော့ တာပဲ”

“ထိပ်ထားတော့ အချိန်တွေကိုဆုံးရှုံးရပြန်တူပါတယ်” သအိုဇာ သက်ပြင်းချမိပါ၏။

“ဓလ္လလားရာတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်။ ကွန်း ပလေးထံမှာ လူ့သဘာဝစိုက်တွေ အများကြီးသင်ယူရဦးမှာ” ဒါတင်ပဲလား ထိပ်ထားလေးရယ်။ ဒီလောက်ပဲလား။

“မနေ့က သူနဲ့တွေ့တယ်”

“ဟင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အံ့ဩသွားတယ်မဟုတ်သေး... ရင်တုန်လိုက်ရတာ အရမ်းပဲ။ ရာဇလက္ခဏီရဲ့အကြည့်တွေက ထစ်မျိုးပဲ”

ဟုဆိုသော သူမ၏အသံတွေမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်း၍နေပါသည်။ ရတော့လည်း စန္ဒြိမာတုလျာထံတွင် နန်းသူနန်းဟန်တို့က ‘လျှော့ပါး၍နေခဲ့ပါသည်။’

“ရာဇလက္ခဏီနားနေရတာ မသွတ်လပ်တော့သလိုပဲ၊ ပြီးတော့ မောင်ကြီးလို့ခေါ်နေမိတာလည်း ရင်ထဲထစ်မျိုးဖြစ်လာမိတယ်။ အချိန်ပြည့် ကိုရင်... အဲ၊ ကွန်းပလေးကိုပဲသတိရနေမိတယ်။ သူနဲ့ဆိုလွတ်လပ်ပြီး ငှက်ကလေးဖြစ်သွားသလိုခံစားရတယ်”

ဟုဆိုပြီး တစ်ခုခုကိုအာရုံစိုက်မိသလိုဖြစ်ပြီး...

“ဖုန်းမြည်နေတာထင်တယ်”

ဟုဆိုကာ လှစ်ခနဲခြေးထွက်ပြီးမှ ခေါင်းအုံးကိုလှန်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်လိုက်ပြန်ပါ၏။

“အဲ... ဟုတ်တယ်၊ သူ့အကြိမ်ကြိမ်လေ့ကျင့်ပေးထားပေမယ့် သူမရှိချိန်မှာ ဖုန်းကိုင်ရမှာ ရင်ထဲထစ်မျိုးပဲ”

မြီးကောင်ပေါက်လေးသို့ ငြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းကို ဖွင့်နေသော စန္ဒြိမာတုလျာအား သတိပေး ထေးနေဖြစ်ပါသည်။

သထိုကဲ့သို့မျက်ဝန်းထဲတွင် ဖျော်ရွှင်နေသောစန္ဒြိမာတုလျာကြောင့် ပီတိတို့ကပ်ငြိနေသည်ကိုတော့ အထင်သားတွေမြင်နေရပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုမှပဲ ရင်ဒေးသွားတော့တယ်”

သူမပြုံးမိပါသည်။ ကျေနပ်မှုမျိုးနှင့်ပါ။

“ကျွန်တော်တစ်ချိန်လုံး စန္ဒြိမာကိုသတိရနေမိတယ်။ စန္ဒြိမာက ကျွန်တော်ကိုသတိမရသူလား”

“ရတယ်”

ကွန်းပလေးဆီအသံက လွှမ်းမိုးနေရမှာမှ ရုတ်ချည်းလန်းဆန်းသွားရတာ...

“ကျွန်တော် အခုပဲ စန္ဒြိမာတုလျာကိုတွေ့ချင်နေမိပြီ။

ထရန်တာကိုထွက်ခဲ့ပါလား။ ကျွန်တော်ရှေ့မှာရောက်နေတယ်”

စန္ဒြိမာတုလျာက တောင်းဆိုမှုကိုလျစ်လျူမရှုနိုင်ပါချေ။ မျက်ချင်းပင် ထရန်တာ လေသာဆောင်တွင် ထွက်ရင်လိုက်၏။

ခပ်လှည်းလှမ်းမှာဆိုပေမယ့် ကွန်းပလေး၏အပြုံးကို မြင်ယူရပါသည်။ ဒါက နှလုံးသားချင်းနီးစပ်နေ၍ပဲလား။

“စန္ဒြိမာ အပြင်ထွက်လာလို့ရေထူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း... ဒီနေ့ ဝဲအိမ်ထဲမှာ မယ်တော်ရော ခမည်း

တော်ပါ ရှိနေကြတယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ လျှောက်မလည်ချင်ဘူးလားဟင်”

“လည်ချင်မိပေမယ့်”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ည ကန်ထော်ကြီးပျော်စင်ထွန်းမှာ ရှိပွဲရှိတယ်။ စန္ဒြလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“အဲဒါက ဘယ်လိုပွဲမျိုးလဲဟင်”

“ကျွန်တော်တို့က စင်ပေါ်မှာ ဆိုကြကကြမယ်။ စင်အောက်မှာ ထောင်ချီတုံ့ပရိသတ်တွေက ကျွန်တော်တို့ခွဲအတူ ဆိုကြကကြမယ်”

“ဒါဆို ဆူညံနေမှာပဲ”

“အရမ်းပျော်ပွဲကောင်းတယ်။ မွန်းကျပ်နေတဲ့စိတ်တွေ ပွင့်ထွက်သွားပြီး လွတ်လပ်သွားတယ်။ အော်ချင်ရာအော်ပြီးတော့ ရင်ထဲနေလို့ကောင်းသွားတယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

“တကယ်ပါဆို”

“အဲဒီလိုခံစားမှုမျိုးကို စန္ဒြသိချင်လိုက်တာ”

“စန္ဒြ လာခဲ့ပါလား”

“ညလား”

“အင်းဆယ့်”

“ဟင့်အင်း... လာလို့မရဘူး ပြီးတော့ မှောင်ထဲအခါ မျိုးမှာ စန္ဒြကြောက်တယ်”

“ညဆိုတာ လွတ်လပ်ခြင်း ချဲ့ထဲခါပေါက်တစ်ခုပဲ စန္ဒြရဲ့။ စန္ဒြက ဒီခံစားချက်ကိုပေးလို့ပဲ”

မဲဆွယ်တဲ့လူကပဲ တော်၍လား။ သူမကိုယ်၌ကပဲ စူးစမ်းလေ့လာချင်တာများ၍လားဆိုတာ မသိပေမယ့် တကယ်ပဲ ထွက်သွားချင်မိတာတော့ အမှန်ပဲ။

“စန္ဒြလာချင်ရင် ကျွန်တော်လာကြိုမယ်လေ။ ခါတိုင်း လို့ ခိုးထွက်လာလို့မရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... စန္ဒြကြောက်တယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ စန္ဒြကိုအရမ်းတွေ့ချင်နေမိတယ်။ ခုဆိုပေတော့ရတာ သို့ချက်တောင်ရှိလွန်းပြီ။ အရမ်းလွမ်းနေတယ်။ ဒီနေ့ Studio မှာ မပွဲနဲ့ စန္ဒြအကြောင်းပြောဖြစ်ကြသေးတယ်။ မပွဲက စန္ဒြကိုအရမ်းလှတယ်တဲ့။ ဒီခေတ်မှာ အဲဒီလိုဖက်ရှင်မျိုး မရှိတော့ပေမယ့်လည်း စန္ဒြနဲ့အိမ်ကိုင်ခွင့်က သိပ်လိုက်တယ်တဲ့။ ကျက်သရေရှိလို့ဆိုပြီ။ ဒီနေ့ မပွဲက စန္ဒြလိုအကျိုးဝတ်စုံမျိုး ဝတ်လာတာ စားခြောက်ရပ်နဲ့တူနေတယ်”

ကွန်းပလေးစကားကြောင့် သူမ အသံလေးထွက်သည် အထိ ရယ်မိလိုက်ပါသည်။ သူမရယ်သံကြောင့် ကွန်းပလေးထံ မှ ခေတ္တမျှငြိမ်သက်ခြင်းကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ အတန်ကြာ တော့မှ...

“အရမ်းနားထောင်လို့ကောင်းတာပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ရယ်သံကြောင့် ပီတိဖြစ်ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တစ် ခါမှမတွေးမိခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော် စန္ဒြီကိုအရမ်းအတူချင်နေမိပြီ”

“စန္ဒြီလည်းပဲ”

“ဟင်! စန္ဒြီလည်းပဲ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ချင်နေလား”

သူမမဖြောင့် တိတ်တဆိတ်လေး ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ သူမပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီးမပြောချင်ပါပေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမက မိန်းကလေးတစ်ယောက်လေး၊ သိက္ခာဆိုတဲ့အလွှာက ပါးပါးလေးဆိုပေမယ့် သိပ်ကိုတန်ဖိုးမြင့်မားလှပါသည်။

“ကျွန်တော် စန္ဒြီဆီလာခဲ့ရမလား”

“ဟင်”

“ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်လေ”

“ကိုရင်က ဘယ်လိုလာမှာလဲ၊ ဒီလောက်မြင့်မားတဲ့နံရံ နဲ့ ဒီလိုတံခါးတွေကို ဘယ်လိုကျော်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်လာချင်တယ်၊ စန္ဒြီသာ ခွင့်ပြုရင် ကျွန်တော် ချောက်အောင်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ကိုရင်ကိုဦးစိုက်ပါတယ်၊ ကိုရင်ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွား လေမယ်”

“လာခွင့်ပြုမလား”

“ကိုရင်ကို မယ်တော်တွေ့သွားလို့မရဘူး။ ပြီးတော့ အိမ် တော်ထိန်းဘဏ္ဍာနဲ့ဆုံရင် သူ့က ကိုရင်ကိုလွှတ်ပေးမှာမဟုတ် ဘူး”

“သူတို့အသိအောင် လာရင်ရော”

“ဘယ်လိုလာမှာလဲ၊ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် မြင်သွားလိမ့်မယ်”

“ညဆိုရင်ရော”

“ဟင်”

“ညဆယ်နာရီဆိုရင် ရှိပွဲကနေ ကျွန်တော်လစ်ထွက် ခဲ့မယ်”

“ဒါဆို တီရင့်တာဝန်တွေ လျော့ပေါ့သွားကုန်...”

“ကျွန်တော်အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် စန္ဒြီရဲ့နည်းသုံးကိုခံစားမိသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို

အဲဒီလိုပဲ စိတ်ပူပေးနေတာသား”

“အို! ကိုရင်ကလည်း”

အပျိုစင်လေးမို့ ရွတ်စရာမရှိ ကြဲဖန်ရှက်နေမိပါသည်။

“စန္ဒြ ဖုန်းချုပ်ကိတော့မယ်နော်၊ ကိုရင်လည်း သွားတော့လေ။ ဘရဏက ကိုရင်ကိုသတ်ပြန်သွားရင် ငတ်ချေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဒါ ကျွန်တော်မျိုး နာခံပို့မယ်။ သခင်အေလို့ ကျပါပဲ။ ဘိုင့်!”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုင်ပိတ်ပြီး သူမအား လက်ရစ်ပြုနေ၍ သူမက ပြုံးကြည့်နေပြန်ပါသည်။ သူက ကားပေါ်တက်ကာ ကားကိုမောင်းထွက်သွားသည်အထိ ငေးနေမိပါသည်။

“သမီးတော်အလေး ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူမရင်တုန်သွား၏။ ဒါ မယ်တော်အသံမှန်းသိလိုက်တော့ လက်ထဲမှဖုန်းကို ဘယ်မှာပွတ်ရမလဲနှင့် ယောက်ျားက ခတ်ဖြစ်နေမိပါသည်။

“နေရောင်က ထိုးပါသိနဲ့ သမီးတော်ရယ်”

ဟုဆိုကာ သူမအနားရောက်လာတော့မှ သူမက ပျက်ယွင်းနေသောမျက်နှာကို ကြိုးစားပြင်ဆင်ကာ...

“မွန်းကျပ်လို့ မယ်တော်”

“အင်း... သမီးတော်လည်း လေကောင်းလေသန့်ရှူချင်တာပေါ့လေ။ အိန်း... မဖြစ်ချေဘူး၊ မင်းသားရာဇလက္ခဏီကိုအကူတောင်းပြီး သမီးတော်ကို ပြင်ပထွက်စေဦးမှပါပဲ”

သူမထိသောသွားရပါသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အပြင်ထွက်ရသည်ကို သူမနှစ်ခြိုက်နေမိလေ။

“ရာသီဥတုက ပူလှပါတယ်၊ အေးထဲအရိပ်မှာ ခိုပါလား သမီးတော်ရယ်”

ဟုဆိုကာ မယ်တော်က သူမအိမ်ထဲကင်းကို ဆွဲလိုက်ချိန်မှာတော့ သူမတို့သွားရပါသည်။ မိခင်နှင့်သမီးမို့ ရုန်းရန်မသင့်၍ ငြိမ်နေပေမယ့် ရင်ထဲတွင်တော့ တဒိတ်ဒိတ်တုန်လှပါပြီ။ သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်လျှင်ဖြစ်စေ ခုချိန်ခါတွင် ဖုန်းသံက ထပြည်လာသည်ဖြစ်စေ တစ်ခုခုသာဖြစ်ခဲ့လျှင်ဆိုသည်ကို သူမဆက်မတွေးခဲ့တော့ပါချေ။ သူမရင်ထဲက တိတ်တဆိတ်တောင်းဆူပြောနေမိပါသည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ယေတော် ငါ့လက်ကိုမကိုင်ပါစေနဲ့၊ ဖုန်းသံပြည်မလာပါစေနဲ့”

ဈေးစေးတို့အိုင်နေသော သူမ၏နဖူးဆံပင်များကို မယ်တော်မြင်သွားလျှင် ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ။ သို့သော် ကျော့နောက်

တွင်တက်ထားသော သူမ၏လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲကိုင်ခြင်းခံလိုက်ရပါသည်။ ရင်ထဲလှိုက်ခနဲဖြစ်သွားပေမည် အလုံးကြီးကျသွားရပါသည်။

မှန်ပါ၏။ သဒ္ဓါဇာက မသောင်မလည်နှင့် ဘုမနားကပ်ကာ သူမလက်ထဲမှဖုန်းကိုဆွဲယူလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သဒ္ဓါဇာ၏လက်ထဲမှဖုန်းက ဘေးကလွတ်ခဲ့စဉ်မှာပဲ သဒ္ဓါဇာက လုံချည်ကို ဖြန့်ဝတ်လိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ခါးတွင်လိပ်တင်မိနေသော လုံချည်ခေါက်ထဲ မှန်းကိုညှစ်၍ပွတ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လျင်သောသဒ္ဓါဇာကို သူမရင်ထဲ တိတ်တဆိတ်နိုးကျူးမိပေမယ့် သဒ္ဓါဇာကတော့ သခင်မကြီးသတ္တဝေစီ၏အကြည့်စူးစူးကို လက်ခံလိုက်ရပါသည်။ ထက်ခံရပေမယ့်၊ အစောဆုံးပညာသည် သခင်များ၏ရှေ့မှောက်၌ လုံချည်ဖြန့်ဝတ်ခြင်းသည် သခင်အား မလေးစားရာရောက်ပေ၏။ ဒါကို သဒ္ဓါဇာကလည်း မယုံ၍တော့မဟုတ်ပါ။ ဒါကလွဲသွားသည့်အခြေအနေမဟုတ်ပါလား။

“သဒ္ဓါဇာ၊ ငယ်မင်းလည်း မလျှော်ကန်တဲ့အကျင့်မျိုးတွေ ကျင့်သုံးလာပြီကော”

“မဝံ့ပေမယ့် တောင်းပန်ပါတယ် သခင်မကြီး။ အဲလိုမှမဝတ်ရင် သဒ္ဓါဇာ အရှက်မဲ့ရတော့မှာမို့ပါ”

“ကဲကဲ... ရှိစေတော့။ သမီးတော်အပါး မယုတ်မလွန်စရာင့်ရွေးဘဲခဲ့တာနဲ့ပဲ ဖြေသိမ့်ရတော့မယ်။ ကဲကဲ... နားချည်တော့ဇေ၊ မယ်မယ်က သမီးတော်နဲ့ကားပြောဦးမယ်”

သခင်မကားကြောင့် သဒ္ဓါဇာမှာ ကုန်းကုန်းလေးထွက်လာခဲ့ပေမယ့် ခိုခံကြောင်ခိုခက်ပင် စမြဲမာတုလျာနှင့် မျက်လုံးချင်းစကားပြောဖြစ်စေအင် ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

“သမီးတော်ကိုကြည့်ရတာ ခုတလော မျက်နှာရွှင်တယ်”

“မယ်တော့်အေတာ့ကြောင့်ထင်ပါတယ်၊ မယ်တော်က ဆံထုံပြိုင်ပေးပြီး အဆောင်တော်ထဲ ပြောခဏရောက်လာတတ်လို့ပါ”

“အင်း... တစ်ပါးလူထု ထည့်ရတော့မယ်ဆိုတော့လည်း နှုတ်ပြန်သွား။ တကယ်တမ်းတွေ့ကြည့်ရင် သမီးတော်ကို မယ်မယ် လုပ်မပေးရတာတွေ သိပ်ကိုများလွန်းလှပါတယ်။ လုပ်ပေးခဲ့တဲ့အပြင် မျက်စိရောနားပါပိတ်ထားခဲ့တယ်။ ခုချိန်ထိ ရုပ်ပြင်သံကြားဆိုတာလည်းမသိသလို အင်တာနက်ရော ကွန်ပျူတာရော ပုန်းပါ မသိအောင် မျက်စိရောနားပါပိတ်ထားခဲ့တယ်။ သမီးတော်ကို အဆုံးရုံးခေါ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ မယ်မယ်ကိုယ်၌ကလည်း အနှစ်နှစ်ထယ်ကျော်ကျော် သမီးတော်လိုပဲ နေလာခဲ့ရပါတယ်”

အကြောင်းပြချက်တော့ တစ်ခုတည်းပါကွယ်၊ ချိုးချိုးရုတ် ဇာတိ
ဂုဏ်လေး။ မကြာခင် မယ်မယ့်ရဲ့တာဝန်တွေကို သမီးတော်ထံ
လွှဲအပ်ရတော့မယ်။ ရာဇလက္ခဏီနဲ့လက်ဆက်ပြီး ငြိမ်ပလောက
ကို စပြီးသိမြင်ရချိန်မှာ သမီးတော်က မယ်မယ့်ကိုပိတ်နာကောင်း
နာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးဖွားမြင်လာချိန်မှာတော့ သမီး
တော်ဟာ အလိုလိုနားလည်လာပါလိမ့်မယ်”

သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရ၍ သံဝေဂရပ်မျိုးနှင့်ဆိုလျှင်
ကျက်သရေအပေါင်းပြည့်စုံသည့်မယ်တော်မှန်နာကိုသာ ဝေးနေ
ဖြစ်ပါသည်။

“သမီးတော်က လိမ္မာသူလေးငေးမယ့် မယ်မယ့်ရင်ထဲ
ပူလှပါတယ်။ စာပေတွေထဲမှာလိုမဟုတ်ဘဲ ခေတ်ကြီးစာ တမု
ဟုတ်ချင်းတိုးတက်နေတော့ လူတန်းစားကလဲည်း နံ့ငါ့ပေ။ တိုင်း
တစ်ပါးသားလည်း ပေါပါပေ”

ဟူသောမယ်တော်စကားကြောင့် ရုတ်တရက် ကွန်းစ
လေးအား သတိရမိသွားပါသည်။ ကွန်းစလေးရဲ့မခင်ကလည်း
တိုင်းတစ်ပါးသားမဟုတ်ပါလား။

“ကဲကဲ... သမီးတော်လည်း နားပါတော့၊ မယ်မယ်
လဲည်း အသက်ကြီးလာလို့နဲ့တူတယ်။ သိပ်တိုကားများခင်လာ

တယ်။ ရာဇလက္ခဏီနဲ့လက်ဆက်ပြီးရင် မင်္ဂလာဦးခရီးထွက်ကြ
ဖို့ သိုးတော်ဘုရားက ကိစ္စအဝဝကိုစီစဉ်ထားပြီဆိုတော့ သမီးတော်
လေးက အင်အားပြည့်မူဖြစ်မယ်။ သိုးတော်ဘုရားက မလွန်ခင်
မှာ အကြီးတော်ရာထူးဆက်ခံနိုင်မယ့်ယောက်ျားသား တီတော်
လေးကို မြင်ဖူးသွားချင်ပုံရတယ်”

သူမရင်ထဲ ဟာခနဲမြစ်သွားရပါသည်။ အဲဒီအခြေအနေ
ထိ တွေးမထားခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ တကယ်ပဲ သူနှင့်ရာဇလက္ခဏီ
တို့က မသွေမညွတ်တတ်ထပ်ရတော့မှာလား။

ကိုကိုကို

အခန်း (၁၉)

“ထိပ်ထားလေး အိပ်မပျော်လို့လားဟင်”

ကုတင်ဘေးတွင် ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း နံရံ
ပြာရံကြီးအား တကြည့်ကြည့်လှုပ်နေသော စန္ဒြိမာတုလျှောက်ကြောင့်
သဒ္ဓါဇာမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“သဒ္ဓါဇာ”

စန္ဒြိမာတုလျှောက်ခေါ်သံမှာ ရင်ထဲ၌လျှို့ဝှက်သောကိစ္စ
တစ်ခုကို ဖွင့်ခံတော့မယောင်ပင်။ ပြောလိုက်ပါ ထိပ်ထားလေး
ဟယ်။ သဒ္ဓါဇာ ရင်ထိတ်လွန်းလို့ပါ။

“သူ့ တကယ်ပဲလာမယ်ထင်တယ်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ထိပ်ထားလေး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အချစ်ဆုံးရန်သူ ၇၆ ၂၂၁

“သူ ရှိုးပွဲကနေ လစ်ထွက်လာမယ်လို့ပြောတယ်”

“ရှိုးပွဲ!”

မြန်မာစာပင် ကောင်းကောင်းမတတ်သော သဒ္ဒါဇာက အဲဒီရှိုးပွဲဆိုတာကြီးကို မသိတာအမှန်ပါ။

“သူလာခဲ့ရင်ရော ထိပ်ထားရဲ့အဆောင်ထောက်ဆီ ရောက်မယ်လို့ထင်သလား”

“ရှင်! ကွန်းပလေးက ဒီအပေါ်ဆီ”

“သူလာလိမ့်မယ်လို့ ထိပ်ထားယုံကြည်နေမိတယ်”

“ဘုရား... ဘုရား”

“ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား သဒ္ဒါဇာ”

“အို! မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဒီလောက်မြင့်မားတဲ့နံရံကို တန်ဖိုး

ရှိပေမယ့် ခုနစ်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် တကယ်ပဲ တန်ဖိုးရှိပါတယ် သဒ္ဒါဇာ”

“ဟင်”

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးမှာ တအံ့တကြည်ပင် မှင်တက်သွားရပါ၏။ မှန်ပါသည်။ ကွန်းပလေးပါ။ ဘယ်အချိန်တည်းက ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ ကွန်းပလေးပါ။ ခက်ခဲသည်ကြီးပမ်းပူဖိုက်က မျက်နှာမှာ စိုးစဉ်းမျှထင်ကျန်မနေဘဲ ကြည့်ရှုသောမျက်နှာအေးထူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင့် ကွန်းပလေးပါ။

“ဟယ်! အသင် ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ်... အို! အသင် အတင့်ရဲ့လှချည်လား”

သဒ္ဒါဇာက စိတ်ဆိုးပုံနှင့်ဆိုပေမယ့် စန္ဒြိမာတုလျာက တော့ ထတယ်ပဲ သူ့ခလံ ကွန်းပလေးရောက်လာ၍ အံ့ဩပြီး ကြည့်ရှုပီတိဖြစ်နေပုံပါ။ ဘာစကားမျှမပြောဘဲ ကွန်းပလေးကို သာ ငေးကြောင်ပြီးကြည့်နေသော စန္ဒြိမာတုလျာ၏မျက်လုံးများကို သဒ္ဒါဇာ ဖတ်တတ်နေရော့သလားမသိ။ ကွန်းပလေးအား ဆက်ပြီးအပြစ်မဆိုတော့ပါချေ။

“အရမ်းလွမ်းတာပဲ”

ဟုဆိုကာ စန္ဒြိမာတုလျာနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာ ရုပ်လာသောကွန်းပလေးအား သဒ္ဒါဇာမှာ အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်နေမိပါသည်။ ငြီးနေကာ ကွန်းပလေးအား လွမ်းဆွတ်စွာကြည့်နေသောစန္ဒြိမာတုလျာကိုလည်း မယုံနိုင်စွာပင်ကြည့်နေမိပါသည်။

ကွန်းပလေးနဲ့ထိပ်ထားလေးက ဘယ်လိုတွေလဲ။ ဘယ်အချိန်တုန်းကများ ဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးသွားကြတာလဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ အရမ်းကိုချစ်ကြသောချစ်သူနှစ်ဦးနှင့်တူလိုက်တာ။

“တိုရင်ချဲ့ဖျက်နာက ဘာတွေလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မျက်လုံးတွင် ဆိုးထားသော အနက်ရောင်များကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောနေသည်ဆိုတာ ကွန်းပလေးသိလိုက်ပါ၏။ ကွန်းပလေး ပြုံးလိုက်ပါသည်။ မီးရောင်က နီနီအော့အော့သေးမို့ သူ၏ မျက်နှာကို စန္ဒြမာတုလျာ ကောင်းကောင်းမတွေ့ရပါ။ မီးများသာ လင်းထိန်နေမည်ဆိုပါက မိတ်ကပ်နှင့်နှုတ်ဆီးဆီးဆေးပါးပါးကိုပါ မြင်တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

“ကိုရင့်ရဲ့အကျီကရော ထူးဆန်းနေသလိုပဲ”

ဟုဆက်လက်၍ဆိုပြန်တော့ သူက ရှည်ယှက်ခတ်နေသောကြိုးများနှင့် စင်တက်သည့်သူ့ဝတ်စုံကို ကြည့်ကာ...

“ရှိုးဆိုနေတုန်း ပြေးထွက်လာတာနဲ့ လဲချိန်မရလိုက်ဘူး”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဒီလိုပုံတွေဝတ်ထားလား”

“ဘာလဲ၊ စန္ဒြက မကြိုက်လို့လား”

“မသိပါဘူး”

“ရှိုးပွဲက မပြီးသေးဘူး၊ စန္ဒြအိပ်ပျက်သွားမှာလို့ ပြေးလာတာ။ စန္ဒြကိုအရမ်းတွေ့ချင်လွန်းလို့”

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲဟင်”

“ဟင့်အင်း... ရေရေရာရာမရှိဘဲ တွေ့ချင်ရုံပါ”

နှစ်ယောက်သား စကားလက်ရုံကုန်နေကြသည်မို့ သူ့

ဇာကို အနားတွင်ရှိသည်ဟုပင်ထင်ပုံမရှိ သဒ္ဒါဇာမှာ အလိုလို နေရင်း ချောင်ထဲရောက်သွားရပါသည်။

“ရှိုးဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲဟင်”

ဟုမေးလာသောမိန်းမချောအား ကွန်းပလေးက တွေ့တွေ့လေဆီကကြည့်နေမိခဲ့ပါသည်။ အင်တာနက်နှင့်ဖုန်းဆိုတာတို့ပင် မသိသောသူက ရှိုးပွဲဆိုတာကိုမသိခြင်းမှာ အဆန်းကြီးဟုတ်မနေပါတော့ချေ။

ရင်ပုံအကျီလက်ရှည်လေးနှင့် ချိတ်လုံချည်လေးများကိုသာ စွဲနွဲ့ခြုံခြင်တတ်ဆင်တတ်ပြီး ဆံပင်ရှည်ကြီးကိုဖြန့်ချပေးထားဘဲ ထိုခွဲ၍ တစ်ပွင့်သန်းယန်ကာ ရှိုးခိုးနှင့်ယှဉ်ယှဉ်လေး လှပါနေပါသော ချစ်ရသူကို မြတ်နိုးစွာကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ဒီမိန်းကလေးကို ရင်ထဲတ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ချစ်နေခဲ့ပါသည်။ လောကကြီးကိုကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်မသိသေးသောသူမလေးကို မျက်လုံးဖွင့်ပေးချင်လှပါသည်။ လမ်းမရှိသေးသောသူမ၏ဘဝလေးကို လမ်းများစွာ ငြင်းချင်နေမိပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကျင်လည်ရာပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ခေါ်ချင်နေမိပါသည်။

ကျွန်ုပ်သရေရှိဇာပင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြုံးတတ်သည်သူမအပြုံးကို မြတ်နိုးမိပေမယ့် ထင်မိ၍ လောဘတက်လာ

ရပါသည်။ မောဟကင်းသောအပြုံးထက် ပျော်ရွှင်နေသောမျက်နှာ
လေးကို မြင်ချင်မိပါသည်။ ပြီးတော့ သူမနှင့်အတူ နှစ်ယောက်
လျှောက်လည်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် အသံထွက်ရယ်မောချင်မိပါ
သည်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်သိပ်ပြီးချစ်ခြင်းနိုးရသူလေးပါလို့ ထစ်
လောကလုံးသိအောင် ကြေငြာပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

“ကိုရင်၊ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်တောင် ကြည့်နေရ
တာလဲ”

“အရမ်းလှတယ်။ စန္ဒြိမာတုလျာကို ခုလိုလေးကြည့်ရ
တာနဲ့တင် ကျွန်တော်ဘဝက ပြည့်စုံသွားသလိုခံစားရတယ်”

“အို! ကိုရင်စကားက စန္ဒြိမာပေါ်တစ်မျိုးပဲ”

ရက်သွေးဖြာသွားပုံလေးကြောင့် အားဘုံးအားနာဖြစ်ရ
ပြန်ပါသည်။ သူ့အကြည့်နှင့်သူ့စကားများကြောင့် စန္ဒြိမာတုလျာ
အနေခက်စေခြင်းကို သူမလိုလားပါချေ။ စန္ဒြိမာတုလျာက သူ့
အပေါ်ရင်းနှီးပွင့်လင်းနေခြင်းမျိုးကိုသာ သူ့အလိုရှိခဲ့တာပါ။

“စန္ဒြိမာ ကျွန်တော်သင်ပေးစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ချက်ချင်းဆိုသလို စကားလေးကြောင်းပြောင်းပစ်လိုက်
ပါသည်။ သူ့စကားကြောင့် မျက်နှာအရောင်တောက်လာသော
သူမကြောင့် သူ့ကြည့်နူးရပြန်ပါသည်။

“ဘာတွေလဲဟင်”

“ရုပ်ရှင်ကြည့်နည်း ကွန်ပျူတာသုံးနည်း ပြီးတော့ ခန္ဓာ
တီးခတ်နည်း၊ ပြီးတော့ ရှိတဲ့တွေ၊ ပြီးတော့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့
ကခုန်နည်း”

“ကခုန်နည်း... ဟတ်လား”

“အင်း... စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“ကခုန်နည်းကတော့ စန္ဒြိမာတုလယ်”

သူ့အံ့သြသွားရပါသည်။ အင်မတန်တည်ငြိမ်သောသူမ
က ဘယ်လိုကခုန်နည်းမျိုးကို စာတတ်နေတာလဲ။

“မယ့်ဘူးလား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ယုံခက်နေတယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ပြုံးပါ၏။

“ကိုရင်ထံက အဲဒါတွေကို သင်ချင်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့
စန္ဒြိမာ ကိုရင်နဲ့တွေ့လို့မရဘူး။ ကိုရင်က ခုလိုလာပြီးသင်ပေးလို့
ရသလား”

“မရဘူး။ အဲဒါတွေသင်ဖို့ဆို ဗဝုဉ်းတွေလိုတယ်။ အဲဒီ
ဗဝုဉ်းတွေက ဒီမှာမရှိတာ”

“စန္ဒြိမာကလဲပေါ့။ စန္ဒြိမာ အပြင်ထွက်လို့မှမရတာ”

“အားမလျော့ပစ်လိုက်ပါနဲ့လား စန္ဒရယ်၊ ကြီးစားရင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လူ့ရဲ့ခေါင်းက အကြမ်းပျိုးခုံထွက်တတ် တယ်လေ”

သူကဆိုပြန်တော့ စန္ဒမာတုလျာက မျှက်ဝန်းထဲ အရောင် ပြန်တောက်လာခဲ့ရပါသည်။ ထိုအရောင်က သူ့အပေါ်အားကိုး ယုံကြည်ခြင်းဟု သူ့ဖတ်လိုက်မိပါသည်။

“စန္ဒ အပြင်ထွက်လို့ရအောင် ကျွန်တော်ကူညီမယ်”
ဘယ်လိုစကားမျိုးထပ်ဆိုရမှန်းမသိအောင် ရင်ထဲကြည့်

စင် ဝင်းပသွားသည့်သူမ၏စားချွန်ကို သူမမှသိလိုက်ပါလေ၏။

“ညတွေမှာ လျှောက်လည်ချင်သလား”

“အင်း”

အမှန်ပါ။ ရောင်စုံပြေးသွားနေသော ကားတန်းကြီးကို သူမ လေသာဆောင်မှနေ၍ တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ ပြီးတော့ လမင်း ရဲ့အလင်းရောင်အောက်တွင် လှုပ်ရှားရှင်သန်နေကြသူများကို စူး စမ်းချင်မိပါသည်။

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်လာခေါ်မယ်လေ၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံတယ်မဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါသည်။ သဒ္ဒါဇာ သက်ပြင်း

ချမိပါသည်။

“ဒီနေ့တော့ ပထမဆုံးနေ့ဆိုတော့ ကျွန်တော်ပြန်တော့ မယ်နော်”

ဟုဆိုနေသောသူ့အား စန္ဒမာတုလျာက မခွဲနိုင်စွာငေး စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“မုက်နာခြင်းချင်တဲ့ပိတ်က ဒီလိုစွန့်စားဖို့အမိန့်ပေးခဲ့တာ ဝဲ။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော်လာခေါ်မယ်နော်။ ကျွန်တော်သွားတော့ မယ်”

ဟုဆိုကာ လေသာဆောင်ဘက် လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွား သောသူ့နောက်သို့ သူမ အပြေးလေး လိုက်ကြည့်မိပါသည်။

သူက လေသာဆောင်မှတစ်ဆင့် တွဲလျောင်းကျနေ သောကြိုးမပီ တွယ်ဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။ ပြီးနောက် ကြိုးကိုရှုပ် သိမ်းရန် အချက်ပြသဖြင့် သူမက ကြိုးကိုဖြုတ်ပြီး ခွေသိမ်းနေ ခိုက် သူက မြင့်မားသောတံတိုင်းမြေရင်းသို့ရောက်နေပါပြီ။

သူက နောက်ပြန်ဆုတ်ကာခုန်ပြီး တံတိုင်းပေါ် ကျင် လည်စွာခုန်တက်ကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် တွက်တက်နေပါသည်။ သူ၏လှုပ်ရှားဆန့်ခွဲမှုများကို သူမ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ သူက တံတိုင်းပေါ်ရောက်တော့ သူ့ဖတ်လှည့်ကြည့်ကာ သူမအား လှည့်

www.burmeseclassic.com

ရမ်းပြပြီး ခုန်ဆင်းသွားပါ၏။

သူမ ဆက်ငေးနေလိုက်ပါသည်။ သူ၏ကားပြာလေးနား ရောက်လျှင် သူမအား ထပ်ကြည့်လာဦးမည်ဆိုတာ သူမရင်ထဲ က အလိုလိုသိနေပါသည်။

သူမထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် သူမအားလှည့်ကြည့်ပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြပြီး သူမကားထဲဝင်ကာ မောင်းထွက်သွားခဲ့ပါ သည်။

“ထိပ်ထားလေး အဆောင်ထဲဝင်ပါတော့”

“ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးနေတာပဲ သအိုဇာရယ်”

ဟုဆိုလိုက်သော သူမရဲ့အသံထဲတွင် ဆွတ်ဖျံ့မှုတွေ နှောယှက်နေတယ်ဆိုတာ သအိုဇာ ကောင်းကောင်းသိနေပါပေ လိမ့်မည်။

ကု ကု ကု

အခန်း (၂၀)

ညကိုနာရီထိတိရိသွားချိန်မှာတော့ စံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး တွင် မည်သည့်အသံမှမကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ ပါသည်။ မယ်တော်နှင့်ခမည်းတော်တို့ကလည်း စက်လောက် နေရာပေါ့။ တစ်နေကုန်ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်နေရတဲ့ မယ်ပရော ဘရဏေရော ပြီးဒီပါပီ စက်လောက်ရောပေါ့။ သူမနှင့်သအိုဇာသာ မျှော်တော်ငယ်လုပ်လုပ်နေ၍ မစက်နိုင်မနားနိုင်ဖြစ်နေရသည်လေ။

ခုဆို ကိုးနာရီတိတ်ရုံသွားပြီလေ။ သူ့ကို သူမယုံကြည် မိပါသည်။ သူ တကယ်ကို သူမထံရောက်အောင်လာမှာပါ။

“ထိပ်ထားလေးရယ်၊ အိပ်ပါတော့”

“သအိုဇာအိပ်ချင်အိပ်လေ၊ ထိပ်ထား မအိပ်ချင်တော့”

သူ့”

“ကွန်းပလေးကို မျှော်ရှော့သလား ထိပ်ထားလေးရယ်”
သူ့မပြန်မဖြေပါဘဲ မှန်ပြတင်းပေါ်ထိုးကျလာသည့် ကား
မီးရောင်ကိုသာ ငုံ့လင်နေမိသည်။

“သူ့လာလိမ့်မယ် သအိုဇာ၊ ထိပ်ထားကိုအပြင်ထွက်လို့
ရအောင် သူ့ကူညီလိမ့်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ ထိပ်ထားရယ်၊ သူ့လိုအကော့အခွာမျိုး
ထိပ်ထားလေးမှမလုပ်နိုင်တာ။ ဒီလို တံခါးအထပ်ထပ်၊ ဘေ့
အသွယ်သွယ်ကို သူတန်ခိုးရုံမှသာ ထိပ်ထားကိုခေါ်သွားနိုင်မှာ
ပေါ့”

“သူ တန်ခိုးရှိတယ်လေ သအိုဇာရဲ့၊ တန်ခိုးရှိလို့လည်း
ဒီအဆောင်တော်ထဲထိ ရောက်လာခဲ့ပြီပဲ။ ထိပ်ထားတော့ သူ့
ကိုယုံတယ်။ သူ့သေချာပေါက်လာမှာပါ”

သအိုဇာ သက်ပြင်းရှိုက်မိပါသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင်
ဖြစ်လာတော့မည့်ပြဿနာများကို မတွေ့စံ့တွေ့လို့မိ။ ဖြစ်ရသော
ထိပ်ထားလေးနုလုံးသားမှာ ကွန်းပလေးဆိုတဲ့အရာခင်းများ တင်
နေရစ်ပြီလား ထိပ်ထားလေးရယ်။

“ဖြုတ်!”

စကားသံများတိတ်သိပ်တည်းသွားချိန်၌ လေသာဆောင်ဆီ
မှ အသံတစ်ခုက လွှင့်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ချက်ချင်းဆို
သလို သအိုဇာရော နေ့ပို မလေသာဆောင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့
ကြပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ကွန်းပလေးပါပဲ။ စောစောကကြားလိုက်
ရသော အသံက ကြီးပစ်တင်လိုက်သောအသံပါ။ ကွန်းပလေးက
ကြီးမှတစ်ဆင့် နံရံကိုခြေကန်ကာ လေသာဆောင်သို့ကျင်လည်
စွာရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ အပေါ်သို့ရောက်တော့ ကွန်းပလေးက တွဲ
လျောင်းကျနေသောကြီးကို ခွေသိမ်းနေပါသည်။ ကြီးကိုခွေသိမ်း
ပြီးချိန်မှာတော့ ဝန်တောတွင်ညပ်နေသော ကြီးထိပ်ဖျားခါအချည်
ခံသတ္တုချောင်းတစ်ခုကို ဖြုတ်နေပြန်ပါသည်။

“ကိုရင်က ဉာဏ်သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ငတက်ပြားလုပ်
လို့ရနေပြီ”

စန္ဒြေတုလျာအိမ်ကားကြောင့် သူပြုံးမိပါသည်။ ငတက်
ပြားဆိုတာကို သူမသိပါ။ ငတက်ပြားဆိုတာ ရှေးအခေါ်နှင့် သူခိုး
ဟုခေါ်တာဖြစ်ရမည်ဟု ရင်ထဲနားလည်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်အများကြီးလေ့ကျင့်ထားရတယ်၊ အမ်တီဗီ
ရိုက်ရင် လိုရမယ်လေ။ လက်တွေ့ရော ဘာရာတေးရော ရေကူး

www.burmeseclassic.com

ရော စက်တံစီးရော ငြီးတော့ စက်ဘီး၊ မြင်း၊ ဘာကျွန်းသေးလဲ”

သူကခေါင်းမော့ကာ စဉ်းစားခိုက်...

“မြားပစ် စားရုတ် လုံထိုး နုက္ကတ်ပညာ တူရိယာ”

စန္ဒြိမာတုလျှာက မေးမြန်းပုံဆန်သောစကားရှည်အား သူ့စကား၏နောက်ယောင်ဆက်ပြောလျှင် သူက စန္ဒြိမာတုလျှာ အား စိတ်ဝင်စားစွာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ရှေးအယူက ယောကျ်ား မှန်သမျှ ဒါတွေတတ်ရမည်ထင်ပါရဲ့။ ကြည့်ပါလား။ ဒါတွေအား လုံးတတ်စေချင်သောစေတနာတွေ စန္ဒြိမာတုလျှာ၏မျက်လုံးထဲ ပြည့်လျှံနေရပါသည်။

“တူရိယာ... ဒါကအများကြီးပဲ၊ ဝစ်တာ စန္ဒရား ဒီရမ် တယော ဆက်ကဆိုစိုး အကော်ဒီယံခံ ဝါကက်ရှင်း အားလုံး နည်းနည်းစီပေါ့။ ဝညာရှင်အဆင့်တော့ရေတူး”

သူကဆိုတော့ စန္ဒြိမာတုလျှာ၏အကြည့်များမှာ ပြောင်း လဲသွားရပါသည်။

“အနုပညာသံသံလည်း ဆိုသေးတယ်ကိုရင်ရယ်၊ ဘာ တွေလိုက်သင်နေတာလဲ။ ကိုရင်တတ်တာ ဒါအကုန်ပဲလား”

“ဪ... ကျန်သေးတယ်၊ ဒီချောလည်း နည်းနည်း ပါးပါး”

“အဲဒါကြီးက ဘာတွေလဲ”

“အသိမြည်တဲ့အရာတွေလေ၊ တူရိယာပစ္စည်းလေ”

သူကလည်း သူ့နားလည်သလိုပြောပေမယ့် သူမက သူ့ စကားတွေကို နှစ်လိမ့်ဖွယ်ဟန်မရှိပါချေ။

“ပတ္တလား စည်းခွဲဝါး ပုလွေ ဧောင်း ဆိုင်းဝိုင်းကြီး တီးတတ်ရမယ်မဆိုပါဘူး”

သူ့အနည်းငယ်တော့ အံ့ဩသွားရပါသည်။ သူမပြော ထားတွေကို သူ့သတိမမှီတာအနိမ့်ပါ။ သူမပြောတာတွေက မြန် မာတူရိယာတွေမုန်း သူ့ရဲ့လေ့လာမှုအရတော့ ကြားဖူးနားဝရှိနေ ခဲ့ပါသော်လည်း သင်ယူဖို့ဆိုတာ သူမတွေ့ခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။

“ပတ်ကြီးတီးရမယ်လို့ ဆိုပါဘူး၊ ကိုရင်က ဘာအနု ပညာသည်မုန်း စန္ဒြိမာတုမထိတော့ပါဘူး။ စန္ဒြိမာ အနုပညာသည် ကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ပတ္တလားနဲ့စောင်းလေးတော့ တီးခတ်တတ် သေးတယ်ရှင်”

သူ့ကိုတရင်ဆန်းကြောနေသောသူမကို သူပြုံးကာ စိုက် ကြည့်နေခြင်းပါသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ကာ ပြောနေသောသူမ က သိပ်ကိုချစ်ဖို့ကောင်းနေပါသည်။ အလှိုမကျဖြစ်နေသောသူမ ၏မျက်နှာသေးကိုလည်း မြတ်နိုးနေမိပါ၏။

“ကျွန်တော်မယ့်ဘူး”

ယုံကြည်စေမယ့် မုန်းသုံးလိုက်မိပါသည်။ အဲဒါမှလည်း သူမရဲ့လက်သံလေးကို နားထောင်ခွင့်ရှိမယ်လေ။

“စန္ဒြ မလိမ်ပါဘူး”

မျက်လုံးဖြူးလေးနှင့်ပြောလာသော သူမကြောင့် အသံ ထွက်သည်အထိ ရယ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

“ကဲ! သွားရအောင်လေ၊ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်တော့ သူမက သူ့အား မျက်လုံးဖြူးလေးနှင့်ကြည့်ပြန်ပါတာ။ ထိုအကြည့်ထဲတွင် မေးခွန်းများစွာပါဝင်နေသည်ကို သူ့သိပါသည်။ ပြီးတော့ ထိုမေးခွန်းကိုလည်း သူတတ်တတ်နေပါသေး၏။

“ကျွန်တော့်ကို ယုံတယ်မဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းညှိတိပါသည်။

“ဒါဆို လာ... သွားရအောင်လေ”

ဟုဆိုပြီး သူမ၏လက်ကိုဆွဲကိုင်တော့...

“ဘယ်လိုသွားကြမှာလဲ ဘာတောက လျှင်ပါတီသနဲ့။

မိကုန်ရင် အသင်တော့ အသားတခြားအနီးတခြားဖြစ်ကုန်တော့ မှာပဲ”

“အဲဒီလိုမဖြစ်သေးခင် အပြင်ကိုရောက်နေရမယ်လေ။ လာပါ သအိုဇာရယ်၊ ဘာတွေကြောင်ကြည့်နေတာလဲ”

တစ်ချိန်လုံးငေးကြောင်ကြည့်နေပါသော သအိုဇာ၏ လက်ကိုပါဆွဲ၍ အိမ်ရှင်တစ်ဦးနယ် စန္ဒြမာတုလျာ၏အခန်းကျယ် ထဲမှ ဦးဆောင်၍ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်းတံခါးရွက်ကြီးကိုဖွင့်လိုက်သည်တွင် သူ့စတင်သိ မှီလိုက်ရတာကတော့ အိမ်ကြီး၏ရှေးကျမ်းနားမှုပုံဖြစ်ပါသည်။ ကြီးမားသောတိုင်လုံးကြီးများနှင့် ခမ်းနားသောနှစ်ဖက်ဆုံလှေကား ကြီးကို သုမယုံနိုင်စွာ ငေးမိသွားပါသည်။

ရာဇဝင်စာအုပ်တွေထဲ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့် မင်းတို့စံရာ နန်းတော်ကြီးနှင့်တူနေပါသည်။ ပြီးတော့ နံရံများ၌ လူပုံပန်းချီကား များကိုလည်း မသိမကျွမ်းတွေ့နေရပါသေး၏။

“ဘာငေးနေတာလဲ၊ သွားမယ်လေ”

သအိုဇာကဆိုတော့မှ သူ့သတိပြန်ဝင်လာပါသည်။ သူ့ မှာ ဆန္ဒတစ်ခု ကပ်ငြိသွားရပါသည်။ လင်းလင်းကျင်းကျင်း နေ အချိန်ချိ၌ ဒီအိမ်ကြီးကို ခနစ်တကျကြည့်ရှုချင်မိပါသည်။

“လာ... ဒီလှေကားကဆင်းမယ်၊ ဟိုဘက်လှေကား ခြေရင်းက ဘာရထားရဲ့အခန်းနဲ့ကပ်လျက်ပဲ။ ဘာရတာက နားပါးတယ်

www.burmeseclassic.com

ခြေသံကို ဖော့လျှောက်နော်'

သုအိုဇာဆိုပေမယ့် သူကပေါ့ပေါ့ပါးပါးထဲပင် သအိုဇာ၏ ရှေ့မှလျှောက်နေပါသည်။ ငြီးနောက် ကျွန်းတံခါးကိုဝတ်ထား သောသော့ကို သူငေးနေမြဲပါသည်။

"ကဲ! ဒီထိရောက်ခဲ့ပြီ ဘယ်သွားမလဲ သော့ဇာ ညဆို ဘရဏသိမ်းထားတာ။ သော့ဇာရှင်နဲ့သော့ အပြင်မရောက်နိုင်ဘူး နော်"

"စိတ်မပူပါနဲ့ သအိုဇာ"

ဟုဆိုပြီး သူက အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲမှ တစ်ခုတစ်ခု ကိုနှိုက်နေပါသည်။ ငြီးနောက် သော့ကိုခွင့်လိုက်ပါသည်။

"ဂလောက်!"

သော့ပွင့်သံကိုကြားလိုက်ချိန်မှာသော့ သအိုဇာက သူ့ ကိုမယုံနိုင်စွာကြည့်ပြီး...

"အသင် လူကောင်းတစ်ယောက်ရော ဟုတ်ရဲ့လား"

တဲ့လေ။ သူပြုံးပါသည်။ သအိုဇာ၏မေးခွန်းကို မတုံ့ ပြန်ဖြစ်ပါဘဲ အပြင်သို့ဦးဆောင်ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ထိုနည်းတူပင် သော့သုံးလုံးကိုကျော်ဖြတ်ပြီးချိန်မှာသော့ လမ်းပေါ်သို့ရောက်ရှိ သွားခဲ့ပါသည်။

"သင် လူကောင်းအရာဟုတ်ရဲ့လား ကွန်းပလေး"

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူက သအိုဇာအား မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကြည့်တာ...

"လူဆိုခြစ်အောင် ဒီနေ့ထစ်နေတုန်း ကျွန်တော်သင်ယူ ထားရတာပါ။ သော့ဇာသုံးဆယ့်ကတ်ကို မငှာက မကျေမနပ်ရှာပေး ခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ကုန်ပါပဲ"

ကွန်းပလေးအဖြေက ရှုံးနိမ့်သားသားဆိုပေမယ့် စန္ဒြမာ တုလျာ၏ရင်ခွင်ကို ခွဲကိုင်လိုက်သလိုခံစားရပါ၏။ မိမိအတွက် နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က အချိန်တွေကိုပေးထားတယ်ဆို မှတော့ ရင်မခုန်တဲ့မိန်းမမျိုးက ဒီလောက၌ရှိပါဦးမလား။

ကွန်းပလေးက ကားတံခါးဆီခွင့်ကာ စန္ဒြမာတုလျာနှင့် သအိုဇာအား တက်စေပါသော်လည်း စန္ဒြမာတုလျာက နောက် ခန်းတွင်ထိုင်ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင် ရှေ့တံခါးကိုဖွင့်၍ မောင်းသူဘေး နေရာတွင် ထိုင်ထိုင်ပါသည်။ ကွန်းပလေး ပြုံးသွားမိပါ၏။ စန္ဒြ မာတုလျာ၏အပြုအမူလေးအား သိပ်ချစ်သွားမိပါပြီဆိုသည့်အပြု မျိုးပါ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သြပါးလန်းဆန်းနေပါ၏။ ကားမောင်း နေသည်ကိုပင် မှုပ်မွှင်လေး လေရွှန်ပြီး သအိုဇာကိုကြည့်လိုက်

စန္ဒြိမာတုလျာကိုကြည့်လိုက်နှင့် အမြင်များဆန်းသစ်နေရပါသည်။
စန္ဒြိမာတုလျာနှင့်သင်္ခါဒာကတော့ ပြင်ပထဲ တောင်စဉ်နေရာမရ
ငေးမောနေခဲ့ပါသည်။

“ဒီလိုညကြီးအချိန်မတော်လည်း လူတွေ သွားလာနေ
ကြတာပဲနော်”

“နေ့ဘက်အလုပ်တွေကြား ပိနေတဲ့လူတွေက ညဘက်
မှ အပန်းဖြေရတယ်လေ”

“သူတို့က မအိပ်ကြတော့ဘူးလား။ အိပ်စက်ခြင်းက
အကောင်းဆုံးအနားယူခြင်းပဲလေ”

“မဟုတ်ဘူး စန္ဒြိမာ၊ ခေတ်ကပြောင်းကျန်ပြီ”

နားမလည်သူကို ဆရာလုပ်နေတဲ့သူကလည်း လူတွေ
အကြောင်းသိလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

“ညဆယ့်နှစ်နာရီအိပ်၊ နေ့ကခုနစ်နာရီထာ၊ ကိုးနာရီနိုး
တက် ငါးနာရီရုံးဆင်း၊ နှစ်နာရီ အနားယူ၊ ရှစ်နာရီမှာ စပြီးအလုပ်
ပြေ။ ပုံမှန် ဆယ့်နှစ်နာရီအိပ်၊ အိပ်ချိန်က ခုနစ်နာရီထိုင်လောက်
ပြီလေ”

ဟုသူကတတ်သလောက်မှတ်သလောက်ပြောလျှင် သူမ
က ခေါင်းလေးညှိတ်၍ နားထောင်နေခဲ့ပါသည်။ တိုက်ပြောသမျှ

တို ခုလိုမှတ်သားသင်ယူနေသူလေးရှိ၍ ခံစားရတဲ့ပီတိကို သူ
ထထမဆုံးသိရှိလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပြောတာကို
များ မှားသွားလေလားဟု မိမိကိုယ်ကို မယုံမကြည်ဖြစ်မိပြီးမှ
သူမတို့ဆရာလုပ်နေ သူအများကြီးလေ့လာရဦးမယ်ဆိုတာလည်း
သဘောပေါက်သွားမိပါသည်။

“စန္ဒြိမာ့ ဆယ်နာရီလောက် အိပ်ဖြစ်တယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဆယ်နာရီ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ညဆို ကိုးနာရီမထိုးခင် အိပ်

ပျော်နေပြီ”

“ကျွန်တော်လာလို့များ အိပ်ရေးပျက်သွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလို့လဲ”

ဗုဒ္ဓမေးတော့ သူမပြန်မပြေပါ။ စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းအပ်
သောမိန်းမတစ်ယောက်၏ကူခြေကြောင့်လား။

“ပြောပါ၊ စန္ဒြိမာ ကျွန်တော့်နဲ့လင်းလင်းပြောလို့ရပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆို
တော့ စန္ဒြိမာတုလျာကို ကျွန်တော်နဲ့တစ်သားတည်းကျချင်တယ်။
ပြီးတော့ နားလည်ချင်တယ်။ ကျွန်တော် ခုလိုလာနေတာကိုရေး

စန္ဒြေကြိုက်ရဲ့လား။ အနောက်အယုတ်များဖြစ်နေသလား”

သူလာနေတာကိုသဘောကုန်သော စန္ဒြေမာတုလျာ၏မျက်လုံးနှင့်အပြုအမူများအရ သူသိနေပေမယ့် ဟန်လုပ်ကာ ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒါကတော့ စန္ဒြေမာတုလျာ၏နှုတ်ထွက်ချို့သော ဖြေကြားသံကို ကြားချင်လွန်း၍ပါ။ သို့သော်...

“ကိုရင်သဘောပါ။ စန္ဒြေကတော့ ဘာမှမပြောလိုပါဘူး”

သူ့မျှော်လင့်ထားသောစကားလုံးမျိုးမဟုတ်ပါချေ။ အားရချင်စရာမကောင်းတဲ့ဖြေကြားသံကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ထိရုတ္တရပေမယ့် နောက်ဆုတ်သွားမည့်လူစာရင်းတွင် သူပေါ်ဝင်ပါချေ။ စန္ဒြေမာတုလျာ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေမကြိုက်သည်ဖြစ်စေ သူ့ရင်ထဲ စန္ဒြေမာတုလျာ ရောက်နေခဲ့ပြီပို့ သူ့ဘက်ကတော့ ကြိုးစားရမလိမ့်မည်။ စန္ဒြေမာတုလျာအား မတွေ့မြင်ရလျှင် မနေနိုင်သည့်သူ့စိတ်ကြောင့် စန္ဒြေမာတုလျာက မနစ်သက်လွှင်တောင် သူတွေ့ရပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ စန္ဒြေမာတုလျာကို နေ့တိုင်းတွေ့ချင်တယ်။ ကျွန်တော်သဘောဆိုရင်တော့ စန္ဒြေမာတုလျာကို ကျွန်တော်ဘေးမှာပဲ အမြဲခေါ်ထားချင်တယ်”

သူမကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ သူပြော

ချင်ရာကိုပြောပြီး ကားကိုတွေ့ချတာ ရပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ကားခေါ်မဆင်းပြီး စန္ဒြေမာတုလျာဆင်းနိုင်ရန် ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးပါသည်။

သူနှင့်စန္ဒြေမာတုလျာတို့က အပြင်ရောက်သည်ထိ သအိုဇာက ငြိမ်သက်နေ၍ နောက်ဆန်းဆမ်းကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ညွှန်ဆေးအိပ်ပျော်နေသောသအိုဇာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“မနိုးနိုးတော့ ကိုရင်”

သအိုဇာအားနိုးမည်ဟန်ပြင်နေသောသူ့အား သူမက ဟန့်တားလိုက်ပါသည်။

“သအိုဇာသည် အိမ်မှကိစ္စတွေနဲ့ပင်ပန်းပြီး ငိုက်မည်းနေရာရောမသေ”

ဟု ကရုဏာနှင့်သူမကဆိုလျှင် သူက အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ သအိုဇာထံ လွှမ်းခြုံပေးပြီးမှ ကားတံခါးကိုညင်သာစွာ ပိတ်လိုက်ပါသည်။

“မီးတွေက ထိန်လင်းနေတာပဲ။ ဒါက ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲဟင်”

“စတုဒီယိုပါ။ ဒါက စင်တာကြီးတစ်ခုလေ။ ဒီအထဲမှာ တူရိယာမျိုးဆိုရုံတယ်”

www.burmeseclassic.com

“တံခါးတွေပိတ်ထားတယ်ကိုရင်ရဲ့၊ ဝင်းထို့ရဲ့ပေါ့လား”

“အစောင့်က ကျွန်တော်နဲ့သိင်္ဂါတယ်။ ပြီးတော့ ပိုင်ရှင်နဲ့လည်းသိတယ်။ ခဏနော်”

ဟုဆို၍ သူက အိမ်ပုံသဏ္ဍာန်အဆောက်အဦဝယ်ဝေးနားရပ်ကာ တစ်ခုခုပြောတော့ အထဲမှသူတစ်ယောက် ထွက်လာကာ တံခါးဖွင့်ပေးပါသည်။ သူက သူမလက်ကိုခွဲပြီး အဆောက်အဦးထဲဝင်လာခဲ့ပါသည်။

မီးရောင်ကြောင့် ထိန်လင်းနေခဲ့ပေမယ့် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိသည့်တိတ်ဆိတ်ခြင်းကြောင့် သူမခြေလှမ်းတို့က မဝံ့မရဲဖြစ်မိ၍ ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်မိပါသည်။ ထိုအချင်းအရာသူများသဘောပေါက်သွားလေသော့လား။

“ကျွန်တော့်ကိုယုံတယ်မဟုတ်လား”

သူမခေါင်းညိတ်မိပါသည်။ သူမ သူ့ကိုယုံကြည်ပါ၏။ အရာအားလုံးထက်ပိုပြီး ယုံကြည်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါဖြစ်ပါသည်။

သူက မီးခလုတ်များကိုဖွင့်နေပါသည်။ သူမနှင့်သူက မှန်များကာရံထားသော အခန်းများစွာကို ကျော်မြတ်လာခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူက အခန်းတစ်ခုတွင်ရပ်ကာ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်

ပါသည်။ ထို့နောက် အခန်းတွင်းဝင်ကာ မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်ပါသည်။ သူမမျက်လုံးကို သူမမင် မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်သွားရပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျယ်ဝန်းသောထိုအခန်းကျယ်ထဲ များပြားလှသော တူရိယာများက နေရာတကျရှိနေကြပါသည်။

သူက သူမလက်ကိုလွှတ်ကာ ကြီးမားသောတူရိယာနားသွားပြီး ကွန်ဗျူတာခလုတ်နှင့်မတူသောခလုတ်များကို နှိပ်လိုက်သည်တွင် သာယာသောအသံက ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။ သူမ ဖျတ်လုံးကိုမှိတ်ပြီး ထိုကိစ္စထဲသို့ စိတ်ကုန်ထားမိပါသည်။ သူက ချိုသာပြီးအေးချမ်းသောတေးသွားတစ်ပုဒ်ကို တီးခတ်နေပါသည်။ ထိုတေးသွားက စမ်းရေအလား အေးချမ်းလှပါသည်။

“နားထောင်ကောင်းရဲ့လား”

တေးသွားပြီးဆုံးချိန်မှာတော့ သူကမေးခွန်းထုတ်လာပါသည်။ သူမက သူ့အနားသွားပြီး သူတီးခတ်နေသောတူရိယာကြီးကို လက်ဖြင့်ထိကာ...

“ဒါဘာတူရိယာလဲဟင်”

“ဇန္တရားလို့ခေါ်တယ်၊ စောစောက တီးခတ်လိုက်တာက မီးဖော်ချိန်တေးသွားတစ်ပုဒ်ပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူ့သေဘောကျပုံနှင့် သူပြောသမျှကို မှတ်

သားနေပါသည်။

“ကျွန်တော် လက်နှင်းပြုပြီ၊ စန္ဒြမာတုလျာဓရာ ကျွန်တော်ကိုဘယ်လိုလက်ကိုင်ပြမလဲ”

ဟုဆိုတော့ သူက အခန်းတစ်ခိုက် မျက်လုံးတွေကြည့်လိုက်ပါသည်။ သည်တွင် သူ့ခေါ်မြင်ကွင်းထဲသို့ တာတို့ပါဝင်ပြင်ပေါ်ရှိ ပတ္တလားကြီးက တန်းဆန်ဝင်လာရပါသည်။ သူမက ထိုပတ္တလားကြီးနား ညင်သာစွာတိုးကင်သွားပြီး သူတီးပြသွားသော တေးသွားများနှင့်ခပ်ခပ်ဆင်ဆင် တီးခတ်ပြလိုက်ပါသည်။ လက်ခုပ်မတီးနိုင်တော့လောက်အောင် မှင်တက်ထွာဆီပါသည်။ ပတ္တလားကိုပိုင်နိုင်စွာ စိတ်ရှိလက်ရှိတီးခတ်နေသောစန္ဒြမာတုလျာဓရာ သူ့နှလုံးသားဓရာ သူ့စိတ်ကိုပါ ပိုင်ပြီးသွားသည်ထင်ပါသည်။ ကြည့်ပါဦး။ စန္ဒြမာတုလျာဓါအသွင်က ဝါရင့်ဖြူဖန်ရန်ကြီးနဲ့တူလိုက်တာ။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုရင်၊ ကိုရင်ကို စန္ဒြလိုက်တုနိုင်ရဲ့လား” လို့ဆိုတော့မှ သူကသတိပြန်ဝင်လာရကာ လက်ခုပ်တီးလိုက်မိပါသည်။

“စန္ဒြက တကယ့်ပါရမီရှင်၊ ဒီလိုပါရမီရှင်မျိုးကို ကျွန်တော်တွေ့ဖူးချင်တာ။ ခုမှပဲ ဆန္ဒပြည့်ဝတော့တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့တွေ့ဖူးချင်တာလဲ”

“ပညာချင်း ပညာချင်လို့လေ”

“ဒါဆို ကိုရင်လည်း ပါရမီရှင်ပဲထင်တယ်”

“မပုံကတော့ အဲလိုပြောတာပဲ”

သူကဆိုတော့ စန္ဒြမာတုလျာဓရာက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေပါသည်။

“ဘာလဲ စန္ဒြက မယုံလို့လား”

သူ့ပြန်မဖြေပါ။ နှုတ်ထိတ်နေခြင်းက ဝန်ခံခြင်းတဲ့။ သူထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက်...

“စန္ဒြကြိုက်တဲ့တူရိယာကိုရွေးပါ၊ ကျွန်တော်တို့အတူတူတီးခတ်ကြရအောင်”

ဟုဆိုတော့ သူမက သူ့ကိုနားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ရွေးလေဟူသောသဘောနှင့် မျက်နှာလေးပင်က လက်တိုက်ဆန့်ပြတော့ သူမက ထိုင်နေရာမှထရပ်ကာ ကတိတိစားပွဲပေါ်နေဆဲတကျွတ်တင်ထားသည့်စည်းနှင့်ပါးနားသို့ တပြည်းပြည်းလျှောက်သွားပြီး သူ့ထံသို့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် စည်းနှင့်ပါးကိုတိုင်ပြီး နှစ်ချက်မျှအရင်တီးပြလိုက်ပါသည်။

သူက ကျေနပ်စွာပြုံးပါသည်။

သူမက မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ထားပြီး နှုတ်မှလည်း သံစဉ်တစ်ခုကို ညည်းနေမိပါသည်။

စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသော သူမနှုတ်ခမ်းလေးကို သူက ငေးကြည့်နေရင်းမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အရမ်းထားရာနေရာကိုလျှောက်သွားပြီး သံစဉ်တစ်ခုကို စတင်၍ ဇော်ကျွန်းပါတော့၏။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူမထံမှ သီချင်းညည်းသံက ရင်တန့်သွားရပါသည်။ သူမ သူ့အားလှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဆက်ဆိုလေဆိုသည်ပုံမျိုးနှင့် မျက်ခုံးပင့်ပြု၍ သူမက ညည်းလက်စသီချင်းကို ဆက်ဆိုဖြစ်ပြီး စည်းခွဲဝါးကို ဟန်ချက်ညီညီထီးခတ်နေပါသည်။ သူကလည်း သူမနည်းတူပင် ဒရမ်ကို စည်းချက်မှန်မှန်ရိုက်ခတ်နေဖြစ်ပါ၏။

ထိုတဒင်္ဂလေးအတွင်းတွင် သူက သူ့ခေါ်နည်းသားကို ညှို့ယူသွားသလိုခံစားရပါသည်။ တူရိယာတိုစည်းချက်ညီညီရိုက်ခတ်နေသောသူ၏ပုံက နှလုံးသားထဲဝင်လာရပါသည်။ သူမ သူ့အားငေးကြည့်နေမိ၏။ သူက သိပ်ချောသောလူတစ်ယောက်ဟု ခံစားနေမိပါ၏။ ပြီးတော့ ပြီးပြည့်စုံသည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ သူမနှလုံးသား၏အရှင်သခင်၊ ငြီးတော့ အပြစ်ကင်းသည့်

လူသားတစ်ယောက်။ ပြီးတော့သိပ်ကောင်းသည့်လူ။

“ဘာလို့ခက်မတီးတော့တာလဲ”

“ဟင့်အင်း”

သူက သူမကိုပြုံး၍ ရိဝေစွာကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သူ့မျက်လုံးတွေထိပ်လှတာပဲ။ သူ့မျက်လုံးတွေက သိပ်ကိုကြင်နာနေတာပဲ။ သူထရပ်လိုက်ပြီ။ သူ့လှည့်နေပြီ။ သူက သိပ်ခန့်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလား။

“စန္ဒြ”

သူ၏အသံတိုးတိုးလေးက သူမနှလုံးသားဆီသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းရိုက်ခတ်သွားရပါသည်။

ဟင့်အင်း... ဝါဒီလိုကြီး သူ့ကိုကြည့်နေလို့မရဘူး။

သူက ယောက်ျားသားဟု မိမိကိုယ်မိမိ သတိပေးနေမိသည်။

သူက ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။ ထိုအပြုံးကြောင့် ငိုက်မြည်းနေသောသူမ၏နှလုံးသားမှာ လန့်ခိုးသွားရပါသည်။ အသိစိတ်ဝင်လာတာခွင်းတွင် သူ့ကိုထပ်မံကြည့်ရုံတော့လောက်အောင်ကို ရုတ်ခံသွားပါသည်။ သူမဘဝတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် သတိလက်လွတ်သွားခြင်းက ဒါပဲထမဆုံးမို့ပါ။

“စန္ဒြ ကျွန်တော့်ကိုရုတ်မသွားပါနဲ့လား။ ကျွန်တော်က

စန္ဒြေအနီးဆုံးမှာ ရှိနေချင်သူပါ။”

ဟုဆိုပြီး သူက သူမကိုထပ်မံစိုက်ကြည့်နေတော့တဲ့ ဂစ်တာတစ်လက်ကိုဆွဲယူကာ တီးခတ်နေလိုက်ပါသည်။ သူမ သူ့ကိုထပ်မံရှုံ့ငေးကြည့်မိသွားပြန်ပါသည်။ တူရိယာကိုတီးခတ် နေသောသူပုံက သူမအတွက် နတ်သာဆလားတစ်ပါးပါပဲ။ သူ့ရဲ့ လက်သံက သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ညင်သာပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေပါ သည်။ မည်သည့်တူရိယာကိုမှ ဆွဲမယူချင်လောက်အောင်ကို သူ့ လက်သံကို နားဆင်ချင်နေမိပါသည်။ သူက တကယ်ပဲ ငါ့ရင်ရင် ပါ။ သင် သိပ်ကိုတော်ပါပေတယ် ကိုရင်ရယ်။ သင်က သိပ်ကို တော်တဲ့အနုပညာသမားကြီးပါ။

“ဒီကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်တလွှားမယ်။ * * * သူ့ငါ များဆိုရယ်။ * * * အလှ နဲ့သစ္စာကိုကွယ်။ * * * ရွှေရွာအော်ကြတယ်။ * * * တကယ်အမောတစ် ခေရန်ကိုကွယ်။ * * * ပြောပြောပြမယ်။ * * * ဂိုဏ်းတိုင်းရေခန်းကျင် နှာကွယ် တကယ်ပင် အလှရှိတယ်။ * * * နုံခြုံငံရေ ဂရိတ်မြေ တခြားမယ်။ * * * အထွေထွေ ခန်းပြားကျယ် သဘာဝရဲ့အလှ ဟန်တွေရယ်။ * * * ထုံကြည့် သင်းချဲ့တယ် တကယ်အလှရဲ့ရ အမှန်တွေရယ်။ * * * တွေးကာငေးကြည့်ကွယ် ကမ္ဘာအတန်းအစား

စိစင်မြေဝယ် ဝံ့ပန်းချီရေးသီကွယ်။ * * * ဤတုံမြေကြုံလေသမျှ ရယ် သဘာဝတရားအလှရယ်။ * * * ဘဝရဲ့သစ္စာတွေရယ် နိုင်မာ အမြဲအမြစ်တွယ်။ * * * တအိအလှဆိုတာတွေရယ် ပေါကြွယ်လွန်း လှတယ်။ * * * ထကဟိုအလှနဲ့သစ္စာကွယ် သဘာဝ။ * * *

သူ့အသံက တိုတိုလေးနဲ့ညင်ညင်သာသာလေး ထွက် လာရပါသည်။ သူမ ထိုသီချင်းကိုကြားဖူးပါသည်။ စံအိမ်တော် မှာရှိနေသည့် တစ်ခုတည်းသော ရှေးဟောင်းဘတ်စကပ်မှတစ်ဆင့် ကြားဖူးနေသောသီချင်းပါ။ သူမလည်း ထိုသီချင်းကိုအလွတ်ရ နေပါသည်။ သူမဘဝတွင် သီချင်းများစွာကိုတွေ့လာဖူးပါသည်။ ထိုအခါတွင် ထိုသီချင်းကလည်း တစ်ခုစီအပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်တွင်းထဲမှာသာ မလှုပ်မယှက်နေနေရသည့်သူမက တူရိယာ ငွေ့ငွေ့တွေကိုသာ အဖော်ပြုနေခဲ့ရသည်က ယခုတော့ သိပ်မှန် သွားပြီထင်ပါရဲ့။

“ဘယ်လိုလဲ၊ နားထောင်လို့ကောင်းရဲ့လား။”

“တစ်ချို့ပဲ၊ မူရင်းသီချင်းနဲ့ချားခွာကွဲပြားတယ်။”

“ဟုတ်တယ်၊ သံစဉ်နဲ့စာသားကိုကြိုက်တယ်။ မယ်လို

ဒီလေးပြောင်းပြီး ကိုယ်ဖာသာဆိုကြည့်နေတာပါ။ မူရင်းတေးသံ ရင်တ သိပ်ကောင်းတော့ လိုက်မတုန်မိဘူး။”

“ကိုရင်ဆိုတာလည်း နားထောင်လို့ကောင်းပါတယ်။
ဖြည်းဖြည်းလေးနေတယ်။ အေးချမ်းသလိုခံစားရတယ်။ ဒါပြီး ရင်
ထဲဝမ်းနည်းသွားသလိုပဲ”

“စန္ဒြက အနုပညာကိုခံစားနိုင်တယ်နော်။ ကျွန်တော်
နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုပြရလား”

“ဟင်အင်း... ဒီတစ်ကြိမ် စန္ဒြအလှည့်”

သူ့အံ့ဩပြီး ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် သူမက
ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ကတ္တီဝါခင်းပြင်အနီရောင်ပေါ်မှစောင်းတို
ပွေ့လိုက်ပါ၏။

“စန္ဒြက အဆိုမကောင်းဘူး၊ စောင်းသံကိုပဲနားဆင်ပြီး
ကိုရင် ညည်းလိုက်ပါ”

“အဲဒီသီချင်းကိုပဲ တီးမှာလား”

“အင်း”

“ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ငင်စားလာပြီ”

“ကိုရင်လည်း လိုက်တီးလို့ကောင်းနော်။ အဲဒီတုန့်မှာ
နဲ့စောင်းနဲ့ပေါင်းရင် ဘယ်လိုအသံချိုးထွက်လာမလဲမသိဘူး”

“ဒါကို ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒီလိုလုပ်
ပါလား”

“ပြောလေ ကိုရင်”

“တေးသွားချင်းတူနေတာပဲ။ တူရိယာပဲကွဲတယ်။ ကျွန်
တော်တို့ နှလုံးသားနဲ့တီးကြရအောင်”

သူ့ရောသူမပါ မျက်လုံးချင်းဆုံမိသွားပါ၏။ ဒီတစ်ကြိမ်
မှာတော့ သူ့မျက်လုံးများကို သူမ မရှောင်ဖယ်ဖြစ်တော့ပါချေ။
မျက်လုံးများမှာ စကားများစွာဆိုနေကြပါသည်။ ထိုစကားများက
နှလုံးသားထဲမှ ယိုကျလာသည့်စကားလုံးများဖြစ်၍ ဘာစကားလုံး
မှထပ်ဆိုစရာမလိုလောက်အောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
နားလည်သွားမိပါသည်။

ကွန်းပလေးက ဝစ်တာကိုစတင်၍ တီးလိုက်ပါ၏။ စန္ဒြ
မာတုလျာကလည်း စောင်းကိုစတင်တီးခတ်လိုက်ရာ ကွန်းပလေး
က လက်သံကိုလျှော့ချပြီး လစ်ဆွဲလိုက်ပါသည်။ စန္ဒြမာတုလျာ
က စောင်းသံကိုမြှင့်လိုက်ပါသည်။ နှုတ်မှပြောနေဖို့မလိုလောက်
အောင် သံတိုများကိုထိန်းညှိပြီးချိန်မှာတော့ ကွန်းပလေးက သီ
ချင်းကိုပြည်းညင်းစွာ တိုးတိုးညည်းပါတော့၏။

သီချင်းမှတစ်ဆင့် ရင်ထဲသို့ နူးညံ့သည့်ခံစားချက်များ
ဝင်လာရပါသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံ
ကာ ရင်တွင်းစကားများ အသံတိတ်ပြောဆိုနေကြပါသည်။

သိပ်ချစ်တာပဲ စန္ဒြမာတုလျာရယ် 'ကျွန်မအေးပဲ' နှလုံး
သားချင်း စကားပြောမိသွားသောအခါ နှုတ်မှစကားဆိုစရာမလို
လောက်အောင် ပြည့်စုံသွားခဲ့ပါပြီ။

ရွန်းလဲ့သောအကြည့်နှစ်ခုတို့၏ဆုံချက်၌ ကြယ်ကြွေတို့
မြေခဲခဲ့ရပြီလေ။

ကုကုကု

အခန်း (၂၅)

“မယ်တော်နဲ့အညှော်ထော်ထိုမှာ ကြောက်ပေမယ့် ကိုရင်
နဲ့နှလုံးခိုးထွက်ရတာတော့ စန္ဒြပျော်ရွှင်မိပါတယ်”

ဟုဆိုနေသော ချစ်ရသူလေးကို သူကစောင်းဝဲကြည့်
ကာ နောက်ခန်း၌အိပ်ပျော်နေသော သအိုဇာထံသို့ တာဘက်တစ်
ထည်လွှမ်းခြုံဖေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီလောက်နှစ်တွေအများကြီး ကုန်သွားအောင် စန္ဒြတို့
ဘာလုပ်နေခဲ့သလဲ ကျွန်တော်သိချင်တယ်”

ကားကိုလမ်းဘေးချွန်ကာ ကားထဲ၌ပင် စကားပြော
နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“အစ်မတော် ကိစ္စဇာရီ ဆုံးပါးချိန်ကစပြီးဆိုရမယ်”

“ဪ... စန္ဒြိမာ အစ်မရိတယ်”

“အစ်မတော်က ချောတယ်လှတယ်၊ ဖျားနာပြီးဆုံးပါးခဲ့ရတယ်။ အစ်မတော်ဆုံးပါးသွားတော့ စန္ဒြိမာမှာပဲ တာဝန်က ပိတူလာခဲ့ရတယ်”

“တာဝန်”

“တော်ဝင်မျိုးနွယ်ထိန်းသိမ်းရေးလေး၊ စန္ဒြိမာ တစ်ဦး တည်းသောနောက်ဆုံးမျိုးဆက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ကွန်ပျူတာလည်း မသိ၊ အင်တာနက်လည်းမသိ၊ ဖုန်းလည်းမသိနဲ့ နေခဲ့ရတာပဲ။ ရာဇလက္ခဏီမင်းသားနဲ့လက်ဆက်ပြီးရင်တော့ ဒါတွေအကုန်သိ ခွင့်ရမယ်လို့ မယ်တော်ကဆိုပါတယ်”

သူ့ရင်ထဲ ပင်ပမ်းသွားရပါလည်။ လက်ဆက်ပြီးရင်ဟု စန္ဒြိမာတုလျှာက ပေါ့ပေါ့လေးလေးပြောလိုက်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲလေး လံစွာခံစားလိုက်ရပါသည်။

“ဆယ်နှစ်အရွယ်မှာ စာပေတွေကို အဘေးတော်ဘုရား ထံက စတင်ပြီးသင်ကြားရတယ်။ ဒါပြီး ပညာရှိဦးဝဇ္ဇာ၊ ဒါက စာပေပညာသင်ပေးတဲ့လူပေါ့။ တကယ်တော့ ဘုရားသာယာဦးတွေ နဲ့ ပိုပြီးနီးစပ်ခဲ့တယ်။ ပတ္တလားကိုသင်ချင်တော့ ပညာရှိကြီး ဦးဝဇ္ဇာပဲ သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ စည်းဇွဲဝါး၊ စောင်း ဒါကို

သင်ပေးပြီး ပညာရှိကြီးဆုံးပါးသွားရတယ်။ မနက်ငါးနာရီမှာ အိပ်ရာထ ဘုရားဆိုခိုး ဒါပြီး မယ်တော်နဲ့ပေးမည်တော်တို့ကို ရှိခိုး။ မနက်စာစား၊ မယ်တော်နဲ့ပေးမည်တော်အပြင်သွားကြရင် သအိုဇာနဲ့စကားပြော၊ သအိုဇာက စာပေတတ်တော့ ပြောစရာစကားက ရှားပါးပြီး စန္ဒြိမာချည်းပြောသူပါ ကိုရင်ရယ်။ နေ့လယ်ဘက် နှစ်နာရီအိပ်၊ အိပ်ပြီးနင် ရေချိုးသန့်စင် ဒါပြီး တူရိယာတီးခတ်၊ မတုတ်ရင် စာပတ်၊ မဟုတ်ရင် သအိုဇာနဲ့စကားဆို၊ ညရှစ်နာရီ ကျော်ရင်အိပ်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဒီလိုလင်းထိန်နေတဲ့လမ်းပေါ်က လူတွေကို လိုက်ငေးချင်မိတယ်။ ကိုရင်က စန္ဒြိမာဆန္ဒကိုဖြည့်ပေးခဲ့တာပါ။ ခုတော့ ထူးဆန်းတဲ့တူရိယာတွေလည်း တွေ့ခွင့်ရတယ်။ နားထောင်ခွင့်ရတယ်။ ဒီလိုလမ်းတွေလည်း သွားခွင့်ရတယ်။ ဒါပြီး မစားဖူးတာတွေလည်း စားခွင့်ရတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးက ကိုရင်ကူးစူးကြောင့်ပါ။ ကိုရင်နဲ့အတူတူပေးတဲ့ကံကြမ္မာကို စန္ဒြိမာကယ်ပဲကျေးဇူးတင်လှပါတယ်”

“အဲဒီကောင်! အဲဒီရာဇလက္ခဏီဆိုတဲ့ကောင်ကို တကယ်ပဲ လက်ထပ်မှာလား စန္ဒြိမာ”

သူမမျှော်လင့်မထားတဲ့မေးခွန်းမျိုးနဲ့ သူမမှာ အဖြေက အဆင်သင့်ရှိမနေပါသော်လည်း ခေါင်းညိတ်မိသွားပါသည်။ ကွန်း

www.burmeseclassic.com

ပလေးရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားမိပါသည်။ ငြီးတော့ သူမအားမိတ်ဆိုးမိပါသည်။ သူ့အချစ်ကို လျစ်လျူရှုနိုင်လွန်းသည့်သူမကြောင့် ရင်ထဲနာနာကျင်ကျင်ခံစားနေရပါသည်။

“ဟင်! ကိုရင် သင်ငိုနေတာလား”

ဟုမေးလိုက်ပေမယ့် ကွန်းပလေးထံမှ မည်သည့်အသံမျှ ထွက်ပေါ်မလာဘဲ အထူငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။ သူမ ကွန်းပလေးကို စူးစိုက်စွာကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ သူမမြင်နေရပါပြီ။ ကွန်းပလေး မျက်နှာပေါ်မှ မျက်ရည်အချို့ကိုပေါ့။ သူမရင်ထဲ အောင့်ချက်သွားရပါ၏။ ကွန်းပလေး၏မျက်ရည်များက သူမရင်ကိုခွဲနေသလိုခံစားနေရပါသည်။ သူမ၏လက်များက ဆန့်ထုတ်လိုက်မိပါသည်။ သူမကိုယ်သူမ မသိလိုက်သေးခင်မှားပင် သူမ၏လက်များက ကွန်းပလေး၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ရောက်နေရပါသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူမ၏လက်များမှာ ဆွဲကိုင်ခြင်းခံလိုက်ရပါသည်။ ကွန်းပလေးကို လူစိမ်းတစ်ယောက်လို မခံစားရပါတော့ချေ။ နှစ်ပေါင်းများစွာရင်းနှီးနေသူများပင် တစ်သားတည်းကျ ခံစားနေရပါသည်။ ထိုတဒ်အတွင်းမှာ အသိစိတ်တို့ လွတ်သွားသူလိုပင် ဘာလုပ်၍လုပ်မိမိန်း မသိတော့ချေ။

သူမသတိပြန်ဝင်လာချိန်မှာတော့ သူမက ကွန်းပလေး

ရင်ခွင်ထဲရောက်၍နေပါပြီ။ သို့သော် သူမရုန်းမထွက်မိပါတော့ချေ။

သူမ နှစ်သက်နေပါပြီ။

ကွန်းပလေးဆင်ငွေ့ကို သူမသိပ်ကို သဘောကျနေမိပါပြီ။ သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဒီအချိန်ကသာ အသာယာဆုံးအချိန်ဟု ခံစားနေရပါသည်။

“စန္ဒြီကို ကွန်းပလေးအရမ်းချစ်တယ်”

ထိုအသံက ကွန်းပလေးနှုတ်ဖျားမှထွက်လာသောအသံပါ။ သို့သော် သူမ၏နားမှကြားလိုက်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ပါ။ သူမ နှလုံးသားက ကြားနေရတာပါ။ သူမခေါင်းလေးမှာ ကွန်းပလေးရင်ခွင်ထဲ တိုးဆုနေမိပါသည်။

ကွန်းပလေး၏နှုတ်ခမ်း၊ ကွန်းပလေး၏ပါးပြင်နုနုများက သူမနှလုံးသားထဲတွင် ဖုတ်ကျောက်တင်သွားခဲ့ပါ၏။

ကမ္ဘာမှာ နှစ်ဦးတည်းသာရှိနေကြသည့်ချစ်သူများပမာ ချစ်သူနှစ်ဦးက နှလုံးသားချင်းပထုယ်နေကြသည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တွေ့မြင်နေပါသည်။

မှန်ပါသည်။ သအိုဇာပါ။

သအိုဇာမှာ အသက်ပင် ရဲရဲမရှူရဲလောက်အောင်ပင်

ဝင်သက်ထွက်သက်သို့က မှုမမှန်ဖြစ်နေရပါသည်။

ဘုရား... သုရား...

ထိပ်ထားလေးရယ်...

ကုကုကု

အစဦး (၂၂)

“နွဲ့မ... အနေခက်နေလို့လား”

ကားဆန့်ခက်ခန်းထဲတွင် ယှဉ်လျက်ထိုင်နေရာမှ ရာဇလက္ခဏီက သူ့အားလှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အသက်ရှုမဝလို့ပဲ”

“ဂစ္ဆ အဲယားကွန်းပိတ်ပြီး ကားမှန်ချလိုက်ပါ”

ရာဇလက္ခဏီက အမိန့်သံဆန်ဆန်ပင် ယာဉ်မောင်းအား လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယာဉ်မောင်းအား အမိန့်ပေးပြီး သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမထံသို့စောင်းကြည့်လာပါသည်။

ရာဇလက္ခဏီချဲ့မျက်လုံးတွေက ဘာတွေ့လဲ... ဘာလဲ။ အရှောင်များရှာပါနေသော ထိုအကြည့်များကို သူမ မဖတ်တတ်။

ပါချေ။ သို့သော် ရင်ထဲမှာတော့ တစ်ခုခုကိုနားလည်နေပါသည်။ ရာဇလက္ခဏီက သူ့အဖေထံ မတင်မကျဖြစ်နေသည်ဟုထင်ပါ၏။ ဒါက သူမကိုယ်သူမ မလုံမလဲဖြစ်မိခဲ့ပုံလား။

“နဂါးကြည့်ရတာ ခတ်ဆဲနေသလိုပဲ။ ဘာကိုအလိုကျ သလဲဆိုတာ ပြောကြည့်ပါလား။”

ရာဇလက္ခဏီက ကြင်နာစွာမေးတော့ သူမရင်ထဲ အပြစ် ရှိသူလိုခံစားရပါ၏။ ကွန်းပလေးနှင့်အတူ ညတွေမှာကားလျှောက် မောင်းချိန်တွင် ကားမှန်တွေကိုချထားလေ့ရှိသလို ခုလိုမှန်လိုကြီး နှင့်ဆိုတော့ ရုတ်တရက်အနေခက်သွားသလိုခံစားရပါသည်။

ပြီးတော့ ကွန်းပလေးရှေ့တွင် စိတ်တွေက လေအလား ပွင့်လင်းလွတ်လပ်နေခဲ့ပေမယ့် ရာဇလက္ခဏီ၏ရှေ့တွင်တော့ အနေကျဦးကျပ်လှပါသည်။ ကွန်းပလေးက သူ့အဖေထံဘယ်လို မြင်သလဲဆိုသည့် လေးပင်သည်ခံစားချက်ကြီးက ကွန်းပလေး ရှေ့မှောက်တွင် ရှိနေခဲ့ပေမယ့် ယခုရာဇလက္ခဏီရှေ့တွင်တော့ သူမအပေါ် လော်လီသူကဲ့သို့မှာနီးရိပ်မိပါသည်။ ထိုစိတ်ကြောင့် ထင်ပါသည်။ ယနေ့ရာသီဥတုက ခါတိုင်းထက်ပိုပူနေသည်ဟု ခံစားနေရပါသည်။

“မိုးရွာလာပြီဆရာ၊ တံခါးမုန်ပြန်ပိတ်ရမတော့လား။”

ယာဉ်မောင်းကားမေးတော့ ရာဇလက္ခဏီက သူမအား ကြည့်ရင်း...

“ပိတ်လိုက်ပါ။”

ဟုခပ်အေးအေးဆိုပြီး မျက်နှာသွေးသွားခဲ့ပါ၏။ အကြည့် သာလွှဲသွားခြင်းဖြစ်ပေမယ့် ရာဇလက္ခဏီ၏အာရုံတွေက သူမထံ မှာပဲရှိလိမ့်မည်ဟု သူမထိနေခဲ့ပါသည်။

“ဂန္ဓု၊ ရှေ့က ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကားရပ်လိုက်ပါ။”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

သူမထံသွားမပြန်ပါ။ အသားထောက်တုရား၏ ကျန်း မာရေးအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး သားကြားစီးမာကြောင်းစကားဆို ပြီး ငြိန်လာသည်ဆိုပေမယ့် လမ်းတွင်စားသောက်ဆိုင်ဝင်သည့် အစီအစဉ်မျိုးက ကနဦးတွင်မရှိခဲ့ပါချေ။ ယခုဆိုလျှင် ဒေါင်ဒေါင် ခြည်ကျန်းမာနေပြီဖြစ်သည့် အသားထောက်တုရားအား လူမမာပုံ ဖမ်းကာ သူမနှင့်ရာဇလက္ခဏီတို့ကို ပိုရှင်းနီးမှုရှိစေခြင်းအလို့ငှာ စီစဉ်နေကြသောလူကြီးများထံကို သူမဖမ်းဆီးပေးမယ့် ရာဇလက္ခဏီ နှင့်သူမက ခုချိန်ထိရင်နီးမှုမရှိနိုင်သေးပါချေ။ ရေနံတူသည့် ရာဇ လက္ခဏီကပဲ မနီးဝင်ချင်လို့ပဲလား။ သူမကိုယ်၌ကပဲ မြောင်းမပေး တတ်တာလား။ အကယ်၍ ရေကစီးဝင်ချင်ပြန်ရင်ရော သူမက

www.burmeseclassic.com

မြောင်းပေးရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီလား။

မိုးပွဲများကျနေသည်မှို ရာဇလက္ခဏီက ထီးပွင့်ကာ ကားပေါ်မှဆင်းပြီးနောက် သူမရှိရာတံခါးကိုဖွင့်ပေး၍ သူမက ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပါသည်။ ရာဇလက္ခဏီနှင့်သူမဟာ ထစ်နီအောက်ထဲရှိသွားခွဲပေမယ့် သူမ၏ရင်ခန့်သံတို့က စည်းချက်မှန်မှန်ပင်။

“Blue Boy တွေ ဒီနေ့ ဆိုင်မှာ ဘော်ဆီလာသောက်မယ်တဲ့”

ဖြတ်သွားဖြတ်လာမိန်းကလေးအုပ်စု၏အသံကို သူမ နားစွန့်နားဖျားကြားလိုက်ရပါသည်။ ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲပျော်သွားပေမယ့် တည်ကြည်သောရာဇလက္ခဏီ၏မျက်နှာကံကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် ကွန်းပလေးနှင့်ရာဇလက္ခဏီတို့အား မျက်နှာချင်းမဆုံစေချင်ပါ။ ရာဇလက္ခဏီက သူမထံနိုင်ရန် မှန်တံခါးချပ်ကြီးကိုဖွင့်ပေးပြီး ရေစိုနေသောထီးကို နေခံပုံးကြီးထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။

ဆိုင်လေးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်းနေပြီး သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကိုကြားနေရပါသည်။ ထိုသီချင်းသံက မြန်မာသီချင်းမဟုတ်မှန်းသိပေမယ့် ဘာလူမျိုးရဲ့ဘာသီချင်းမှန်းတော့မသိပါချေ။ သို့သော် နှလုံးသားနှင့်သီချင်းကို ခံစားလိုက်မိတော့ လွမ်းသလိုခွေး

သလို တအံ့ခွေးခွေးဖြစ်လာရပါသည်။

သူမနှင့်ရာဇလက္ခဏီတို့ မှန်စားပွဲကိုတစ်ဖက်တစ်ချက် ခုံထားသည့်ခုံလုံးလုံးလေးပေါ်တွင် တိုင်လိုက်ကြပါသည်။

“Cappuccino...Espresso...”

ဟုသာ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းထောင်ပြုပြီး စားပွဲနားရပ်လာသူအား ရာဇလက္ခဏီက ပြောလိုက်လျှင် ထိုလူက ဦးလေးညွတ်ကာ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဖားစရာတစ်ခုခုမှာလိုက်မှန်း သိနေပါသည်။ ရာဇလက္ခဏီက ဦးဆောင်တတ်သောယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူမမသိဘူးဆိုတာ သိနေသောရာဇလက္ခဏီက သူ့အတွက်သင့်တော်သော စားသောက်ဖွယ်ရာမျိုး မှာပေးမည်ကို သူမယုံကြည်ပါ၏။

“ကော်ဖီဘယ်နွတ် တုန်နေပြီလဲ”

“တစ်နာရီတစ်ခွက်နှုန်းနဲ့ သုံးခွက်”

“ဟဲ့... လာအော့လာဦးမလားဟယ်၊ နင့်သတင်းမှားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မမှားနိုင်ဘူး သူတို့ရဲ့မန်နေဂျာမပုံဆီက ရထားတာ။ ဒိုင်ယာရီခန်းဖွင့်ပွဲပြီးရင် ကော်ဖီဆိုင်မထိုင်တာကြာတဲ့သူတို့က ဒီဆိုင်ကိုဝင်မှာတဲ့”

www.burmeseclassic.com

“သူတို့က လူ့စုလူ့ဝေးကိုကြောက်တယ်ဟဲ့၊ သတင်းတွေက ပွနေပြီ၊ လာပါဦးမလား”

နောက်နားဆီမှ ကြားနေရသောစကားလုံးများကြောင့် သူမရင်ခုန်နေပါသည်။ ဒါ ကွန်းမလေးတို့ကိုပြောနေမှန်း သူမသိနေပါသည်။ ခုံနေရာသွတ်မချို့လောက်အောင် ဩည့်နေသော စားသုံးသူမိန်းကလေးများကို သူမမျှက်လုံးထဲကြည့်မိပါ၏။ ရင်ထဲမနှစ်သက်သလိုခံစားရပါသည်။ အလီမကျသလိုဖြစ်နေရပါ၏။

“ဟိုမှာတွေ့လား VIP တဲ့၊ အဲဒါ သူထို့အတွက် လှုပ်ထားတဲ့နေရာပဲဖြစ်ရမယ်”

စားပွဲတွင်ကပ်ထားသောစာကြောင်းများကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောလာလျှင် သူမမိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်ချင်တော့ပါ။

“လူကြီးတွေလည်း လူကြီးတွေဆိုပေမယ့် ကိုယ် နှမနဲ့ ဒို့ထက်ပိုပြီးချင်နီချင်တယ်”

ရာဇဝေက္ခဏီ၏စကားအားကို သူမကြားလိုက်ပါတဲ နားစွန်းနားဖျားကြားလိုက်ရတဲ့စကားလုံးအသုံးမှာတော့ သူမအံ့အားသင့်ရပါသည်။ ကနဦးက ဘာပြောနေတာလဲဟု ထပ်မံရှေ့လည်း မကောင်း၍ ဟန်မဆောင်တတ်သော်လည်း ဗာသီဗာသာဝင် စားပွဲတိုးချပေးလာသော လက်ဖက်ရည်အမြှုပ်ချားတို့သာ ယောင်

တောင်တောင်နှင့် ထောက်မီလိုက်သည်။ သူမမျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နမ”

သူမ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်နေဟန်ရှိသောသူက မေးလျှင်...

“ခါးလွှဲ ဝါဒ္ဓိက အချို့မှတ်နေတာ”

“ကော်ပီပဲလေ နှမရယ်၊ မနက်ခင်းဘက် လန်းဆန်းအောင် ထောက်နေကျမဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... မနက်ဘက်ဆို ထမင်းကြော်နဲ့လက်ဖက်ရည်အချို့သောက်တာပါ”

ရာဇဝေက္ခဏီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြင်နာရိပ်တို့ ဖြတ်ပြေးသွားရပါသည်။ အခုလိုသောင်းချိန်ထဲထိတ်မိနေသော စန္ဒြိမာတုလျာအား ကယ်ထုတ်ပြီး တောင်ပံတစ်ပျံသန်းစေချင်သည့်စေတနာမျိုးဖြစ်ပေါ်လာမိပါသည်။ လူကြီးများ၏နိမ့်မိကြောင်ကြခြင်းများက စန္ဒြိမာတုလျာ၏မျက်စိရာနားပါ ငိတ်ထားခဲ့ကြ၍ သူ ကရုဏာသက်နေမိပါသည်။

စန္ဒြိမာတုလျာက အရွယ်ရောက်နေပြီဟု မိမိရင်ထဲက အသိနှင့် မိခီရဲ့ဘဝကို မုန်မုန်ကန်ကန်ဆုံးဖြတ်နိုင်လိမ့်လို့ သူမယုံ

www.burmeseclassic.com

ကြည်မိပါသည်။ ဘာကြောင့်များ လူကြီးတွေက သူ့လို စန္ဒြိမာ တုလျာကို မယုံကြည်ကြတာလဲ။ စန္ဒြိမာတုလျာကလည်း ထော်ဝင် မျိုးနွယ်ငယ် ရာဇမာန်နိသို့ အရာသာတိုင်းကို စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ် လိမ့်မယ်ဟု သူ့ယုံကြည်ပါသည်။

အခုလိုငယ်ရွယ်သေးသည့် စန္ဒြိမာတုလျာအား မျက်စိ ရောနားပါ ဖွင့်ပေးပြီး တည့်မတ်သေးချင်ပါသည်။ အလင်းရောင် ကို သွားဆန်မြင်လိုက်ရချိန်တွင် လှုပ်ရှားသွားမည့်စန္ဒြိမာတုလျာ၏ စိတ်ကို နည်းလမ်းမှန်ကန်စွာ လမ်းကြောင်းပေးချင်ပါသည်။

“မောင်ကြီး ဘာပေးနေတာလဲဟင်”

ဟုဆိုသောတော့မှ သတိပေးလာကာ ကော်ဖီကိုပုံသောက် လိုက်ပြီး...

“စန္ဒြိမာ့လိုဆုံရတာ ကိုယ်ဝမ်းသာလို့ပါ။ ကိုယ်မထင် ထားဘူး။ မျိုးနွယ်စုထဲမှာတောင် စန္ဒြိမာလိုကွာတရားခံပြည့်စုံသူ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်လုံးဝထင်မထားဘူး။ မယ်တုရားသတ္တဝေဒိက သိပ်ထော်ပါတယ်။ ခေတ်စကားဆွဲဆိုရရင်တော့ နမက တကယ် သမိုင်းဝင်ရှားပါးစုဥဏ္ဍိပါ”

“ဘာလို့လဲ မောင်ကြီးရယ်၊ မန္တကို အဲလိုကြီး အထင် မကြီးထားပါနဲ့”

“မျိုးနွယ်စုထဲက မိန်းမမျိုးတွေလည်း ကိုယ်ဆုံဖူးခဲ့ပါ တယ်။ ဝတ်ပုံစားဆုံက မြန်မာဆန်ပေမယ့် အကြည့်တွေက ရဲတင်း လာကြပြီ၊ ပြီးတော့ ခေတ်မီလာကြပြီ၊ ပြီးတော့ မိမိနဲ့ပတ်သက် တဲ့ယောက်ျားလေးခိတ်ဆွေကို ဒီခေတ်က မောင်ကြီးလိုမခေါ်ကြ တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် နှမနဲ့ရလိုဆက်နွယ်ရတာ ကိုယ် တကယ် ပီတိဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဇာတ်ပုံကိုမြင်တာတည်းက ကိုယ် ဝမ်းသာခဲ့ရတယ်”

“မောင်ကြီးလိုမခေါ်ရင် ကိုရင်လို့ခေါ်ကြတာလား”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီလိုအခေါ်အဝေါ်မျိုးတော့ မရှိကြ တော့ဘူး”

သူမတွေတွေလေး ဝေးနေဖြစ်ပြန်ပါသည်။

“အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုတွေ သိပ်ကိုထွန်းကားလာ တော့ မြန်မာ့မှုတွေက ပျောက်ကွယ်လျှော့နည်းနေပြန်မရယ်။ ဒါကြောင့် လူကြီးတွေက တာဝန်ကြီးတစ်ရပ်အဖြစ် မျိုးနွယ်အနည်းစုလေး ကို ခုလိုစုစည်းထိန်းသိမ်းနေတာပါ။ ကိုယ်တို့ တကယ်အဲဒီလို လုပ်သင့်ပါတယ်”

“အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှုဟုတ်သား မောင်ကြီး။ အဲ ဒါက ငစ်တာတို့ဝန္တရားတို့ကိုပြောတာလား”

“ သူ့ဆင့်တဲ့အတတ်နဲ့မသူ့ဆင့်တဲ့အတတ်ဆိုတာ နှိုင်းယှဉ်
နမူနာ။ ကိုယ့်နှုတ်ကပြောချမှာ တစ်ချိုးပြစ်ပေမယ့် နှမသေလိုအေး
သူမို့ ကိုယ်ပြောပါမယ်။ နှမနားနားနား ဖဝါနဲ့နာပါ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဆောင်ကြီး၊ စန္ဒြားထောင်နေပါတယ်”

“ ပီတုန်းရောင်ကသာကို ခြင်းဆွေးရောင်ပြောင်းကြာ လှ
လုံခြုံခြုံငယ်စုံလေးတွေကို ဖော်တော်ကြာ၊ အရှုတ်ကိုတောင် မပေး
နိုင်ကြတဲ့ဒီခေတ်ကြီးမှာ ခုလိုနှမလို ဆံကောသာရှည်နဲ့တစ်ပတ်
လျှိုဆံထုံးပေါ် တစ်ပွင့်ပန်းပန်တဲ့ပျိုမေမျိုးက မရှိသလောက်ရှား
ခဲ့ပြီ။ အဘေးတော်ဘုရားက ပြောပါတယ်။ နောင်မျှားဆို မြန်မာ့
ယဉ်ကျေးမှုကို ပြည့်စုံစေရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်လာစေရန်
မယ်တဲ့ ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုပဲထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တော်ဝင်
မျိုးနွယ်တွေက ပိုပြီးထာဝရနိသယလိုပဲမေးလာရပါတယ်။ သောက
ကို အလှူဆောင်နိုင်ခဲ့ရင်တောင် မှီရင်ခွဲအလှူလေးကို တတ်နိုင်
သလောက်ထိန်းထားရင်တယ်။ နေ့နိုးလည်းပေး၊ နေ့သုံးလည်း
မလွယ်နဲ့ဆိုပေးမယ့် ကိုယ့်အနေနဲ့ကတော့ ဖြည့်စွက်ချင်ပါတယ်။
ရှေးရိုးမှာက မျိုးနွယ်လျှောက်ထားသူက လက်ဆက်ခွင့်ကို ကိုယ်တိုင်
မပန်ခဲ့ကြပေမယ့် ကိုယ်တော့ နှမထံမှာ ကိုယ်တိုင်လက်ဆက်
ခွင့်ပန်ချင်ပါတယ်။ နှမ ကိုယ့်တိုလက်ဆက်ပါ”

“ အို... မောင်ကြီးရယ်”

“ တကယ်တော့ ကိုယ်က အလုပ်မှာတင်မဟုတ်ဘဲ နှလုံး
သာအရေးရာမှာပါ လောဘရှိသူနဲ့တူပါတယ်”

သူမခေါင်းမဝတ်တဲ့တော့ပါချေ။

“ ကိုယ့်နေရာမှာ နှမက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို နေရာ
ပေးလိုက်မှာကို ကိုယ်စိုးရိမ်တယ်”

သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ ညစဉ်ညတိုင်း
ကွန်းပလေးနှင့်အတူရှိနေတာများ မောင်ကြီးသိသွားလေရောလား။

“ ဟော! လာပြီ လာပြီ”

ဟုသောအသံကို ဆံအုပ်အုပ်ကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့
သူမတို့ဖိစကားများက ရှက်ကနဲသွားရပါသည်။ အကြောင်းမှာ
ဆိုသံတွင်းဆိုသံနိုးကလေးများ ရုတ်တရက်သံသယဖြစ်သွားကြရပါ။

အားလုံးသောသူများက တစ်နေရာတည်းသို့သာ စုပြုံ
ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြ၍ သူမပါသွမ်းကြည့်လိုက်ရာ တွန်းပလေးကို
ထင်းခနဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူမရင်ထဲ လှိုက်ခနဲပျော်သွားမိပါ
သည်။ ကွန်းပလေးနှင့်အတူ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ နဝင်းနဲ့
ထရော်နီကိုပါတွေ့လိုက်ရ၍ မိတ်ဆွေများဆို သူမကထပြီး နှုတ်
ဆက်ချင်ပေးမယ့် ကွန်းပလေးအနားသို့ မိန်းကလေးများစွာ ပိုင်း

အံ့သွားချိန်မှာတော့ သူမ မှိုင်းကုသွားရပါသည်။

မိန်းကလေးများစွာတို့ကြားရှိ ကွန်းပလေးတိုင်းကြည့်ရင်း အညော်မသိသောဝမ်းနည်းမှုကြီးက ရင်ထဲထဲ တိုးဝေ့လာရပါသည်။

“လူတို့ရှုပ်လာပြီနုမ၊ သွားရအောင်”

ဟုဆိုပြီး ရာဇလက္ခဏီက သူမ၏လက်ကိုဆွဲလိုက်ချိန်မှ သတိပြန်ဝင်လာရပါသည်။ ရှေးလက္ခဏီဆွဲခေါ်ရာနောက်ပါလာခဲ့ရသော သူမ၏ခြေလှမ်းတွေမှာတော့ အသိတို့လွတ်ကင်းနေခဲ့ရပါသည်။ သူမ၏စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။

ကို ကို ကို

ဖေခရီး (၂၉)

တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာချိန်တွင်တော့ သအိုဇာက လေသာဆောင်တံခါးမကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ကွန်းပလေးက ထုံးစံအတိုင်း အဆောင်တော်တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်! စမြဲရာ”

“ခေါင်းမူးတယ်တဲ့၊ ကွန်းပလေးလာရင် အိပ်ပြီလို့ပြောလိုက်ဖို့ မှာခဲ့တယ်”

“ဟာ ! ဘာလို့လဲဗျာ”

“ဒီနေ့တော့ ပြန်လိုက်ပါတော့ ကွန်းပလေး၊ ထိပ်ထားလေးကြည့်ရတာ သိပ်မလန်းဘူး”

“ဒီအထိတောင်ရောက်လာခဲ့ပြီမို့တော့ မျက်နှာလေး

တော့ တွေ့သွားဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဖွတ်တရွတ်ပင် တိုးဝင်လာပြီး စန္ဒြိမာတုလျာ အိပ်နေရာကုတ်တင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“သင့်ကြောင့်လည်း ခက်ပါရဲ့ ကျွန်ုပ်လေးရယ်၊ သခင် ကြီးနဲ့သခင်မသာသိသွားလို့ကတော့ မလွယ်ဘူး။ ချိုးနွယ်စုတ သာသိသွားရင် ထိပ်ထားလေးဆီကွာမခတ်ဆယ်မပြန်ကုန်ပါ ရော့မယ်”

ဟုဆိုနေပေမယ့် ကျွန်းပလေးကတော့ ခင်ရဲရဲဝင် စန္ဒြိ မာတုလျာ၏ပခုံးလေးကိုကိုင်ကာ . . .

“စန္ဒြိ၊ မအိပ်သေးမှန်း၊ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒါကြောင့် ဟန်ဆောင်မနေဘဲ ထလိုက်ပါ။ စိတ်မကျေမညီတာရှိရင်လည်း ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဖွင့်ထုတ်လိုက်တော့။ ဘယ်သူက စန္ဒြိကိုစိတ် ညစ်အောင် လုပ်နေသလဲ။ ကျွန်တော်ပင်ရှင်းပေးမယ်”

“အဲဒါ သင်ပဲ ကိုရင်”

သူမ ပြောလည်းပြောကာ ကုတ်တင်ပေါ်တင်တင်ထထိုင် လိုက်ပါသည်။ သအိဇာမှာတော့ အသွဉ်းသင့်သလိုပင် မလှမ်း မကမ်းမှာ ရှိနေပါသည်။

“ကျွန်တော်ဘာလုပ်လို့လဲ”

“မိန်းမတို့ကတော့အရမ်းအရင်ပေမယ့် ကိုရင်နဲ့နွယ်လာ ရင် စန္ဒြိက ရွံစေးလောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိခဲ့သလို”

အသံနေအသံထားကာ အနိမ့်အမြင့်အတက်အကျမညီ နေ၍ သူ့သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ စန္ဒြိမာတုလျာက တကယ် ပဲ စိတ်ဆိုးနေသည်ဆိုတာကိုပေါ့။

“သို့သော်လည်း ကိုရင်က စန္ဒြိကို မြူထစ်မှန်စာလောက် တောင် တန်ဖိုးမထားခဲ့ဘူး”

“စန္ဒြိဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်. . .”

“ကိုရင်က တစ်ခြံကွယ်တစ်ပယ်မေ့ လုပ်ချင်နေပေမယ့် စန္ဒြိရင်ထဲမီးခွဲခြိုက်သလို ပူလောင်လှပါတယ်”

သူနားမလည်ပါ။ စန္ဒြိမာတုလျာ ဘာတွေပေါက်ကွဲနေ တာလဲ။

“စန္ဒြိ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်ဘယ်တုန်း က အဲဒီလိုလုပ်လို့လဲ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စန္ဒြိကလွဲရင် ဘယ် သူမှမရှိဘူးနော်”

“ဧည့်. . . ပြောတော့မလို့၊ ဒါက ယခုမျက်မှောက် ခေတ်မှာ ခေတ်စားနေပါတဲ့အသုံးအနှုန်းလား”

“စန္ဒြိ ကျွန်တော့်ကိုမစားနဲ့ဗျာ၊ ဒီမှာရှားတော့မယ်”

www.burmeseclassic.com

“ထော်ပါပြီကိုရင်ရယ်၊ စန္ဒြထပ်ပြီးမပူလောင်ငါ့ရအေးနဲ့ တော့။ စန္ဒြက မိုးသွန်းပါတယ် လေညှိစားပါနဲ့တော့”

“စန္ဒြ”

သူ့ဘာမှခက်မပြောနိုင်တော့လောက်အောင် ရင်ထဲ၌ နာကျင်သွားချပါသည်။ ဒီလိုအသုံးအနှုန်းမျိုးက သမီးရည်းစား တွေ ပြတ်စဲသွားမှ သုံးစွဲဝတားရပါ။ သူ့က တကယ်ပဲ စန္ဒြမာ တုလျာနား မလှဲဘဲရတော့ဘူးလား။ သူ့အဲဒီလိုလုပ်နိုင်လို့လား။ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ထဲဆိုတော့ သူ စန္ဒြမာတုလျာကို ခြတ် မြတ်နိုးနိုးချစ်နေမိပြီလေ။

“ကိုရင်ထံပါးမှာ လှပပါစေ့ဆိုတဲ့ခဲဒီချိုတွေ ဝိုင်းဆုံနေ တာပါ ကိုရင်ရယ်၊ စန္ဒြက...”

ဆက်နားထောင်စရာမလိုလောက်အောင် သူ့ဝဘော ပေါက်သွားရပါပြီ။ ဧကန်မလွဲ စန္ဒြမာတုလျာက သူ့အားသဝန်တို့ နေပြီလေ။ ဒါသူ့ပျော်ရရာပေါ့။ သူ့ကိုချစ်၍ သဝန်တို့နေတာလေ။

“ကျွန်တော့်ကို အပြင်မှာတွေ့ခဲ့ဖူးရယ်”

စောစောကတင် မိုးကြိုးထိရန်ထားသည့်သူ့မျက်နှာက ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ကြည်စင်လှသောရပြန်ပါသည်။

“အဲဒီဒီနိုးကလေးတွေက ကျွန်တော့်ကိုချစ်တာမဟုတ်

ဘူး။ အနုပညာကိုချစ်ကြတာ”

“အို! ဒါတွေ စန္ဒြမသိဘူး။ ကိုရင်က လက်ဖွန်းတတီး နှိုတာကိုပဲသိတယ်”

“စန္ဒြ ထာကယ်မသိလို့ပါ။ ခုခေတ်က လက်ဆွဲတိုင်း ချစ်သူမဟုတ်ဘူး ပန်းဖက်တိုင်းလည်း ချစ်သူမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို ကိုရင်”

“ဒီလိုပဲနေကြတာပဲ၊ စန္ဒြဖတ်နေကျစာအုပ်လိုမဟုတ် တော့ဘူး။ ယဉ်ကျေးမှုက နည်းနည်းပြောင်းလဲသွားပြီ။ ယောက်ျား နဲ့မိန်းမက ထန်းတူပဲ”

“ဒါဆို ကိုရင်က စန္ဒြကို”

“နိုး...နိုး... အယူအဆတွေလွဲနေပြီ။ ကျွန်တော်က အဲဒီလိုဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး။ စန္ဒြက ကျွန်တော့်ချစ်နည်းသားပါ။ ဒါကြောင့် အခြားအရာတွေနဲ့ရေးတွေ့မပစ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်က အနုပညာသမားမို့ အပြင်မှာ ဘယ်သူတွေနဲ့ဘယ်လိုပဲနေနေ ကျွန် တော့်ရင်ထဲမှာ စန္ဒြတစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ။ ယောက်ျားတွေ မှာ အတ္ထုဂ္ဂိုလယ်စန္ဒြရဲ့၊ ကိုယ်ကတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေပါစေ ကိုယ့်ရဲ့သက်ထားကိုတော့ အမွန်မြတ်ဆုံးဖြစ်နေစေချင်တယ်လေ။ စန္ဒြက ကိုယ့်ရဲ့အမွန်မြတ်ဆုံးသက်ထားပါ။ အမှန်ကိုဝန်ခံရရင်

မိန်းကလေးနဲ့လက်ပွန်းတတ်ချိန်က အမှန်ပါ။ ဒါကရေခဲကြောင်း သဘောတရားမို့ နားလည်ပေးပါ။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ စန္ဒြတစ် ယောက်တည်းရှိတယ်ဆိုတာသည်း ယုံပေးပါ။

“အဲဒီရေခဲကြောင်းကို စန္ဒြနားမလည်ဘူး”

“ကျွန်တော်သင်ပေးမယ်လေ၊ လာ... သွားကြည့်”

ဟုဆိုကာ ထုံးစံအတိုင်း စန္ဒြမှာထူထပ်လက်ကို ခပ် ပိုင်ပိုင်ဆွဲပြီး မြောက်ဦးစွာသော သော့များကို လွယ်လွယ်မြတ် ကျော်ကာ ပြင်ပသို့ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

အပါးတော်ခြံသံအံ့အာလည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် ခွေခွေ လေး အိပ်ပျော်နေခဲ့ပါသည်။

သူက ကလောင်တစ်ခုခုထွက် ကားရင်လိုက်ပါသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ တိုရင်”

“ပျော်စရာကမ္ဘာတစ်ခုပေါ့၊ ပင်ပန်း၊ သူ့ဘုံ ဒီအထိမှာ အပမ်းမြေကြတယ်။ ရင်နီးချစ်ခင်မုသော့နေရာပေါ့။ အထဲမှာ နဝင်းတို့လည်းရှိနေကြမှာ။ စန္ဒြပျော်နေရမယ်လို့ ကျွန်တော်အာ မခံတယ်”

“လူများရင် စန္ဒြမသွားရဲဘူး”

“ကျွန်တော်ပါနေတာပဲ စန္ဒြရယ်”

ဟု ကားပေါ်ကဆင်းတော့ သအိုဇာပါ လန့်နိုးသွားချပြီး သအိုဇာပါ ကားပေါ်မှဆင်းကာ...

“သအိုဇာပါ လိုက်ပါ”

ဟုဆိုပြီး ထိပ်ထားလေးတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချ၍ လာခဲ့ပါသည်။

“ယောက်ျားသားတွေများတယ် ကိုရင်ရယ်၊ စန္ဒြမသွား ချင်တော့ဘူး”

ဟုငြင်းပေယော် သူမ၏ပခုံးများကို ကြွင်းနာစွာဖက်ပြီး သူက ခေါ်ခေါင်းလာခဲ့ပါသည်။ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး မဝင်ခင် မှာပင် ခုညံ့သောသံစဉ်များကို ကြားနေရ၍ သူမရောသအိုဇာပါ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ဆွဲဆုပ်ထားခဲ့ကြပါသည်။

သူက တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်တော့ သူမမျက်လုံးထဲ ကြာဝေသွားရပါသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် ဒီလောက်များတဲ့လူအုပ် ကြီးကို သူမတစ်သက်မတွေ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ သူမ မှူးဝေချင်လှ ပါသည်။ တခုနီးဒုန်းမြည်နေသောဂီတသံက သူမနှလုံးကိုဆွဲလှုပ် လိုက်သလို တအိတ်ဒိတ်နှင့်ပင် နည်းသားတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်တော့ မယောင် ခံစားနေရပါသည်။ လင်းလိုက်ပျောင်လိုက်မီးရောင်များ ကြောင့် မျက်လုံးများ ပြာဝေချင်လာရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ကွန်းပလေးက လက်ဆွဲခေါ်လိုသော ထိုင်ခုံများအပေါ်သို့ ရောက်လာရမယ့် ကြမ်းပြင်ကို သူမအခြင်ရပါချေ။ ခင်လှမ်း လှမ်းမှကခုန်နေသူများကို မှီးတို့ခိုင်တိပ်တွေ နေရသေမယ့် ထိုသူ များ၏မုက်နာကို သံသယကွဲကွဲပေတွေ့ရပါချေ။

“စန္ဒြ နေလို့ရလား”

ကြင်နာစွာမေးနေသောအသံကို ကြားရသေမယ့် သူ့ရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ မမြင်ရပါချေ။

“ဟာ! ကွန်းပလေး၊ လာကွာ... စန္ဒြဘာတုလျှာရော ပါလာတာပါလား”

ဟုဆိုတော့မှ သူမက အထဲလာရာအိတ်ကြည့်လိုက်ရာ သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်တိုင်နေသော နဝင်းနှင့်ထရော်နီကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဝိတ်ဆွေများမို့ သူမကကြိုးစားပြီးပြေည့် ကြံခိုက် ထိုနှစ်ယောက်၏ဘေးမှ အရှက်ကိုလှုံ့အောင်မခုံးထား သော အမျိုးသမီးများကိုတွေ့ရှိလာသောအခါ သူ၏အပြုံးများမှာ ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

ထိုအမျိုးသမီးများက နဝင်း၏ပါးဘိုနမ်းနေကြသလို ထရော်နီ၏ရင်ခွင်ကြားမှာလည်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိနေပါ သည်။

“ဒီကောင် ကွန်းပလေး အခုမှပဲသွေဖြစ်လာတော့တယ်”

ထိုစကားကို ဆူညံသောဂီတသံကြားမှ သူမ ပီပီသသ ကြားလိုက်ရပါသည်။ အဲဒီစကားလုံးက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုး ပါလိမ့်။

ကွန်းပလေးက စားပွဲပေါ်မှ ငမာငမာအောင်အရည်များကို ဖန်ခွက်ထဲငွဲကာ သောက်လိုက်ပါ၏။ ငြီးနောက် သူမထံကြည့် ကာ...

“ထိန်းချွမ်းထားနဲ့စန္ဒြ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေပစ်လိုက်ပါ။ ရင်ထဲလန်းဆန်းသွားလိမ့်မယ်”

ကွန်းပလေး၏စကားကို သူမ ပထမဆုံးအကြိမ် အယုံ အကြည်မဲ့သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ချစ်ခွန်းကြွေက မင်းကိုမေးနေသေးတယ်”

နဝင်းက လူအများကြား၌ ကခုန်နေသောမိန်းမလှကို မျက်စိပစ်ပြီးဆိုလျှင် သူမကပါ ချစ်ခွန်းကြွေဆိုသောမိန်းကလေး ကိုကြည့်လိုက်ပါသည်။ တော်တော်လှသောမိန်းကလေးဆိုပေမယ့် သူမရဲ့ရဲမကြည့်ပုံပါချေ။ ထိုသောထာဝီကြောင့် ပြောင်လက်နေ သော သူမ၏ပေါင်လုံးများကို မြင်နေရ၍ ယောက်ျားသားများ အပေါ် မျက်နှာပူ၍ပဲဖြစ်ပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးက တစ်ခုခုခုခုမှ သူမတို့အနားရောက်
လာကာ ကွန်းပလေး၏ပခုံးပေါ် ဟန်ပါပါလက်ထပ်ပါသည်။ ကွန်း
ပလေးက သူမထံ ကွက်ခနဲကြည့်ပြီး ထိုလက်ကိုဖယ်ချလိုက်၏။

“မဆုံတာကြာပြီနော် ကွန်းပလေး”

မိန်းကလေးရဲ့စကားအရ ဒီနေရာမှာ ကွန်းပလေးနှင့်
မကြာခဏတွေ့ဆုံကြပုံမျိုးသက်ရောက်၏။ သူမလဲလိုက်ပါသည်။
ကွန်းပလေးနှင့်သူမတို့ထဲဝေခွဲခြားနားခြင်းတိုင်းပေါ့။ သူမတို့ကတစ်
ခုက ဆက်စပ်နေအောင် ဝေးကွာသွန်းနေသည်ကို နားလည်သွား
၏။ ထိုမိန်းကလေးက သူမကိုတစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး ဆက်ပြောပါ
သည်။

“လက်ရှိကွဲနေတဲ့လူထင်တာထက် ရှားပါးပစ္စည်းပဲ။ စတိုင်
ကတော့ လန်ထွက်နေတာပဲ”

သူမအပေါ် ဖောမခနဲဆိုလာသော ထိုစကားလုံးကြောင့်
သူမဒေါသဖြစ်ရပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို ဒေါသဖြစ်မိခြင်းထက်
ကွန်းပလေးအပေါ် ဒေါသဖြစ်ခြင်းက ပိုပေလိမ့်မည်။ လက်ရှိကွဲ
နေတယ်တဲ့လား။

“ဒီလိုစတိုင်လ်မျိုး ငါ့တွေ့သွားရင်ပြောနော်၊ တို့က အချိန်
တိုင်း လမ်းနေတယ်”

ကွန်းပလေးမျက်နှာကြီး ညိုမှောင်သွားရပါသည်။ ဒါက
စန္ဒြိမာတုလျာကိုအားနာ၍လား။ စည်းမစောင့်သည့်ချစ်ခွန်းခြေကို
ဒေါသဖြစ်၍လား။

“တို့နဲ့တစ်ခါလောက် တွဲကပါလား”

“ဆောရီး... ချစ်ခွန်းခြေ၊ ဘယ်ချစ်သူရှေ့မှာ ကိုယ်
ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှမတွေ့ဘူး”

“ဝမ်းနည်းစရာကြီးပဲ၊ ဘာလဲ၊ သူကခွင့်မပြုလို့လား”

သူမသည်းမခနိုင်းတော့ပါချေး၊ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုင်နေရာ
မှထရပ်ပြီး...

“စန္ဒြိမာတုကတော့မယ် ကိုရင်၊ ဒါက စန္ဒြိမာသင့်တော်တဲ့
နေရာပါ၊ ပြီးတော့ ဒီနေရာက စန္ဒြိမာလိုက်ဖက်ဘူး”

“ဘယ်လို၊ ကိုရင်ဟုတ်လား၊ ဟုန်း... ဘုန်းကြီးလို့
ခေါ်ပါလား။ ထုံးလိုက်တာ”

ဘီယာငွေလှိုင်နေသောချစ်ခွန်းခြေ၏မျက်လုံးများက မူ
မမှန်တော့၍ သူက ဒီနေရာကထွက်ခွာရန် စန္ဒြိမာတုလျာ၏လက်
ကိုခွဲရန်ကြိုလိုက်ချိန်တွင် သူ့လက်ကို ပုတ်ထုတ်ခြင်းခံလိုက်ရ
ပါသည်။

“လာ... နေ ပြန်ကြမယ်”

သူအံ့ဩသွားရပါသည်။ မှန်ပါ၏။ ရာဇလက္ခဏီဆိုသူ
ပါ။ သူ့နည်းတူ နှင်းနှင့်ထရော်နီပါ အံ့ဩသွားရပါသည်။ သူ
တို့အားလုံး အံ့ဩနေကြောင်းမှာပင် ရာဇလက္ခဏီက သူမ၏လက်
ကိုဆွဲပြီး ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

ကွန်းပလေး ပြေးလိုက်သွား၍ နှင်းထို့ပါ ရုတ်တရက်
ထ၍ပြေးလိုက်ကြပါသည်။

တံခါးခွက်၏အပြင်သို့ ရောက်ရောက်ချင်းမှာပင် ကွန်း
ပလေး၏မုက်နှာကြီး ပျံခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ မှန်ပါ၏။ ရာဇ
လက္ခဏီ၏လက်သီးတစ်ချက်ဖြစ်ပါသည်။ ပြန်ထိုးဖို့အခွင့်သာပေ
မယ့် ကွန်းပလေးက ငြိမ်နေဖြစ်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရသူရှေ့
တွင်တော့ သူ ခိုက်ရန်မဖြစ်ချင်ပါ။

“မင်းက လူမဟုတ်တဲ့သူဘူး”

“ခင်ဗျားကကားကိုပြင်ပြောလိုက်ပါ ရာဇလက္ခဏီ”

ဟုဆိုတော့ ရာဇလက္ခဏီက နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ထိုး
ပါသည်။ ကွန်းပလေးငြိမ်ခံနေခဲ့ပေမယ့် ရောက်လာသောနှင်း
က ဝေါသဖြစ်ပြီး ရာဇလက္ခဏီအား ပြန်ထိုးရန်ကြံသော်လည်း
ကွန်းပလေးက ဟန့်တားလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် မှာသွားတယ်”

“မင်းအမှားကိုမင်းလက်ခံတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ လက်
ခံလက်ခံနဲ့ ထပ်ပြီးလက်ခံလိုက်ပါ”

ဟုဆိုကာ စန္ဒြိမာတုလျာအားဆွဲပြီးခေါ်ရန်ကြံချိန်တွင်
ကွန်းပလေးက စန္ဒြိမာတုလျာ၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲထား
လိုက်ပါသည်။

“စန္ဒြိမာကိုချစ်တဲ့အချစ်တော့ မှားတဲ့အထဲမပါဘူး”

“စန္ဒြိမာ့လက်ကိုလွှတ်လိုက်ပါ ကွန်းပလေး”

ဟုပင် ရာဇလက္ခဏီက ရင့်ရင့်သီးသီးနှင့် နာမည်တပ်
ပြောတော့ စန္ဒြိမာတုလျာမှာ နှစ်ယောက်ကြား မှင်တက်နေခဲ့ပါ
သည်။ ကွန်းပလေးနှင့်ရာဇလက္ခဏီတို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက
သိနေကြမှန်း သူမမသိတာအမှန်ပါ။

“မလွှတ်ဘူး၊ လွှတ်လိုက်ရင် ဘာသဘောလဲဆိုတာကို
ခင်ဗျားသိပါတယ်။ ကျွန်တော် စန္ဒြိမာကိုချစ်တယ်”

“ချစ်တယ်ဟုတ်လား၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားက ခင်ဗျား
နဲ့မတန်ဘူး ကွန်းပလေး”

“တန်တယ်မဟန်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသတ်မှတ်ပေးဖို့
မလိုဘူး”

“ညသန်းခေါင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်ထုတ်”

မဟုတ်တဲ့အတတ်တွေသင်ပေး ပြုစင်နေသေးတဲ့နှလုံးသားကို အမည်းဆောင်တွေဆိုးပေး၊ မဟုတ်တဲ့ဒီနေရာမျိုးတွေခေါ်လာ။ ဒါက မင်းရဲ့အချစ်လား၊ ကွန်းပလေး”

“စာအုပ်အဟောင်းကြီးသွန်ရင်ပဲတော့ မှန်ချင်မှန်ထိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်အချစ်ကို ဒီထက်စော်ကားလာရင်တော့ စန္ဒရေ့မှာလည်း ကျွန်တော်သည်းမခံတော့ဘူး”

“မင်းရင်နေတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က ဒီလိုဆိုမှတော့ မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်တယ်ထင်တာမဝန်းပါဘူး။ မင်းတို့အနောက်တိုင်းမှာ ဘယ်လိုပဲနေလာခဲ့နေလာခဲ့ ဒါ မြန်မာပြည်၊ ဒါ မြန်မာမိန်းကလေးကွ။ မင်းဒီလိုသွေးမဆောင်သင့်ဘူး”

“ခင်ဗျား အောက်တန်းကျသူချည်းလား။ ခင်ဗျားရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့နေနောက်ကြောင်းကို အဲဒီလိုအဆင့်မရှိနည်းနဲ့စုံစမ်းနေတာလား”

“မင်းရဲ့ရွာထောင်က အဲဒီလိုဖြစ်နေမှတော့ ငါက ဘာမှဖြေရှင်းချက်ပေးမနေတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စန္ဒရဲ့သဘောထားအတိုင်းတော့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ငါတို့က ဘော်ဝင်မျိုးနွယ်တွေကွ၊ တော်ဝင်သူတွေကိုစောင့်ရှောက်ပို့ တာဝန်အပြည့်ရှိတယ်။ အဲဒီတာဝန်ကိုကျေပွန်ဆို ဘာနည်းပြုစီပြင်သုံးရမှာပဲ”

ဟုခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ စန္ဒရေ့မှာတူလျှာ၏လက်ကိုဆွဲလိုက်ပါသည်။ သို့သော် အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ကွန်းပလေးက မသွတ်တမ်းဆွဲထားပါ။ သူမကိုအလယ်မှာထားပြီး ယောက်ျား ခုစ်ယောက်က အကြည့်အားပြိုင်နေကြပါသည်။

“စန္ဒက လူပါ၊ စန္ဒကိုအဲဒီလိုမလုပ်ကြပါနဲ့”

ဟုဆိုပြီးကွန်းပလေးက နှစ်ယောက်သားမှာ ဖြည့်လျှော့သွားရပါသည်။ ထိုအချိန်မှ စန္ဒမာတုလျှာက ချာခနဲလှည့်ကာ ရာဇဝလကွလီ၏ကားပေါ်ထက်ရန် ဟန်ပြင်သည်တွင် ကွန်းပလေးက ရှေ့မှဝတ်ရပ်ကာ...

“စန္ဒ”

စန္ဒမာတုလျှာက ဆားရောင်အဆင်းကင်းမဲ့သောမျက်လုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်လာပါသည်။

“မလိုက်သွားနဲ့ စန္ဒ”

“ဟင့်အင်း... စန္ဒလိုက်သွားမယ်”

“မလိုက်ရဘူး”

“မလိုက်ဘူးဘဲထား၊ ကိုရင်က ဘာလုပ်မှာလဲ။ အဲဒီအထဲကိုပဲ စန္ဒပြန်ဝင်ရမှာလား”

“စန္ဒဆန္ဒမရှိဘဲ မခေါ်ပါဘူး”

“ဟင့်အင်း... မောင်ကြီးနောက် စမြဲလိုက်သွားရင်မိမိ မယ်”

“စမြဲ... စမြဲကို ကျွန်တော်အရမ်းချစ်နေတယ်လေ။ စမြဲ သူနဲ့လိုက်သွားပြီးရင် ကျွန်တော်က ဘယ်လိုကျွန်ရစ်ခဲ့ရမလဲ၊ စမြဲ ကျွန်တော့်ကိုချစ်သွားလား”

သူမ ပြန်မဆိုပါ။

“ကျွန်တော်နဲ့မနေချင်ဘူးလား၊ နေခဲ့ပါ စမြဲရယ်။ ကျွန်တော့်အချစ်တွေနဲ့ စမြဲအတွက် ကမ္ဘာတည်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော့် ကမ္ဘာက စမြဲမရှိလို့ဖြစ်တော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့လက်ထပ်ရအောင် လေဗျာ”

စိတ်လှုပ်ရှားစရာတောင်းခံမှုကြောင့် သူမ တဒပ်မျှ တွေ့ဝေသွားရပါသည်။

“စမြဲနဲ့ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတဲ့အချိန်တွေ ရှိတယ်လေ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ စမြဲရှိနေမှန်း စမြဲသိထားမဟုတ်လား”

“သိတယ်”

သူပျော်သွားပါသည်။ သို့သော်...

“စမြဲ မောင်ကြီးနောက် လိုက်သွားရမယ်”

“ဟင်”

“ကိုရင်နဲ့လက်ထပ်လို့မရဘူး။ ဒီနေ့သာ မောင်ကြီးခေါ်ရာနေ့က လိုက်မသွားရင် စမြဲရဲ့ဝမ်းနိုးမှုက မှတ်တမ်းဆိုးသွားလိမ့်မယ် ကိုရင်၊ မောင်ကြီးက စမြဲရဲ့ခင်ပွန်းခင်လောင်းပါ”

သူ့ရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါသည်။ ဒီထက်ပြင်းထန်တဲ့ စကားလုံးရှိသေးခဲ့လားချစ်သူရယ်။

“စမြဲပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီအခြေအနေတူတော့မှ စမြဲသတိရှိရတော့မယ်။ ရဲရင့်ရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ကြီးကိုလည်း စမြဲမေးပါမယ်။ ဒီပုံအတိုင်းဆို အခြေအနေကို မောင်ကြီးထောက်ထောက်သိနေလောက်ပြီလို့ စမြဲတွေးမိပါတယ်”

ရာလေကွဏ်က ယုံခံသလိုကြည့်နေပါတယ်။

“မောင်ကြီးက စမြဲအပေါ် ချာသက်ပန်နားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ပျက်အစဉ်ပြင်အကယ်ဒါရယ်။ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ နမက ခုလိုရင်ကနောက်သွားဆုံးမိုးကို ကိုယ်ပိုသဘောကျပါတယ်။ ဒါကြောင့် နမ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆုံးဖြတ်ပါ။ ဒီကိစ္စတွေကို ဒီညပြီးရင် ကိုယ်မေ့ပစ်ခွင့်ပေးစဉ်းစားလိုက်ပါဦး။ နမသာဆန္ဒရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကကြိုဆိုမှာပါ။ စမ်းသာမှာပါ”

ဟုခိုင်ခိုင်မာမာဆိုတော့ သူမက ကွန်းပလေးကိုကြည့်ကာ...

“ပြင်ပကိုသိမြင်ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုရင်ကို စန္ဒာအမျှားကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“စန္ဒာ”

ဆက်ပြောလာမည့်စကားလုံးတွေကို သူ့ဆက်ပြီး နားမထောင်လိုတော့ပါချေ။

“တကယ်တော့ စန္ဒာသိသွားပြီ။ ရှားခိုက်မိခဲ့ခြင်းသာပါ။ တကယ်တော့ စန္ဒာနဲ့ကိုရင်က မတ်ဝန်းကျင်ချင်းတော့အနေအထားချင်းပါ ဆက်စပ်မရတဲ့လူတွေပါ။ ရေရှည်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုရင်။ ဒါကြောင့် စန္ဒာကိုသွားခွင့်ပြုပါ”

“စန္ဒာ”

ဘာမှဆက်ပြောနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေမယ့် ကားရှေ့တွင်ပိတ်ရပ်ထားခဲ့ပါ။

“ကိုရင်အပေါ် သာယာနေမိတဲ့စန္ဒာ့စိတ်ကိုလည်း စန္ဒာ့ရှုတ်သိမ်းတော့မှာမို့ စန္ဒာအပေါ်သာယာနေတဲ့ကိုရင်စိတ်ကိုလည်း ကိုရင်ပြန်ရှုတ်သိမ်းလိုက်ပါ။ အချိန်မတူခန့်ခင်းခင် အိပ်မက်ဆိုးကနီးကြပါမို့ ကိုရင်”

“စန္ဒာ့ရက်စက်လှသည်လားဗျာ။ ကျွန်တော်က ချစ်ရတာ ဒီရင်သတ်ကြီးနဲ့ပါဗျ။ ရူးသော့ပယ်”

“ဟင့်အင်း... ကိုရင် ကိုရင်အချစ်သစ်ကိုထပ်တွေ့မှာပါ”

“ကျွန်တော့်ကို ဒို့ထက်ရက်စက်တဲ့စကားမျိုး ထပ်မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ”

“ကိုရင်နဲ့တယ်လောက်ပဲပျော်ရတဲ့အချိန်တွေ ရှိခဲ့ပါစေ စန္ဒာက မောင်ကြီးကိုပဲလက်ထပ်ရမှာပါ”

“စန္ဒာ... ကျွန်တော့်ကိုတားစားနေတာလား။ စန္ဒာလည်း ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်လေ။ ဒါကို ကျွန်တော်သိနေတာပဲ။ အချစ်က အရေးကြီးဆုံးလေဗျာ”

“မောင်ကြီးစိတ်မပျက်သွားခင် စန္ဒာသွားရမယ်ကိုရင်”
“ဟာဗျာ... ”

“စန္ဒာ က မောင်ကြီးကိုလက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုရင် သိနဲ့နေတာပဲကိုရင်ရယ်။ စန္ဒာကိုခံစားရအောင်မလုပ်ပါနဲ့”

“စန္ဒာ မင်း... မင်း အသည်းမာလှချည်လား။ ကျွန်တော့်ရင်ကို ခုလိုမျိုးကြီးအစိမ်းခွဲပြီး ဒီတိုင်းပစ်ထားခဲ့မလို့လား”

“ကိုယ့်ညှီး မင်းရဲ့စိတ်ကိုမင်းထိန်းပါကွာ။ မိန်းကလေး”

www.burmeseclassic.com

က ဒီလိုပြောရင် မင်းအလိုက်သိဖို့သင့်ပြီ”

ရာဇလက္ခဏီစကားကို ဒေါသထွက်နိုင်လောက်အောင် ပင် စန္ဒြိမာတုလျာကို မယုံနိုင်စွာ ခိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“မနေ့ကထိ အဆင်ပြေနေသေးတာပဲ၊ ကျွန်ခွဲတဲ့တစ် နာရီကလည်း အဆင်ပြေနေသေးတာပဲ၊ ဘာလဲ၊ ချစ်ခွန်းမြဲ ကြောင့်လား။ အဲဒါ သူက တစ်ဖက်သတ်နော်၊ ကျွန်တော်တော် က အေးဆေးမှန်း စမြဲသိပါတယ်ဗျာ။ ကလပ်ကိုမနှစ်သက်ဘူး ဆိုရင် နောက်ဘယ်တော့မှမခေါ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့နောက်တော့ လိုက်မသွားနဲ့”

“ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစို့တာ နှစ်လောက်တည်းနဲ့မှပြီးတာ ကိုရင်ရယ်။ ဒါကို ကိုရင်လည်းသိမှာပဲ”

“မသိဘူးကွာ... မသိဘူး”

“စန္ဒြိသွားတော့မယ် ကိုရင်”

သူဖယ်မပေးပါချေ။ သို့သော် စန္ဒြိမာတုလျာ၏ခံစားမှုကို တော့ ရာဇလက္ခဏီက ဖော်ထားခဲ့ပါသည်။

“နမကို အဲဒီလောက်ထိ ရင့်ကျက်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မထင်ခဲ့ဘူး။ ကျေးဇူးပါပဲနမ”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သူ့ရင်ထဲ ဒါးသက်သွားရပြီး မျက်

လုံးထဲပြောဝေသွားရကာ ရာဇလက္ခဏီအား ထိုးပစ်ပါတော့သည်။

“ကိုရင်”

သူ့အထိုးခံရချိန်တုန်းကတော့ တိတ်ဆိတ်နေသောသူမ ရဲနှုတ်မှ ဟန့်တားသံထွက်လာ၍ သူ ပို၍ဒေါသဖြစ်သွားရကာ နောက်တစ်ခက် ဆင့်ထိုးလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်! တော်ပြီဟေ့ကောင်”

ဟုဆိုကာ နဝင်းနှင့်ထရော်နီက ဆွဲလာတော့မှ သူနှင့် ရာဇလက္ခဏီက လူချင်းကွဲသွားရပါသည်။ ထိုအချိန်မှာတော့ လဲ ကျနေသောရာဇလက္ခဏီအား သူမကတုထူနေပါသည်။

မြင်ကွင်းက သူ့ရင်ကို မားနဲ့မွှမ်းပြီး ဆားနှင့်ပက်လိုက် သလငိုပါပဲ။

“ဒီသတင်းကလည်း မကြာခင် အင်တာနက်ပေါ်ရောက် ဦးနားပဲ”

ရာဇလက္ခဏီ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“တကယ်တော့ မင်းက စန္ဒြိမာတုလျာကို ချစ်တာမဟုတ် ဘူး... နှစ်နေတာ”

“ဘာ!”

“ပူနေတဲ့ အွန်လိုင်းပေါ်က မင်းနဲ့ စန္ဒြိမာတုလျာ”

www.burmeseclassic.com

သတင်းကို မျိုးနွယ်စုတွေတွေ့သွားရင် စန္ဒြိမာတုလျာရဲ့ဘဝက ဘာဖြစ်မယ်ထင်သလဲ။ ကျိန်းသေပေါက်တို့ လွှာရစ်ဒီမီဆိုတာ ခေါင်းဖော်စုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို အင်တာနက်ဆိုတာ မသိတဲ့ စန္ဒြိမာတုလျာက ထားပါတော့၊ မင်းတော့သေချာပေါက်သိမှာပဲ၊ သိသိချည်းနဲ့လျှောက်သင်နေတာ မင်းရဲ့အချစ်လား။ သူက မြန်မာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကွ။ သူ့ရဲ့သိက္ခာ သူ့နဲ့ဆက်နွယ်နေတဲ့ မိသားစုရဲ့သိက္ခာကို မထည့်တွက်ဘဲ မင်းဆန္ဒအတိုင်း လျှောက် လုပ်နေတာ မင်းရဲ့အချစ်တဲ့လား။”

သူ့ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပါဘူး။

“ငါတော့ ငါ့ချစ်တဲ့လူရဲ့အရှက်နဲ့သိက္ခာကို တာကွယ် ရမယ်”

သူမပင်တက်နေပါ။ သူ့အဲလောက်ထိ အတွေ့မကျေမ ခဲ့တာအမှန်ပါ။

“မြန်မာမိန်းကလေးနဲ့ အင်္ဂလန်သူက မဆွဲဘူး ကျန်း ပလေး။ နောက် မြန်မာမလေးကိုကြိုက်တော့မယ်ဆိုရင် ဒါကို သတိပြုဖို့ ကိုယ်အကြံပေးခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ စန္ဒြိမာတုလျာအားခေါ်ထုတ်ဖို့ ပြင်ချိန်မှာတော့

“ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်တွေက နည်းလမ်းမတူဖြစ်ချင်ဖြစ်

မယ်။ ဒါပေမဲ့ စန္ဒြိမာကို ကျွန်တော့်လောက် ခင်ဗျားချစ်နိုင်မှာမဟုတ် ဘူး။ ကျွန်တော့်ကလည်း အညကြဲမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စန္ဒြိ မကြောင့် သူ့ခိုအိမ်နေခဲ့ရတယ်။ ငြီးတော့ ခင်ဗျားပြောသမျှ ခံခဲ့ ရတယ်။ ကျွန်တော် စန္ဒြိမာကို ခင်ဗျားနဲ့ထည့်မပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒီ လောက်သာလွယ်မယ်ဆိုရင် အစကတည်းက ကျွန်တော် စန္ဒြိမာကို မချစ်ခဲ့ဘူး”

ဟုဆိုပြီး စန္ဒြိမာတုလျာ၏လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထား လိုက်ပါသည်။

“လွတ်ပါ ကိုရင်၊ စန္ဒြိမာကို အဲဒီလိုမျိုးအကြမ်းမလုပ်နဲ့” သူ့လက်မှရုန်းနေသော စန္ဒြိမာတုလျာကြောင့် သူ့ရင်ထဲ နာကျင်နေရပေမယ့် သူမလွှတ်ပါ။

“လွတ်ပါ ကိုရင်၊ စန္ဒြိမာတုလျာတော့မယ်”

သူ့ရှုတ်ခန်းထဲမှ မျက်ရည်တွေ ပြည့်ဆိုင်လာရပါသည်။ သူ့ကိုတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ချန်ထားပြီး ချစ်ရသူက တစ်ပါးသူ နောက်ပါသွားမည့်အဖြစ်ကို သူမခံစားနိုင်ပါ။

“လွတ်ပါ ကိုရင်၊ စန္ဒြိမာကိုရင်ကိုမမှန်းပါဘူး။ စန္ဒြိမာ လွတ်ပေးပါ”

“စန္ဒြိ... မင်းကို... ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တာ မသိဘူး”

လားဗျာ”

“စန္ဒြေသွားတော့မယ်၊ စန္ဒြေကိုလွှတ်ပေးပါ ကိုရင်”

သူ့ရင်ထဲ ထူးခြားနေအောင် နာကျင်သွားရပါသည်။

“မင်းကို ကျွန်တော်မုန်းပစ်လိုက်ချင်ပြီ စန္ဒြေမာတုလျာ”

ဟုတစ်သုံးချင်းပြောမိသွားရင်း မျက်နှာညှစ်တို့က စိကျ

လာရပါသည်။

“လွှတ်ပေးလိုက်ပါတော့ ကုန်းပလေး”

နဝင်း၏အထံက ငြောက်ကင်ကပ်ထွက်ပေါ်လာရပါ၏။

မင်းက ဝါပိုင်သိုင်လို့ခရည့်ပန်းမှန်း ငါသိသွားပြီ စန္ဒြေမာတုလျာ

ရယ်။

စန္ဒြေမာတုလျာ၏လက်မောင်းဆီမှ တွန်းပလေးအံ့လတ်

များက ဖြည်းဖြည်းစွာ ပြောလျော့သွားရပါသည်။

ကုန်းပလေး ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲလိုက်ပါသည်။ လူ့အား

လုံးကို ကျော့ခိုင်း၍နေခြင်းပါ၏။

ကားစက်နှိုးသံကို ကြားနေရပါသည်။ ကားထွက်ခွာသွား

ခြင်းကို အာရုံခံလာမိပါသည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေရပါသည်။

စန္ဒြေရယ်...ငါကတော့ ချစ်လိုက်ရတာ၊ မင်းက ငါ

အပေါ်သိပ်ရက်စက်လာပါလား။ ငါကျေနပ်သွားအောင် စကား

လေးတစ်လုံးတောင် ချွန်မထားခဲ့တဲ့မင်းက သိပ်ကိုရက်စက်တဲ့

မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ငါ မင်းကိုမုန်းပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့

ဘယ်လိုသုပ်ရမလဲ စန္ဒြေရယ်။ ငါမင်းကိုအရမ်းချစ်နေတယ်။ မင်း

အတွက် ငါ့အချစ်က နည်းလမ်းမကျဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ငါက မင်းကို

သိပ်ချစ်တဲ့လူပါကွာ။

ငါ့ဘဝမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရူးအောင်ချစ်ခဲ့

ရတာပါ။ ငါ့တို့အိမ်မိလိက်ကြီးချွန်ထားခဲ့တဲ့မင်းက မတရားဘူး

စန္ဒြေမာတုလျာရယ်။ ငါ့လက်ထဲကရှုန်းထွက်ပြီး ငါမဟုတ်တဲ့တခြား

လူနောက် ကောက်ကောက်ပါသွားတဲ့မင်းက ငါ့အပေါ် သိပ်ကို

ရက်စက်နိုင်လွန်းတယ် စန္ဒြေမာတုလျာရယ်။

ငါကနှိပ်ပြောနိုင်ပါတယ်။ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ မင်း

က ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံးပါ။ ဘုရားရှင်ထံမှာ ညတိုင်း ငါဆုတောင်းနေ

ပါမယ်။ ငါ့ဆုတောင်းသောပြည့်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ ကံမကုန်ကြ

သေးပါဘူး။

ငါ မင်းကိုတာဝန်ချစ်နေပါမယ် စန္ဒြေမာတုလျာရယ်။

ရွှေ့လင့်ရင်းနဲ့ပေါ့။ ငါ့အပေါ်မိမိကားနိုင်လွန်းတဲ့မင်းကို ငါသိပ်

ချစ်ပါတယ်။ ရန်သူနဲ့တူတဲ့မင်းကိုပဲ နှလုံးကွဲမတတ် ချစ်ရပါတယ်။

ဒါက အိမ်မက်မဟုတ်ဘူး စန္ဒြေမာတုလျာရယ်။ မင်းချွန်မာ

www.burmeseclassic.com

ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ရွှေဘိုးခုံးလေး ငါ့သက်ထဲရှိနေသရွေ့တော့ ဒါဟာ
ဒုတိယမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတိုက်မဟုတ်ဘဲ သက်သ်နေသရွေ့တော့
ငါ မင်းကိုသက်ချစ်နေဦးမှာပဲ စန္ဒြမာတုလျာရယ်။ ဒါကို မင်း
မနှစ်သက်ရင်တော့ ငါ့နှလုံးသားကိုသာ အပြစ်တင်ချစ်ပါတော့။
အဲဒီလိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့စိတ်ထဲ သေးသေးလေးဖြစ်စေဖို့
ခိုကပ်နေချင်ခဲ့တာက ငါပါ။

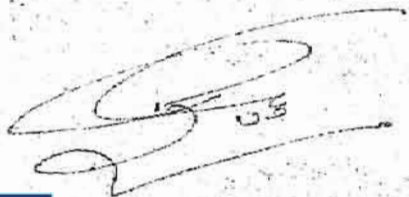
ဒါကြောင့် ရာဇသက္ကဏီရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မပျော်တော့ဘူး
ဆိုရင် ငါ့ရဲ့နှလုံးသားနဲ့ပါတ်ကို အချိန်မရွေးနှိပ်လိုက်ပါ။ ငါ့ရင်ခွင်
က မင်းကိုအမြဲကြိုဆိုလျက်ပါ။

ခုလို တိတ်တဆိတ်တွေ့ရမယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့ကော့
နပ်နေမယ့်ကောင်ပါ။

သိပ်ချစ်ပါတယ် စန္ဒြမာတုလျာရယ်...။

မြူးမြူး။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ....

စစ်ကိုင်း

မိုးစက်ပွင့်

တကို ကြိုက်သူတိုင်းအတွက်...

မိုးစက်ပွင့် အလောင်း

အလင်းသစ်

- အကြင်နာညလေး
- ရွှေမင်းသမီးရဲ့ တိုတိုစင်ဒရဲလား

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဖက်ဖရိယာလတွင် ထွက်မည်

၂၀၁၃ : ဩစတိတ်ပထမတွင် ထွက်မည့်အတွက်များ

မသေခွါစောင် ရင်ထဲမှ မရန်တရန်
 ကြယ်စင်မှူးဝေ မာယာကွန်ယက်
 နယ်ခိုင် အချစ်ဆုံးရန်သူ
 ရိုးစက်ပွင့် တည်ကိန်းဆုစားလဒ်

မကြာခင်ထွက်မည့်
 မိုးစက်ပွင့် ကလောင်ခွဲ

အလင်းသစ်

ဖတ်ရပါတော့မည်.....

BURMESE
CLASSIC
.com

ရွှေသဘာဝ

မယ်ခိုင်

အ ချစ်ဆုံး : ရန်သူ

graphic design by YUWA